

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

kw 189 G-9

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I I

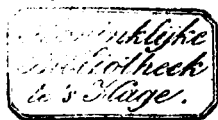
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I , V

I M A I O V E

1912

A A C O

1912

1912

1912

1912

1912

1912

1912

1912

1912

1912

1912

Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, καταλέξω τέτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τέτων Φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δευλείαν ἐπρονόμαζεν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, ἔκ αὐτὸς, μὲν Δία, τῶν τοιούτων πειραθεῖς. ἔ γάρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγγεγνήτο, μηδὲ, ὦ θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τῶτον ἐμπεπτωκότων, ἐξη-

De mercede conductis potentium familiaribus.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur familiares illi, quique censeri se in amicitiiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Noui enim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inci-

Λ

derant,

ἐξηγόρευον πρὸς με¹)· οἱ μὲν ἐπὶ ἐν τῷ κακῷ
 ὄντες, ἀποδεδυμένοι ὅποσα καὶ ὅποια ἔπασχον·
 οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίᾳ τινὸς ἀποδράντες
 καὶ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθουσιν. ἀλλὰ
 γὰρ ἢ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι, οἷων ἀπηλλά-
 γησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔτοι διὰ πάσης
 ὥς εἰπεῖν, τῆς τελευτῆς διεξεληλυθότες, καὶ
 πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ
 παρέργως ἔν, ἐδ' ἀμελῶς ἐπήκων αὐτῶν, κα-
 θά-

derant, apud me enunciarunt; alii in malo ad-
 huc constituti, cum deflerent, quam multa et qua-
 lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carce-
 re effugerant, quae perpessi essent non sine iu-
 cunditate memorantes. Sane enim lactabantur,
 quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide
 autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar,
 mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia in-
 spexissent. Non obiter itaque, nec incuriose au-
 diebam

1. Ἐξηγόρ. πρὸς με] Ex Grammaticorum pla-
 citis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim
 encliticam accentum retinere iubent post
 praepositionem. Nolui tamen mutare, quia
 non solum Edd. consentiunt; sed et apud
 alios centies sic scribitur, (fors. male) Con-
 structio autem verborum ἀγορεύω, λέγω,
 Φημι et simil. cum praepos. πρὸς loco dati-
 ui, est frequentissima. Reitz.

θάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν πα-
 ράλογον διηγεμένων, οἳ οἰεῖσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς
 ἐξυρημένοι 2) τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς
 τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀπρωτήρια, καὶ ἐκβο-
 λὰς, καὶ ἰσῶν κλᾶσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυ-
 λίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὰς Διοσκάρους
 ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τρα-
 γωδίας οὗτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς
 θεῖον ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
 πηδαλίοις ἐσῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν
 ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσεσχεθεῖσα ἐμελ-
 λεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆ-
 σεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χά-

ριτι
 diebam illos velut naufragium quoddam et inspe-
 ratam ex illo salutem enarrantes; quales sunt,
 quos ad templa videmus, rasis capitibus multi si-
 mul decumanos fluctus, et procellas, et pro-
 montoria, et iacturas, et malos fractos, et gu-
 bernacula reuulsa persequentibus: super omnia ve-
 ro vt Dioscure praesentes illuxerint, (hi enim
 tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius
 aliquis ex machina Deus in carchesio fuderit, aut
 adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus na-
 vem direxerit, in quod delata ipsa quidem paul-
 latim et otiose solueretur, ipsi vero gratia et be-

A 2

nigni-

2. Ἐξυρημένοι.] Naufragis radi solebat caput.
 vt non modo ex hoc loco patet, sed etiam
 ex *Dial. de Senect.* c. 86. *Bos.*

ριτι καὶ εὐμενείᾳ τῷ θεῷ. ἐκεῖνοι μὲν ἔν τῷ
πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπι-
τραγωδῶσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοισιν, ἃ
δυσυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι
δοκῶντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς
τρικυμίας 3), καὶ, γῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ
δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγόμενοι, καὶ ὡς
τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαλήνῃ ὑπαφαινομένῃ
τῷ πελάγῃ, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλῆθ
ῶλον

nignitate numinis salui discederent. Et illi quidem
multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice
declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si
non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse
videantur.

2. At hi tempestates domesticas, fluctusque
triplices, aut hercle quintuplices, vel decempli-
ces adeo, si fas sit ita dicere, *enarrant*; et ut pri-
mum oram soluerint, tranquillo ad speciem mari,
et quos deinde labores per totam navigationem
susti-

3. Τρικυμίας] Vix assequi licet interpretatio-
ne Latina hunc locum. Τρικυμία, quasi tu
triplicem fluctum dicas, Graecis iam maxi-
mus est, et quem Latini *decumanum* dicant;
hunc igitur lepide auger auctor. Sed ea
minorem vim habent conuersa Latine: nisi
forte a *decumano* ad *vicefimum*, *tricesima-*
numque velis adscendere. Gesner.

ὄλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλήμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕψαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύσηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τέτοις, καὶ τῇ τάτῳν διηγῆσει, ἐδόκην μοι τὰ πολλὰ εἶναι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε καίμεινα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς. εὐρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνεσσίαις, ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν ἤδη κατανενοημέναι σε τέτρω τῶ βίῳ ἐπιβλεύοντα.

Καὶ

fastinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra exhaustientium vires aqua salsa: et denique, ut ad coecum aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici scapha, miseri aegre enatauerint, nudi et rerum omnium necessariarum indigentes. Inter haec sane, et in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum obliuisci. At ego et illa, et quaedam alia ex sermonibus illorum *coniectura quadam* componens, inuenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non grauabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare.

Καὶ πρῶτόν γε, ἐπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπῆνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, οἷς μετὰ τῷ τῆς Φίλης ἔχειν τὰς ἀρίστας Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαζώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τέτων λαμβάνειν ἂν ὀλίγον, ἔστιν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι. ὁπότε ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκηες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα
πρὸς

3. Et primum quidem, si quando fermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, et coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, et pulchre habitarent, et peregrinarentur commodissime iucundissimeque; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, et perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus, neque colentibus nascerentur omnia: quoties igitur haec et his similia audires, videbam te hiare ad illa,
et

πρὸς τὸ δέλεαρ ἀνυπεπταμένον παρεῖχάς τὸ σό-
μα. ὡς ἔν τὸ γε ἡμέτερον εἰσαυθις ποτὲ ἀναί-
τιον ἤ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλι-
κᾷτο μετὰ τῆς καρίδος 4) ἄγχιζρον καταπίνον-
τα, οὐκ ἐπελμβόμεθα, ἔδὲ πρὶν ἐμπασεῖν τῷ
λαιμῷ περιεσπᾶσαμεν, οὐδὲ προσδηλώσαμεν,
ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου 5), καὶ ἐμ-
πεπηγότος, ἡδὴ συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην
ἀγόμενον ὀρᾶν· ἂν' ἔδὲν ὄφελος, ἐς ὧτες ἐπε-
δακρύ-

et patens ad escam os praebere. Vt igitur ego in
posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis,
nos, licet videremus te talem cum Carica hamum
glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius,
quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque
ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum vide-
remus, te introtracto et fixo firmiter iam trahi et
necessitate duci, et iam, cum nihil tibi ea res
prosit,

Α 4

4. Καρίδος] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam
verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae κα-
ρίς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris
huic rei adhibita sit; dum de squilla, ne-
scio an praedae nata? constet certius, *fi-
cum* interim hamo addidi. *Gesner.*

5. Ἐξελκομένῃ] Recte adscriptit pater ἐσελ-
κομένῃ. *I. Gron.* Et hoc *Gesn.* vult, recte;
sed suspectam lectionem seruo, quia con-
stans. *Reitz.*

δακρύομεν, ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ
 εὐλογα, ἣν λέγεται, καὶ ἄφικτα ἡμῖν, ὥς οὐκ
 ἀδικᾶμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκασον ἔξ ἀρχῆς
 ἀπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κῦρ-
 των τὸ ἀδιέξοδον ἔκτασθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ
 μὴ ἔνδοθεν ἐκ τῆς μυχῆς προσπισκόπησον· καὶ τῆς
 ἀγκίσρεος δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὰ ἔμπαλιν
 τῆς σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς
 ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνά-
 θον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ
 ὀξέα, μηδ' ἄφικτα, μηδ' ἀνιάρᾳ ἐν τοῖς τραύ-
 μασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀν-
 τιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ
 διὰ τῆτο πεινώσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ πα-
 ρακα-

proffit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia di-
 cas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam dicere non possimus, quin
 videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse:
 audi nunc a principio omnia, et tete ipsam, et
 nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam
 constitutus, non intus ex recessu, ante conside-
 ra: et hami aduncitatem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acumina, in manus sumens,
 et ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino,
 nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intel-
 ligas, trahentia violente, et inuicte contra vrgen-
 tia: nos quidem in meticulosis, et ob id ipsum
 esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirma-

ρακιλέσας φάρρειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέ-
λεις, καθάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέ-
λεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως
διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' ἔγε περὶ τῶν φιλοσοφέν-
των ὑμῶν μόνων, ἐδ' ὅπως σπευδαιότεραν τὴν
προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
γυμναστικῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μεσικῶν, καὶ ὅλων
τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιμέ-
νων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων
τῶν συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς ἐκ ἐξαιρέ-
τα μὲν, αἰσχύω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς
φιλοσοφῶσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦν-
το,

to venatum aggredere, si volueris, et Lari mo-
re totam escam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in vniuersum
quidem tua forte caussa: verum non de vobis so-
lum philosophantibus, aut his, qui serium et
grauē vitæ genus amplexi sunt: sed de Gramma-
ticis etiam, et Rhetoribus, et Musicis, omni-
busque adeo, qui doctrinæ caussa familiares esse,
et eius rei mercedem ferre, e sua dignitate pu-
tant. Cum enim communia ut plurimum sint,
et similia, quæ usu veniunt omnibus; manife-
stum est, non eximia quidem esse ista, sed eo
turpiora, quatenus eadem eueniunt Philosophis,
si ipsi eadem quæ aliis sibi conuenire putant, et
illi

το, καὶ μηδὲν αὐτὰς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ
 ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἔν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξ-
 ευρίσκη, τέττα τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιῶν-
 τες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δί-
 καιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ
 παρρησίας ἐπιτιμίον τί ἐσι. τὰς μὲντοί τ' ἄλ-
 λα πλήθους, οἷον γυμνασὰς τινας, ἢ κόλακας
 ἰδιώτας, καὶ μικρὰς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὰς
 αὐτόθεν ἀνθρώπους, ἔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν
 τοιούτων συνεισῶν, ἔδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· ἔτε
 μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους
 τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζονται
 ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ ἐν ἀνάξιοι τῆς
 τοιαύ-

illi conductores nulla parte honestius ipsos tra-
 dent. Quidquid autem progressus orationis hu-
 ius deprehenderit, eorum causam maxime qui-
 dem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens,
 nisi veritatis et libertatis poena est. Ac reliquam
 quidem turbam, ut exercitores quosdam, aut adu-
 latores idiotas, paruo animo et humiles suo in-
 genio homunciones, neque operae pretium est
 ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque e-
 nim obsequantur: quin ne reprehensione quidem
 valde digni sunt, si non discedant a suis condu-
 ctoribus quantacumque ab illis contumelia adfe-
 cti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetu-
 dine:

τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε καὶ δὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτὰς, παρέχειν αὐτὰς ἐνεργές· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη τῆτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοί· εἰσιν. καὶ δὲν ἔν ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, ἔτ' ἐνεῖνοι ὑβρίζαι δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνερῶντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετάγειν αὐτὰς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιῆτον βίον ἀφικνῶνται
τινες,

dine: et alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, illicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putauerim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt et perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, et tentare quantum eius potest fieri, reducine possint et crepti *dominis suis* ad libertatem reuocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpen-
sis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci
qui-

τινες, προεξέτασας, δείξαιμι, ἔπειτα πάντι βίαιος, ἔθ' ἀνγκυαίας. ἔτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογίη προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδοθείας. οἱ μὲν δὲ πολλοί, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀνγκυαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἰκανὸν τῆτο προκαλύμμα οἶοντα, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τῆτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιεῖσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητῶντες· εἴτα ὁ Θεόγνις πρόσχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος,

[ἔτ' ἔτι εἰπεῖν, ἔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεσται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας

quidam se patiuntur, ostendam, non valide vrgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, et primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessariorum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus:

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignauis-

πενίας εἰ ἀγεννέσαστοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχα-
 σιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτὰς Φυγὴν τινὰ ὡς
 ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκομένης ἐκ τῶν τοιχῶν
 ξυγκσιῶν, ἐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἀγαν ἐλευθερίας ἐμὴ
 κρυστογάμην πρὸς αὐτὰς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς
 παρ' ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν ἡσάντων σιτίσις ἐοι-
 κότες λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ ἔχῃ καὶ
 πρὸς τῷτο κακῶς βεβηλεῦσθαι δοκεῖν αὐτὰς,
 αἰεὶ μενέσης ὁμοίως αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ
 βίαι; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγ-
 καῖον, καὶ ἀπόθετον ἔδεν, ἔδὲ περιττὸν ἐς Φυ-
 λακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθῆν, καὶν δοθῇ, καὶν ἀθρόως
 ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
 κατα-

gnauissimi quique pottarum extulere. Ego vero
 si quidem viderem illos fugam aliquam pauper-
 tatis reuera talibus in conuiciibus inuenisse, mi-
 nutam cum illis de nimia libertate disputationem
 non occiperem. Quandoquidem vero, vt prae-
 clarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum fimi-
 lia accipiunt; quomodo efficient, vt non et hac
 parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis
 vitae tenore semper manente? Paupertas enim
 semper illos coinatur, accipere semper necesse
 habent, nihil est quod reponant, aut tamquam
 superfluum in praesentia custodiant; sed quid-
 quid datur, quantumuis detur, quantumuis cre-
 bro accipiat, ad assem omne et in praesentem
 neces-

καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας
 τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρεῖσι,
 παραβοηθῶσαν μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλει ἐξαι-
 ρήσασι· καὶ ὑπὲρ γε τῶ τοιᾶντα, καὶ ἐς βαθυκή-
 τεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὧ Θεόγνι, καὶ
 πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δέ τις
 αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴε-
 ται πενίαν αὐτῷ τάττω διαπεφευγέναι, ἢ οἶδα
 πῶς ὁ τοιᾶντος ἢ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν ἢ ἂν φοβηθῆναι,
 εἰ δὲ καταπλαγῆναί Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμοίως πονεῖντες, ἐκπορίζειν τὰ ἀλφита,
 νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ
 ὑπὸ

necessitatem impenditur. At praestiterat, eas ex-
 cogitasse rationes, non quae serviant paupertat-
 em, modice modo subleuatam interim, sed quae
 tollant penitus. Et huius quidem rei causa in
 pontum forte cetis horribilem proiicere se, Theo-
 gni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se da-
 re praecipitem. Si quis vero semper inops, in-
 digus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re pau-
 pertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non
 ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui
 negant, neque abhorrere se aiunt, si possint eo-
 dem quo alii modo laborantes victum parare. Iam
 vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore,
 ad

ὑπὸ γήρεως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥᾴσιν ἔσαν
τὴν μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. Φέρ' ἂν ἴδωμεν,
εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τῆς ῥᾴσεως περιγίγνε-
ται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω
τῶν ἄλλων ποιῆσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη
ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμίντα, ἔτοι-
μον ἀργύρεον λαβεῖν. τὸ δέ εἰσι καὶ ἐξηθῆναι κατ'
ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονῶσι καὶ κάμνου-
σιν ἐν ταῖς συνασείαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα
καὶ ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυ-
ρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶ-
μα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονέν-
των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι και-
ρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας
διεξίω-

ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem
delatos. Age igitur videamus, vtrum vera prae-
dicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae
dantur, non multum, non plus quam alii labo-
rantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine la-
bore aliquem, sine molestia, praesentem pecu-
niam accipere. Sed *quam contra omnia se habeant*,
neque dici, prout res postulat, potest: tot labo-
res sustinendi, tot molestiae in illis familiarita-
tibus, vt firmiore hic vel ad hoc ipsum valetudi-
ne opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus at-
terant quotidie, et ad ultimam desperationem fa-
tigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum
etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In
prae-

διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδειῆσαι, ὡς ἔδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὰς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥμισυ δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδ᾽ ἑαυτὰς εἰς τὰς οὐκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἀργύρῳ, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδρὸν ἀδενὸς ἐπισομίζοντος πείσθαι τῷ χρυσίῳ· ταῦτα ὑπάγει αὐτὰς, καὶ δέλκας ἀντ' ἐλευθερίων τίθησιν, ἔχ' ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἦν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν ἐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων
ζῇ-

praesentia satis fuit ostendisse, neque eos, verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant.

7. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos et multas propter spes easque luculentas, in domos alienas infilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis et deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, deuoraturi sint. Haec abducunt illos, et ex liberis seruos faciunt: non indigentia rerum necessariorum, quam dicebant modo, sed non necessariorum cupiditas, et multarum illarum aequae pretij magni

ζηλος. τοιγαρὲν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὰς καὶ
κακοδαίμονας ἐρασὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβων-
ες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέ-
πασιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύον-
τες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' ἐδὲ μέ-
χρι Φιλήματος ἄκρᾳ μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ
ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τῆς ἐρώτος γενησομέ-
νην. ταύτην ἔν ἀποκλείσει, καὶ ζηλοτύπως φυ-
λάττει· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρα-
σὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ, μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις
ἀπαγάγῃ τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραςος αὐ-
τοῖς γένηται· προσπειδιῶσιν ἔν, καὶ ὑπισχνῶν-
ται, καὶ αἰεὶ ποιήσασι, καὶ χαρίζονται, καὶ ἐπι-
μελήσονται πολυτελῶς. εἴτ' ἐλαθὼν ἄμφω γη-
ράσαν-

magni rerum affectatio. Itaque istos, tanquam
inuenustos et infelices amatores cum nacti sunt,
astuti et veteratores amassii superbe tractant, at-
que in tantum modo colunt, vti semper ab iis
amentur, frui autem amoribus suis ne ad oscu-
lum quidem extimum permittunt, qui norint in
fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
excludunt, et summo cauent studio. caete-
rum spe semper amatorem sustentant: quippe me-
tuunt, ne desperatio illum a nimia cupiditate
abducat, atque ita amare ipsos desinat. Arrident
igitur, et pollicentur, et semper facturi sunt, et
præbituri, et rationem habituri pretiosorum
munerum: inter haec ambobus non sentientibus

ράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι, καὶ ἔτος τῷ ἑρῶν,
καμεινός τῷ μεταδιδόνα. πέπρακται δ' ἐν αὐ-
τοῖς ἔδεν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπο-
μένειν, ἃ πᾶν ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη,
εἴ τις ἡδανῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θε-
ραπεύει, ὅπως μεθεξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν
ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύ-
την ἑαυτὸν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθε-
ρίας ἡδονή. ὅμως δ' ἐν ἔχέτω τινὰ 6) συγγνώ-

μην

anni obrepunt, vt iam intempestiū fit, amare
alterum, alterum praebere. Tota itaque vita, ni-
hil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere
omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit:
sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat,
et vndique illam persequatur, vt particeps illius
fiat: quainquam illud tamen forte turpe ac seruire,
ipsum se propter eam vendere; multo enim ma-
ior ea, quae ex libertate contingit, voluptas est:
verumtamen veniam aliquā habeat, ea si po-
tiatur.

6. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo diffi-
cilius videtur vulgata, quam si cum Cl. Gesn.
legeris αὐτῆς, tamen commodus est sen-
sus vulgatae, cum ἔχέτω τινὰ συγγνώμην
αὐτοῖς significet: *Habeo, siue des tamen ali-*
quam iis veniam, ei επιτύχοιτο, si contige-
rit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque ne-
que

μην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυχάνοιτο. τὸ δ' δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνέητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας, ὥς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπίζονεν ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐς τὸ ἡδὺ, ἔτε ἐγένετό περ τοσάδε χρόνα·

tiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum et amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse, et apertos, et necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse vnquam tanto tempore, neque

B 2

adeo,

que cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχουσιτο legere, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos homines pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; et pergit etiam in plurali personae; mox ὀρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis his ter repetita oratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, et quasi collectivum. Immo et datius personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque et hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et expone-re: haec res illis veniam tribuat etc. Reitz.

νε· προσέτι δὲ, εἰδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις
 ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τῷ Ὀδυσ-
 σέως ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθιόντες,
 ἡμέλυν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὲν ἡδὺ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνεν· ὥστε εἰ πάντῃ ἄ-
 λογος αὐτῶν ἡ λήθη τῷ καλῷ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖ-
 νο τῆς ψυχῆς διατριβῆς. τὸ δὲ λιμῶ ζυνόν-
 τα παρεστώτα ἄλλῳ τῷ λωτῷ ἐμφορεμένῳ, μη-
 δὲν μεταδιδόντι, ὑπὲρ ἐλπίδος μόνης, τῷ καὶ 7)
 αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῶν κα-
 λῶς καὶ ὀρεθῶς ἐχόντων ἐπιλεησμένον, Ἡρά-
 κλεις

adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat,
 futurum videri. Ac focii quidem Vlyssis, dulci
 illo Loto gustato, neglexerunt reliqua, et prae
 eo, quod in praesentia suaue videretur, honesta
 et pulchra neglexerunt, et non omnino absurda
 esset illorum obliuio honesti, animo in suauitate
 illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis
 ipse sodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque
 impertienti quidquam, hac sola spe ductus, fore
 ut sibi etiam aliquando degustandus detur: atque
 interim bona et recta obliuiscatur: illud meher-
 cules

7. Τῷ καὶ] Legendum τῷ καὶ αὐτῷ — δί-
 δοσθαι, si aliquid dixisse, velimus Lucia-
 num. Gesner.

κλεις, ὡς καταγέλασον, καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνκσίας αὐτὰς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὰς Φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλεσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐσιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τῶν. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις μεμνησθαι ἀξιώσει, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τῶν ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρέθοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τῶτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τὸ μόνον ἴδιον, ἔδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀρεῖσθαι, μηδὲν χρῆσθαι ἀπολαύων τῆς ξυνκσίας, δεξαίμην ἂν.

Τοιαύ-

cules risu dignum, et Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad conuictus istos agunt, et propter quae diuitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem inieciſſe aliquis velit, qui gloria sola efferuntur versandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illustre quiddam et vulgo superius putant, cum equidem, quod ad me priuatim attinet, ne velim quidem nec cum magno Rege esse, et in conuictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως ἔσης, Φε-
 ρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα
 μὲν πρὸ τῷ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένεσιν,
 οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχεσθαι· ἐπὶ πᾶσι
 δὲ, ἣτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τῷ δράματος
 γίγνεται. ἔ γάρ οἱ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ
 καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γέν, καὶ ἔ πολλὰ
 δεήσει τῷ πόνῳ, ἀλλὰ θελήσαι δεῖ μόνον. εἰτά
 σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς
 μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχῆς δὲ τῆς θυραυλίας,
 ἔωθέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθέμενον,
 καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ
 ὀχληρὸν θαζόντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζοντι,
 καὶ

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum
 et quasi fundamentum habeant, age iam inter
 nos videamus primo, quae sustineant, priusquam
 admittantur et votorum fiant compotes; quae de-
 inde, cum ibi sunt, illis eueniant; post omnia
 vero, quae ipsis conuersio fiat fabulae. Neque
 enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed
 ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo
 labore opus habere; sed modo opus esse, vt velis
 dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo
 discursu *opus est*, et multis ad ianuam excubiis.
 Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac
 durandum, si impellaris interea et excludaris,
 et impudens non numquam molestusque videaris,
 sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermo-
 nem

καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελέοντα τῆς μνήμης τῷ ὀνόματι· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τῷ θεραπευομένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἡδεται, ὡς μὴ ἀπάδει, μηδὲ προσκράει βλέπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπισθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληρῶντα. ὁ δὲ ἑδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξις, καὶ ἴδῃ σε; καὶ προσκαλέσας εἰρητῶ τι, ὧν ἂν τύχη, τῶν τε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ὕαγος;

nem admiscētis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem quam pro facultatibus suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, et colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat; tum studiose illum affectari, vel praecedere potius impulsū a seruis, et quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

II. Si vero aliquando felicissimus sis, et videat te, et ad se vocatum rogauerit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, et crebra ver-

γος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν πα-
 ρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνα-
 σθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι
 χίλια νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τῷτο οἱ μὲν
 χρησοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ ταλμηροὶ δειλίαν·
 οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίχιν. σὺ δ' ἐν ἐπι-
 σφαλεστάτης πειραθείς τῆς πρώτης Φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτὲ πολλὴν τὴν
 ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνυχας νύ-
 κτας ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόεντα διαγάγης,
 ἃ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, ἔδε τῶν Πριά-
 μω Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πάντε
 ὀβριλῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικῆ τινος θεῶ συνι-
 σάντος, ἐξέτασις τέχτεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μα-
 θήμα-

tigo, et tremor intempestiuus, et risus praesen-
 tium de aestu tuo: et saepe cum respondendum
 sit, quis Achiuorum rex fuerit? respondes, mille
 illis naues fuisse. Hoc boni quidem viri pudor-
 em appellant, audaces vero timiditatem, et ma-
 ligni inscitiam, tu vero primam tibi humanita-
 tem periculofissimam expertus, discedis tuam
 ipse damnans meticulosam diffidentiam. Cum
 vero multae tibi inde noctes sine munere somni,
 sanguineique dies transierunt, non Helenae sane
 causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque
 quos speras obolorum, et iam Tragicus tibi deus
 aliquis obuenerit, qui te commendet; examen
 inde instituitur, an literas noueris? Ac diuiti
 quidem

θήματα· καὶ τῷ μὲν πλεσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινεμένῳ, καὶ εὐδαιμονισμένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαν-
 •τος τῆ βίᾳ τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσχεγε-
 ται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλῃ ἂν καταδε-
 χθῆναι, πρὸς τῇ προτέρᾳ ἀποβληθέντα, καὶ
 δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυ-
 ρία διαίρεσθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξισταζομέ-
 νοις Φθονῶντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλας εἶναι τῶν
 αὐτῶν ἀντιποικιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς
 εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβόμενον δὲ καὶ ἐλπίζον-
 τα, καὶ πρὸς τὸ ἐκεῖνα πρόσωπον ἀτενίζοντα.
 καὶ εἰ μὲν ἐκφυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμε-

quidem illa non infuavis exercitatio, qui laude-
 tur per hanc occasionem, et felicitatis nomine
 praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, et
 vita vniuersa videtur esse propositum. Nec in-
 merito enim subit, nec ab alio receptum te iri,
 reiectus a priore aliquo, et reprobatus si fueris.
 Necesse igitur est in sexcentas tum partes ani-
 mum distrahi, qui inuideas his, qui tecum si-
 mul examinantur, (pone enim alios esse eadem
 quae tu appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis
 dixisse omnia arbitraris: porro metuas et speres,
 et ipsius in vultu oculos defigas, ita vt si ipse
 respuere quid eorum quae dicis videatur, perisse

λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀνέοι, γεγηθότα καὶ
εὐελπιν καθιστάμενον.

Εἰκὸς δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἐναντία σοι Φρο-
νῆντας, καὶ ἄλλας ἀντὶ σὲ τιθεμένους ὧν ἕκα-
τος ὥσπερ ἐκ λόγου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐν-
νόησον ἄνδρα ἐν βραθεῖ πώγωνι καὶ πολλῷ τῆλό-
μῃ, ἀξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς
μὲν δοκῶντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ· μέσος ἐν το-
σάτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σὲ ἅπας ὁ
παρέληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
Φθόνης, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελεῖς αἰτίας προσ-
κερακῶς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδε-
ρασὴν, τῶτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρ-
τυς·

te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas et
bona cum spe adites.

12. Est autem vero simile, multos esse, qui ob-
trectent tibi, et alios tibi opponant, quorum
vnusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur.
Iam cogita virum proluxa cum barba et canis ca-
pillis explorari, si quid norit vtile; et aliis qui-
dem videri nosse, aliis non item. Tum tempus
intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua o-
mnis superior: et si quis vel tuus ciuis inuidia,
aut vicinus leui quadam de causa tibi offensus,
interrogatus de te aut moechum dixerit, aut
puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex
Iouis ipsius tabulis datus testis: sin ad vnum o-
mnes

τυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὑπο-
 πτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδρασμένοι. χρὴ
 τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναν-
 τιωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν ἔτω κρατήσῃς. εἶεν,
 καὶ δὴ εὐτυχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζ-
 νως· αὐτός τε γὰρ ἐπήνεσε τὰς λόγους, καὶ τῶν
 φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει
 τὰ τοιαῦτα, ἐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνή
 βέλεται, ἐκ ἀντιλέγει δὲ ἔτε ἐπίτροπος, ἔτε
 ὁ οἰκονόμος· ἔδὲ τις ἐμέμφατό σε τὸν βίον,
 ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 ἱερά.

Κεκράτηκας ἔν, ὦ μακάριε, καὶ ἔξεψαι τὰ
 Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ
 τὴν

mnes ordine te laudent, suspecti habentur, et
 ambigui, et corrupti. Oportet igitur multa te
 felicitate vti, et nusquam omnino oppugnari:
 hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi
 omnia a maiori quadam fortuna euenerunt: et
 ipse enim tuam laudauit orationem, et amico-
 rum honoratissimi, et quibus maxime credit de
 talibus, ipsum non auerterunt: porro idem vult
 vxor, neque procurator contradicit, nec dispen-
 sator: neque vitam tuam quisquam reprehendit,
 sed placata omnia, et litatum vndique.

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-
 piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sar-
 dium

τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμείλξεις ὀρνίθων
 γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέ-
 γιστε ἡλικία γενέσθαι τάχαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος
 μόνον ὁ σέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν ἐκ εὐκα-
 ταφρόνητον ὀρίσθῃναι, καὶ τῆτον ἐν καιρῷ τῆς
 χρεῖας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλ-
 λην τιμὴν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ὑπάρχειν· πόνων δὲ
 ἐκείνων, καὶ πηλῶ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν,
 ἀναπεπαισθῆναι· καὶ τῆτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀ-
 ποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα
 πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης,
 καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν ἔτιος, ὦ Τιμό-
 κλεις, καὶ εἰδέναι ἢ μὲγα κακὸν, ὑποκύψαντα
 Φέρειν

dium arcem expugnasti: et Amaltheae cornu ha-
 bebis, et gallinarum lac mulgebis. Oportet enim
 pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona
 contingere, ne foliacea modo corona sit; merce-
 dem oportet constitui minime contemnendam,
 eamque, quo tempore opus est, sine difficultate
 solui, aliumque etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et quietem iam contingere laborum
 illorum, et luti, et cursuum, et vigiliarum;
 et illud, quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus
 dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa
 adsumtus initio fuisti, et quorum nomine capis
 mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles,
 nec magnum sic malum foret, submissa ceruice
 iugum

Φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλῶ, μᾶλλον δὲ τῷ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐσιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σιέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀνέων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῶ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς ἔν πρόσεισι παραγγέλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐκ ἀνομίλητος οἰκίτης, ὃν χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇ, τελάχιστον πέντε δραχμάς· ὃ δὲ ἀκκιστάμενος

iugum ferre leue et commodum, et quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso iam conuictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, vtrum ferre ea possit, si cui vel ad breuissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus seruulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem

νος 8), καὶ ἄπαγε, παρὰ σὲ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις,
μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπέισθῃ· καὶ ἄπει-
σί σοι πλατὺ ἐγγυῶν· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν
προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα
σχηματίσας, λησάμενος ἡμεις, δεδιώς, μὴ πρὸ
τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ
καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, Φορτικόν· αὐτὰ ἔν τηρή-
σας τὸ μέσον τῆ καίρῃ, εἰσελήλυθας· καί σε πᾶ-
ν ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβάν τις, κα-
τέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλεσίε, μετὰ δύο πε-
σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ

nionem recusans initio, et, apage, inquiens, a
tene ego? et, me Hercules non fiet, subiiciens,
denique persuaderi sibi patitur, et albis te denti-
bus ridens abit. Tu vero pura veste depromta,
et quam ornatissime compositus lotusque venis,
metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim
hoc fuerit, vt superbum, venire ultimum. Ipso
igitur medio obseruato tempore, ingressus es, et
cum honoris te significatione exceperunt, teque
prehensum aliquis accumbere iussit paullam supra
diuitem, post duos circiter amicorum veterum.

15. Tu

8. Ἀκκισάμενος] De iis vsurpatur, qui cum
indignatione ea renuere videntur, quae
cupiunt maxime. *du Soul.*

Σὺ δ' ὥσπερ τῷ Διὶ τὸν οἶκον παρελθὼν,
 πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πρατ-
 τομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἢ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέψει,
 καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτη-
 ρῆσιν· ἔδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλεσίῳ τῷτο,
 ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν,
 ὅπως ἐς τὰς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολ-
 λάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν
 συνδείπνων ἀκόλῃθι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον,
 ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτει,
 τεκμήριον ποιῶμενοι τῷ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερον
 σε δεδειπνηκέναι, τὸ κακὸν εἶναι σοι καὶ τὸ χει-
 ρόμακτρον τιθέμενον, ὥσπερ ἔν εἰκός, ἰδίειν το
 ἀνάγκη

15. Tu vero tamquam Iouis domum ingressus
 admiraris omnia, et ad unumquodque eorum,
 quae fiunt, suspensus aestuas: peregrina enim tibi
 et incognita omnia, porro hinc familia in te inten-
 dit oculos, hinc conuiuarum quisque, quid agas;
 obseruant. Nec ipse diues non hoc curat, sed
 praecepit etiam seruorum quibusdam, ut atten-
 dant, quomodo erga pueros et vxorem te geres,
 vtrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac
 conuiuarum quidem serui attonitum te videntes,
 incitiam eorum, quae facis, rident, signumque
 etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium
 prius coenasse, quod nouum tibi insolensque sit
 mantile adpositum. Vt igitur facile est ad con-
 ien-

ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πειεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χειρὰ ἐνέγκης. ὑποβλέπειν ἔν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, καμνεῖνον ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῷ δείπνῃ τὴν ἀκολαθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβῳ πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκτεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλῆσιον τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρεις σέαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καμνεῖνο εἰσέρχεται σε, ὡς ζηλωτὸν τινα
βιώ-

ficiendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, potcere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire, ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, et tumultu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt: et nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis ad hunc comparatus divitem, vivere tamen te arbitraris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam

βιώσῃ τὸν βίον, ἅπαντιν ἐκείνοις ἐντρυφῆσων,
καὶ μεθεξὼν αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷοι γὰρ εἰ-
σεὶ Διονύσια ἐορτάσειν, καὶ πρὸ καὶ μεिरάνια
ῥαῖα διακονέμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα,
γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν
διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
φθέγγεσθαι·

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιᾶς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπερμένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης
εὐδαιμονίας. Φιλοτησία τὸ ἐπὶ τέτῳ, καὶ
σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, πρᾶξις σοι τῷ
διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ
λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔ-
δει,

quam inuidendam victurus sis vitam, qui ad de-
licias usque omnibus illis vsurus, et aequo iure
particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum
semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam ado-
lescentuli formosi ministrantes, et leuiter adri-
dentes, venustiore tibi futuram viuendi condi-
tionem pingunt, vti semper Homericum illud di-
cas :

Non pigeat Troasque ocreati ex curvis Achiuos
Multa pati et facere tantae felicitatis gratia. Hinc
amicitiae libabitur, et magnum quoddam pocu-
lum poscens propinat tibi Magistro, vel quocum-
que demum nomine te appellans: tu vero capiens
poculum, quid tibi respondendum sit ignoras
Lnc. Op. T. III. C prae

δει, ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δο-
ξαν ὠφλες.

Ἐπίφθορος δ' ἔν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης
πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησται, καὶ
πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐ-
τῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, πρᾶκρίθης ἀνδρῶν πο-
λυετῇ δαλείαν ἠντληκότων. εὐθύς ἔν καὶ τε-
τῶτος τις περὶ σὲ λόγος ἐν αὐτοῖς. τᾶτο ἡμῖν
πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρ-
τι ἐσθληθυότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶναι.
καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλησι τᾶτοις ἀνέωκται ἡ Ῥω-
μαίων πόλις. καίτοι τί ἐσιν, ἐφ' ὧ πρоти-
μῶνται ἡμῶν; ἐρήματια δύσηνα λέγοντες, αἰσι-
ταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δέ, ἐ γὰρ
εἶδες,

prae imperitia, et rusticitatis opinionem prae-
bes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione vete-
rum amicorum plurimum subiisti, et iam prius in
ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod
novus hospes praelatus es viris, qui multorum
iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur
tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc
scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam
post eos, qui modo ingressi domum sunt, habea-
mur: et solis hisce Graeculis Romanorum urbs
patet. Quid vero est, quo ante nos censentur?
num sermunculis quibusdam miseris proferendis,
maximam se putant utilitatem adferre? Alius ve-
ro,

εἶδες, ὅσα μὲν ἔπιον, ὅπως δὲ τὰ παρατέθεντα
 συλλαβὴν κατέφαγον; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος,
 καὶ λιμὲ πλέως· εἰ δ' ὅναρ λευκὲ ποτὲ ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, ἔτε γε Νομαδικῶ, ἢ Φασιανῶ ὄρ-
 νιθος, ὧν μόλις τὰ ὅσα ἡμῖν καταλέλοιπε· τρί-
 τος ἄλλος, ὧ μάταιος; Φησὶ, πέντε ἡδ' ὅλων
 ἡμερῶν ἔψεσθε αὐτόν, ἐκταῦθά περ ἔο ἡμῖν τὰ
 ὁμοία ποτνιῶμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ και-
 ρὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τιμὴ καὶ ἐπιμελείᾳ
 ἐσίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τῷ πε-
 λῶ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀθλίως ἐρρίψε-
 ται· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκείνοι μὲν
 ἂν τοιαῦτα περὶ σὲ πολλὰ εἰρέφουσι, καὶ περὶ ἡ-
 δὴ καὶ πρὸς διαβολὰς τινες αὐτῶν παρασνευά-
 ζονται.

Τὸ
 ro, non enim vidisti, inquit, quantum biberit?
 et quomodo adposita sibi corripiciens vorauerit?
 bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum
 plenus, ne per quietem vinqnam candido pa-
 ne satiat, aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius,
 inepti, inquit, ne totis quidem quinque interie-
 ctis diebus videbitis hominem hic inter nos simi-
 liter querentem. Nunc enim, vt noui calcei, in
 honore quodam et cura est: cum vero calcatus
 fuerit aliquoties, et luto oppletus, sub lecto iace-
 bit misere, cimicibus non minus quam nos re-
 fertus. Ac hi quidem talia de te multa versant, et
 forte iam ad calumnias se parant quidam eorum.

Τὸ δ' ἐν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σόνεσι, καὶ περὶ σὺ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀν-
 θείας πλεόν τ' ἰκανῶ ἐμπικὼν οἶνε λεπτῶ καὶ
 δριμύτος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπείγχεσης, πονήρως
 ἔχεις· καὶ ἔτε προσξανασῆναι σοι καλόν, οὔτε
 μένεν ασφαλές· ἀπώτεινομένω τοίνυν τ' ἐπό-
 τε, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θα-
 μάτων ἐπὶ θαύμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐ-
 πιδείξασθαι σοι τὰ αὐτῶ βέλεται) κόλασιν ἔ-
 μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα,
 μήτ' ἀνέων, εἴ τις αἰδεῖ, ἢ καθαρίζει, πάνυ τι-
 μώμενος μετράκιος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀ-
 νάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ξεῖνα πάν-
 τα,

18. Conuiuium igitur illud torum tuum est, ac
 de te sermones plerique. Tu vero, insuetus vide-
 licet, plus iusto qui biberis vini tenuis et acris,
 olim vrgente ventre male habes: et tamen neque
 ante reliquos surgere decorum tibi est, neque ma-
 nere tutum. Producta ergo computatione, dum
 sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum
 succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare
 tibi vult) poenam non paruam sustines, prae
 qua nec vides quae fiunt, neque audis si quis can-
 tat, vel cithara canit habitus magno in pretio
 adolescentulus: sed laudas tu quidem necessario,
 caeterum aut terrae motu concidere illa omnia
 optas,

τα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα πο-
τέ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τῆτε μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ
ἡδισον ἐκεῖνο δεῖπνον, ἐκ ἐμοί γε τῆς θύμης, καὶ
τῶν λευκῶν αἰλῶν ἡδίων, ἀπηνίκα βέλτομαι, καὶ
ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γὰρ σοι τὴν
ὀξύρσγμιν τὴν ἐπὶ τέταρτῃ παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ
νυκτὶ ἑμῆτον, ἔωθεν δεήσει περὶ τῆς μαστῆς ζυμ-
βῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τῆς ἑταρᾶς χρὴ
λαμβάνειν. παρόντων ἔνθ' ἑὸς ἢ τριῶν φίλων,
προσκαλέσας σε, καὶ καλεῖσθαι κελεύσας, ἄρ-
χεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποια ἔσιν, ἐώ-
ρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς ἠδὲ εἰς, ἀ-
τραγώδητα δὲ καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτι-
κά·

optas, aut incendium quoddam narrari, vt tan-
dem aliquando solvatur conuiuium.

19. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suauissi-
ma illa coena: mihi non item, de cepa et can-
dido sale iucundius, cum volo et quantum volo,
libere sument; vt enim acidum ructum, qui con-
sequi ista solet, et vomitionem nocturnam omit-
tam, post die oportebit de mercede inter vos
conuenire, quantum, et quo anni tempore acci-
pere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusue
amicis, aduocato te atque adfidere iusso, dicere
incipit: Quae sit nostra viuendi ratio, heri vidi-
sti, et quam nullus sit in ea iactationi locus, ni-
hil hic tragoediarum, pedestria (humilia) omnia

καὶ χρὴ δὲ σε ἄτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοι-
νῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ, εἰ τὸ κυριώτατον,
τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτῆς, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν
παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δέο-
μενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοί-
μην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τί δεῖ, ὁρῶ
μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκεῖς τῶ σὲ τρόπῳ, καὶ
συνήμῃ, ὡς ἔχι μισθῶ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡ-
μῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας
τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔ-
χεις· ὅμως δ' ἔν καὶ ὠρίσθαι τί. σὺ δ' αὐτὸς
ὅ, τι καὶ βέλπει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτα-
τε, καὶ σβίνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰμὸς ἡ-
μᾶς

et ciuilia: caeterum ita te existimare volo, et ita
te instituere, vt communia nobis futura memi-
neris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod
principatum tenet, animum tibi meum, (aut
Hercle liberorum, si sint illi liberi institutionis
egentes) cum credam, reliquorum te non ex ae-
quo dominum arbitrei. Quandoquidem vero et
definiri aliquid opus est, video quidem mediocri-
tatem tuam et mores sua virtute beatos conten-
tosque, atque intelligo, non mereedis spe no-
stram te domum accessisse, sed aliarum rerum
causa, beneuolentiae nostrae, et honoris, quem
omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur
aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito,
sed memineris, carissime, illorum etiam, quae
in solemnitatibus annuis daturos nos facile asse-
queris:

μᾶς παρῆξεν. ἔ· γὰρ ἀμελήσομεν ἔδὲ τῶν τοι-
 ᾶτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολ-
 λὰ δέ, οἶσθα, τῆ ἑταρ αἱ τοιαῦται ἀφορμαί·
 καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετριώτε-
 ρον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλ-
 λως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις
 ὑμῖν κρείττωσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ἔλον σε διασείσας
 ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δέ,
 πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας,
 καὶ ἀγρὰς ὄλκας, καὶ συνοικίας, συνῆς μὲν ἡρέ-
 μῃ τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὁμῶς τὴν ὑπό-
 σχεσιν 9), καὶ τὰ Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσαι, βέ-
 βαιον

queris: neque enim negligemus ista, licet de his
 nihil iam inter nos conveniat: multae autem,
 nosti, singulis annis eiusmodi sunt occasiones.
 Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis
 scilicet mercedem impones: et alioquin decet vos
 eruditos superiores esse pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit spe varia,
 et mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui ta-
 lenta olim et millia somniaueras, et agros
 totos vicosque, intelligis quidem paulatim
 minutam parsimoniam; interim tamen adula-
 ris, ac promissionem, et illud, communia no-
 bis

C 4

9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν} Σαίνειν proprie
 canum esse caudam agitantium, et hic ad
 homi-

βαιον καὶ ἀληθὲς εἶσθαι νομίζεις, ἔκ εἰδώς,
ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλα (10) μέν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' ἐκ ἐδίηνε.
Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδέας αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ,
αὐτὸς μὲν, ἔ Φησιν εἶναι, τῶν φίλων δέ τινα
τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τῷ πράγ-
ματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγναιτ' ἂν βαρὺ,
καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαιότερα δαπανῶν-
τι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμο-
γέρων

bis erunt omnia, firmum verumque esse putas,
nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non bumectasse palatum.
Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se
quidem dicturum negat, amicorum autem prae-
sentium unum iubet intercedere, et dicere, quod
neque sibi graue sit, qui in alia etiam magis ne-
cessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille
vero

homines translatus, blandiri significare,
recte tradit *Elsner*. ad I. *Theff.* 3, 3. Iam
vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum,
ut sit, blandiris tibi propter pollicitationem.
Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum.
Reitz.

10. Χεῖλα] Π. X. 495. de Aftyanae primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *Gesner.*

γέρων τις, ἐκ παίδων καλοκαίῳ σύντροφος, ὡς
 μὲν ἐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, Φησί, τῶν ἐν τῇ πό-
 λει ἀπάντων, ὧ ἔτος, ἐκ αὖν εἴποκ, ὧ γε τῷ
 το πρῶτον ὑπῆρχεν, ὁ πολλοῖς πάνυ γλαχομέ-
 νοις μόλις αὖν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω
 δὲ, ὁμιλίᾳς ἀξιώθῃναι, καὶ ἐξίας κοινοῦναι,
 καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων
 ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τῆτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου
 τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα πλεόν, εἰ σωφρο-
 νεῖν οἴσθα. εἶδον 11) δὲ πολλὰς τῶν εὐδοκί-
 μων, ἐθελήσαντας αὖν, εἰ καὶ προσδίδουσι δόσι,
 μόνῃς τῆς δόξης ἔνεκα, συνεῖναι τῷ τῷ, καὶ ὁ-
 ρᾶσθαι

vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pue-
 ritia inde aduersus, felicissimum te, o noster,
 inquit, esse qui in hac vrbe sunt omnium, non
 negabis, cui primum hoc contigerit, quod mul-
 tis vehementer cupientibus vix a fortuna obtin-
 gat; hoc dico, quod consuetudine et communi
 mensa dignus habitus es, atque in primam earum,
 quae sunt in Romanorum imperio, domum rece-
 ptus. Hoc enim supra Croesi talenta et Midæ
 diuitias, si moderate scias vti. Equidem cum
 viderim multos nobiles viros, qui vellet, si
 quid etiam impendendum sit, solius gloriæ cau-
 sa cum hoc viuere, et conspici circa hunc, et so-

C 5

dales

11. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae
 sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδών.
 Equidem ita verti. *Gesner.*

ῥᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ Φίλος εἶναι δο-
κῶντας· ἔτι ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτηρίας μακα-
ρίσω· ὅς, καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης
εὐδαιμονίας. ἀρεῖν ἔν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἁ-
σματος εἴ, τσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μά-
λιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ἔ γάρ κ' ὅ ἄν
Φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκούντων γενομένων.
δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶ-
τα εὐάγωγος εἰπρὸς αὐτὸν, ἔ πάνυ περισπών-
τα, κ' ὀξέως νύττοντα, μέχρῃς ἂν λάθῃς τέ-
λεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. εἰ μὲν δὴ ἔξω
ἄνθρωποι τὸ μετὰ τῷτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες
ἐντὸς τῆς κηλίδος διατρέβοντα, καὶ ἀκωλύτως
εἰσιόν-

dales ipsius atque amicos videri: non inuenio,
quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad
hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptu-
rus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodi-
gus et nequam es, hic certum quiddam dicit, id-
que valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque
enim iam fugere tibi integrum, intra retia hae-
renti. Recipis itaque frenum et os comprimis,
et primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec
valde trahenti, neque acutum pungenti, donec
sensum plane mansuetus illi fias. At qui extra
familiam sunt homines ab eo te tempore admi-
rantur, videntes te intra cancellos esse, ac ne-
mine

εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ εἶδαν γεγενημένον·
 σὺ δὲ αὐτὸς εἰδέπω ὄρεξ, ἔτινος ἑνὸς εὐδαί-
 μων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε,
 καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ αἰεὶ τὰ μέλλοντα
 βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαινον, ἢ
 σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς οἱ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβέλα χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ'
 ἐνάσῃν ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμηκνυόμενον,
 καὶ εἰς τὰπίσω ἀναποδίζαν.

Ἡρέμα ἔν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τότε
 πρῶτον διαβλέπων, ἀρχὴ καταναεῖν, ὡς αἰμὲν
 χρυσαῖ ἐκεῖνα ἐλπίδες, εἰδὲν ἀλλ' ἢ Φῦσαί τι-
 νες ἦσαν ἀπ' ἐχρυσοῖ· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ
 ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς αἱ πόνοι. τίνες ἔ-

ΤΟΙ

mine prohibente intrare, et interiorum quam qui
 maxime vnum factum esse. Tu necdum ipse vi-
 des, qua re felix illis esse videaris: gaudes inte-
 rim, et ipse te decipis, et futura semper meliora
 putas futura. At illud plane contra quam tu spe-
 raueras accidit, et quod est in prouerbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis
 prope diebus minuatur, et retro pedem ferat.

22. Paullatim itaque et quasi per obscuram lu-
 cem tum primum perspicuens intelligere incipis,
 aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas
 aqueas coloris aurei; graues autem, veros, ineui-
 tabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi?
 forte

τοὶ ἴσως ἐρήσῃ με· ἔχ' ὁρᾷ γὰρ ὁ, τι τὸ ἐπὶ
 πονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, ἔδ' ἐπι-
 νοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα
 ἔκέν ἄκυστον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἐνεστὶν
 ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ
 αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλωσ δαλοπρε-
 πές, ἐπ' ἐν παρέρῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθερον τὸ
 ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι.
 πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν,
 τὰς προγόνους ἔξω τῶ ἔδῃ καταλείπων, ἴσθαι,
 ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς. ἔ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευ-
 θερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ἧτως ἀγεννῇ πράγμα-
 τα

forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum
 fit tali in conuictu, nec intelligo, quae molesta
 atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir o-
 ptime, et non hoc solum, an labor infit in hoc
 negotio, expende; sed quid turpe, quid humile,
 et omnino seruille habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab
 illo te tempore non iam liberum, non ingenuum
 putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum
 primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus
 intraueris. Nec enim ingredi tecum libertas vo-
 let, qui ad ignobilia adeo negotia et humilia in-
 gredia-

τα καὶ ταπεινὰ εἰσίν· διότι, εἰ καὶ πάν-
 τι ἀχθῶς τῷ ἐνόντι, καὶ ἀχθῶς ἐνός, ἀλλὰ
 πολλῶν διότι ἀναγκαίως ἐστὶν, καὶ θητεύσεις
 κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ
 μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δελεῶ
 ζυντραφείς, ὀψιμαθῆσας δὲ, καὶ πρόρρω πεν-
 τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ὁ πάν-
 τι εὐδίκμος ἐστὶν, ἐδὲ πολλὰ ἄξιός τῳ δεσπότη.
 διαφθείρει γὰρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ
 ἔσας, καὶ ἀποσκιδνῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐ-
 τὸ ἐν τῇ δελεῶ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ
 μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ
 Πυρρίῃς μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσ-
 περ τις Βαθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφῶνι τῷ κέρκει
 ἀπην-

grediare. Seruus itaque, quantumvis hoc nomen
 graueris, nec vnus, sed multorum seruus eris
 necessario, et seruiles operas obstipo capite prae-
 stabis a mane inde vsque ad vesperam, mercede
 iniquissima: et tamquam homo non a puero inde
 seruituti innutritus, sed qui fero discas, atque ae-
 tate iam prouecta instituendum te illi tradideris,
 non valde probaberis, nec magni pretii videbere
 domino. Corrupit enim te subiens libertatis
 recordatio, et resiliere facit non numquam, et ea
 ipsa de causa seruitute male defungi. Nisi forte
 illud satis esse putas ad libertatem, quod non
 Pyrrhae neque Zopyrionis filius es, neque vt
 Bithynus aliquis sub vocali praecone venisti. Ve-
 rum

ἀπημπολήσθαι. ἀλλ' ἐπότεν, ὧ βέλτισε, τῆς
νεμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρῷ καὶ
τῷ Ζωπυρίῳ, προτεινῆς τὴν χεῖρα ὁμοίως
τοῖς ἄλλαις οἰκέταις, καὶ λάβῃς σκεῖνο ὃ, τι
δήποτε ἦν τὰ διδόμενον, τῆτο ἢ πρᾶσις ἐστὶ
κῆρυκος γὰρ ἐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀπακηρύ-
ξαι, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνησευσάμενον ἑαυ-
τῷ τὸν δεσπότην.

Εἴτ', ὧ κάθαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλις πρὸς
τὸν Φίλοσσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ
πλέοντα καταποντισῆς συλλαβῶν, ἢ ληστῆς ἀπε-
φίδότο· ὥκτερος ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀ-
ξίαν δυσυχῆντα. ἢ εἰ τίς σε συλλαβόμενος, ἢ-
γε ὄλλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τὰς νέμεις, καὶ
δεινὰ

sum enim vero; cum tu, vir optime, instantibus
Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, ma-
num non minus quam reliqui scrui porriges,
capiēsque quidquid est, quod tibi datur; haec ve-
ro venditio est: praecone quidem non erat opus
in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, et
longo tempore herum *ambiret et quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope
dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum
se ferat, si te nauigantem hostis, qui submerge-
re nauium posset, vel pirata vendidisset, misera-
reris te, vt praeter dignitatem calamitosum. Aut
si quis, manu iniecta, seruum te suum perhibens
abducat, leges proclames, et quiriteris, et indi-
gneris,

δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὧ γῆ, καὶ
 θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐμεκράγεις ἄν' σεαυτὸν
 δέ, ὀλίγων ἔνεκχ ὀβολῶν, ἐν τέτῳ τῆς ἡλι-
 κίης, ὅτε καὶ εἰ Φύσει δῶλος ἦσθα, καιρὸς ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σο-
 Φίᾳ Φέρων ἀπημπόληκας; εὐδὲ τὰς πολλὰς ἐ-
 κείνης λόγας αἰδεσθεῖς, ἅς ὁ καλὸς Πλάτων, ἡ
 ὁ Χρύσιππος, ἡ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ
 μὲν ἐλευθέριον ἐπαινῶντες, τὸ δολοπρεπὲς δὲ
 διαβάλλοντες, καὶ ἐκ χισχύνη κόλαξιν ἀνθρώ-
 ποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμοκλῆχοις ἀντεξ-
 ταζόμενος, καὶ ἐν τοσάτῳ πλήθει Ῥωμαίων
 μόνος ξενίζων 12) τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως
 τὴν

gneris, et terram deosque magna voce testeris:
 et te ipsum paucos propter nummos, in hoc ae-
 tatis, cum, si natus esses servus, tempus erat li-
 bertatem circumspicere, cum ipsa te virtute et
 sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas dis-
 putationes, quas pulcher Plato, et Chrysippus,
 et Aristoteles, in laude libertatis, et servilis hu-
 militatis vituperatione, consumserunt: neque pu-
 det te cum adulatoribus, et forensi turba, et ni-
 dorem sectantibus componi, et in tanta Roma-
 norum multitudine solum peregrino cum pallio
 conspici, et male nec sine barbarie Romanorum
 lin-

12. Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, di-
 cere, et mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18.
 "Ὅσω

τὴν Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἰτὰ δειπνῶν
 δεῖπνα θορυβάδῃ, καὶ πολυάνθρωπα, συγ-
 κλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείων μοχθηρῶν;
 καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα
 τῆ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι
 ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τῆ ὕπνου τὸ ἡδισον,
 συμπεριθείς ἄνω καὶ κάτω, ἐτι τὸν χθίζον
 πηλόν· ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· ἕτως ἀπορία μὲν
 σε θερμὸν ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέ-
 λιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέεσαι τῆ ψυχρῆ ὕδα-
 τος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν;
 ἀλλὰ δῆλον, ὡς ἔχ ὕδατος, ἔδὲ θερμῶν, ἀλλὰ
 πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἶνε ἀνδοσμὶ ἐπι-

θυμῶν,
 lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas et
 multorum hominum, conuenarum, et maiorem
 partem malorum. In his ipsis conuiujs laudas
 importune, et bibis ultra mediocritatem, et ma-
 ne ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni
 parte suauissima, sursum deorsum curris cum a-
 nis, hesternum adhuc lutum in cruribus circum-
 ferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agre-
 stium olerum; adeone defecerant te fontes frigi-
 da manantes, vt prae desperatione ad haec deue-
 nires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, ne-
 que lupinorum, sed bellariorum et pulpamentotum,
 et vini odorati cupiditate captum, lucii in-

star,

"Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσέτω καὶ ἡνότερος
 ὤμην αὐτοῖς. Reizx.

θυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λαίβραξ, αὐτὸν μά-
λα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τῶν λαιμὸν δια-
παρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαρὲν τῆς λιχνείας
ταύτης τὰ πῖχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πῖθηκοι,
κλοιῶ δεδεῖς τὸν τραχήλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔσι-
σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐ-
λευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλέταις
καὶ Φράτορσι, Φρεῖδα πάντα, καὶ ἐδὲ μνήμη
τις αὐτῶν.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν
τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρε· δοκεῖν, οἱ
δὲ πόνοι μὴ κατὰ τὰς πάνυ τῆς εἰκείας·
ἀλλ' ὅρα, εἰ μετριώτερά σοι προσέτακται τῶν
Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσηταγμένων. ὧν μὲν
γὰρ

star, ipsaque marito, quae appeteret ista, gula
confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius
praemia, et instar simiorum collari vinctus risum
praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris,
quod licet quantum lubet deuorare ficuum. Cae-
terum libertas cum ipsis tribulibus et sodalibus
ilicet euangerunt; nec memoria illorum superest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine in-
esset huic negotio, quod iam pro libero seruus
videris; nec labores etiam iidem, qui plane seruis.
Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta
sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina

γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας
 παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τέ γάρ κοι-
 τὸν Φάσι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γὰρ ἔχ' ὀρεᾶς;
 ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς
 Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγα-
 λοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ
 χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τῶν
 Φροντίδας· τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ τυφός καὶ
 μαλακία, καὶ ἡδυσπάρθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ
 ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σὺ ἐπ' ἐκεῖ-
 να μὲν ἔδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνι ἔχεις βαδύν,
 καὶ σεμνός τις εἴ τιν' πρόσσωπιν, καὶ ἱμάτιον
 Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβεβλησάμ, καὶ πάντες
 ἴσασι γε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλοσό-
 φον,

illa, cuius se cupiditate ductum adsciuisse te di-
 cebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt,
 asino cum lyra? Nimis omnino, (nonne vi-
 des?) intabescunt cupiditati Homericæ sapien-
 tiæ, aut Demosthenicæ grauitatis, aut magni-
 ficentiae Platonis. Quorum si quis ex animo au-
 rum auferat et argentum, et earum rerum curas;
 quod superest fastus est, et mollities, et voluptas,
 et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista
 vero neutiquam te opus habet: Verum, quod
 barbam habes prolixam, et vultum venerabilem,
 et Graeco pallio decenter amictus es; et quod
 omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetor-
 em,

Φρον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιῶ-
 τόν τινα τοῖς προῖξσι, καὶ προπομπεύεσιν αὐ-
 τῷ. δόξει γὰρ ἐκ τῆς καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλ-
 ληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν
 Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ
 τῶν θαυμασῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ τὸν τρί-
 βωνα μεμισθωμέναι. χρὴ ἔν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
 ὄρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
 ἔωθον ἐξανασάντα, παρῆχεν σεαυτὸν ὀφθησό-
 μνον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν·
 ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν
 τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος,
 ὡς ἐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελὴς ἐστὶ τῶν μασῶν, ἀλλ'
 εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

Σὺ

rem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur,
 permistum esse etiam ex hoc genere aliquem prae-
 cedentibus ipsum et deducantibus: videbitur e-
 nim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum
 cupidus; et vniuersum pulchritudinis illius, quae
 in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne
 pro admirandis illis sermonibus tuis barbam pal-
 liumque locaueris. Oportet igitur te semper cum
 illo conspici, et nec umquam desiderari, sed ma-
 ne surgentem praebere te ridendum in officio;
 nec deferere ordines. Ille vero manu nonnum-
 quam tibi iniecta, quod in buccam venerit, nu-
 gatur, ostendens obuiis, se neque in via curam
 musarum deponere, sed ipsum quod in itinere
 contingit otium, bene collocare.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ
βάδην ἀναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη
γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πέλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς
τε καὶ πνευσιᾶς. καὶ κείνῃ ἔνδον τινὶ τῶν Φί-
λων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένη, μὴδ' ὄψεκα-
θίζης ἔχων, ὁρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις
τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν
τε καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λησάμενος πο-
νηρῶς ἄωρι, περὶ αὐτὸ πε σχεδὸν τὸ μεσονύ-
κτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἔκ ἔθ' ὁμοίως ἔν-
τιμος, ἔδὲ περίβλεπτος τοῖς παρῆσιν. ἀλλ' ἦν
τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τῆς πίσω σύ·
καὶ ἔτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς,
κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων
τὰ

26. Tu vero miser partim vna currens, par-
tim lente ingressus, per ardua multa et declivia,
talis enim est vrbs, vt nosti, post circuitum il-
lum sudas et anhelas: et dum ille intus cum ami-
corum aliquo, ad quem inuisit, colloquitur, tu,
qui ne sedendi quidem copiam habeas, adstans,
cum nihil sit quod agas, deprompto libello legis.
Cum vero cibi potusque expertem nox oppressit,
lotus male intempestiue, circa ipsam fere mediam
noctem ad coenam venis, non iam vt ante hono-
ratus, neque conspiciendus praesentibus, sed si
quis alius superuenit recentior, tu post tergum
atque ita in contemptissimum angulum expulsus
testis modo accumbis eorum, quae praeterferan-
tur,

τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σῆ, καθάπερ οἱ
κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης
φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλῆσιν, εἰ ὑπεροφθεῖη
ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ
παραψάμενος. ἔ μὴν ἔδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεσιν,
ἀλλ' ἔτε ὥν ἔχεις μόνος. ἔ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι
καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις
ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τὸτό γε·
ἔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν
πλεσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δέ, νεοττός
ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀν-
τικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δέ ἦν ἐπιλίποι
ἄλλῃ τινός, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος ἀγράμενος ὁ
δίκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ πα-
ρατέ-

tur, ossa sola, modo ea ad te perveniant, ro-
dens canum instar, aut ficcum maluae folium,
cui inuoluunt alia, si qua despiciatur ab his, qui
ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum
nec alia contumelia abest: sed neque ouum solus
habes. Neque enim opus est, et te eadem ad-
fectare semper, quae hospites et ignoti: (illa e-
nim esset impudentia tua) neque avis tibi similis
aliarum apponitur: verum diuiti pinguis et sagi-
nata; tibi vero pulvis dimidiatus, aut palumbus
exsiccus, quae quidem aperta contumelia est et
contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio re-
pente conuiuia superueniente, minister, ablata
ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admur-

ρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος
εἶ. τεμνομένε μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπο-
γαστρίᾳ (13), ἢ ἐλάφᾳ, κρήκε πάντος ἢ τὸν δια-
νέμοντα ἰλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα
Φέρεσθαι, ὡς κακαλυμμένε τῇ πικρᾷ. τὸ γὰρ
τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεσάναί, ἐστ'
ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορέμενος, σὲ δ' ἔτω τα-
χέως παρὰ δραμῶν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀν-
δρὶ, καὶν ὁπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
καίτοι

*murans illud: tu enim noster es. Quoties qui-
dem carpitur in medium appositus aut porcellus
subrumis, aut ceruus, omnino aut propitium ha-
beas diuiforem, opus est, aut Promethei partem
feras, ossa dico pinguedini inuoluta. Quod e-
nim supra te accumbenti adstat patina, donec
satietate victus renunciet, te vero celeriter adeo
praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non
plus quam cerui bilis habeat? Sed illud nondum
dixi,*

13. Συὸς ὑπογαστρίᾳ] Verba mihi obscura. Il-
lud quidem liquet, ὑπογαστρίον substanti-
ue hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*;
cum fiat ossium mentio: vitrum vero ὑπο-
γαστρίος οὕτως sit *porcellus subrumis*, *lactens*;
an, quod Erasmo placuit *sus foeta*, iam de-
finire non audeo: prius expressi versione,
cum analogiae epirheti illius magis conue-
niat. *Gesner.*

καίτοι εἰς τὸ ἐκεῖνος ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδισόν τε καὶ παλαιότατον αἶνον πινάντων, μόνος σὺ πονηρὸν τινα καὶ πικρὸν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὥς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, ἕτως ἄτιμος ὡς συμπότης· καὶ εἶθε γε καὶ ἐκείνη ἐς κόρον ἦν πίνειν· κῦν δὲ πολλὰς αἰτήσαντας, ὁ παῖς οὐδ' αἰσχύνην ἔοικεν.

Ἀντιόχῃ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδόν τε πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδακίμῃ κίναϊδος τις, ἢ ὀρχησοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσμος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονομένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπῃ διακομίζεσι, πόθεν σὺδ' ἰσό-

dixi, quod aliis suauissimum, vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis conuiuium, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret. Iam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat.

27. Molestia sane te adficiunt multa et crebra, et paene omnia: maxima quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos et cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Vnde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, et literulas firma perferentibus,

ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαρὲν ἐν μυχαῖ τοῦ
 συμποσίᾳ, καὶ ὑπ' αἰδῆς καταδεδυκώς, ζένεις
 ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτία
 τὴν τύχην, ἧδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιβε-
 κάσασαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητῆς
 γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου
 ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. ὅρῳ γὰρ
 οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκίμεῖν ἐσιν. ὑπο-
 σαίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνα-
 σθαι δέοι, τῶν κλήρες πολυταλάντες, καὶ ἄρ-
 χὰς, καὶ ἀθρόας τὰς πλάτες ὑπισχνυμένων.
 καὶ γὰρ αὐτὰ καὶ τέττες ὅρῳ εὖ φερομέναι ἐν ταῖς
 Φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιζόμεναι· καὶ ἐν τι γέν
 τέτων

bus, aequalem accubitus honorem tu postules.
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore
 quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque
 ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tan-
 tillum tibi venustatis adsperferit. Libenter au-
 tem videaris et ipse poeta velle fieri amatoriarum
 cantilenarum, aut ab alio composita canere posse
 commode; cum videas, quibus rebus honor et
 plausus adiunctus sit. Sustineas vero, si magum
 aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui
 hereditates multorum talentorum, et imperia, et
 confertas diuitias pollicentur: vides enim hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, et
 magna in dignitate versari. Horum igitur vnum
 ali-

τάτων ἡδύως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαρὲν ἀνάγκη μειῶσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμυλούμενον.

Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σὲ τὸς ψίδυρος σικέτης, ὡς μόνος ἐκ ἐπ' ἡγεσίας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχέμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος ἔμικρός ἐκ τῆς πράγματος. χρηὲν χρῆσαι βρατράχε δίηνην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινεῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελόμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἐπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιῶντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρῆσθαι,

καὶ

aliquid libenter fieres, ne plane relictus esses et superfluus. Sed nec ad ista, infelix, probabilis es. Itaque necessario minueris, et silentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si enim deferat te fulurro seruus, solum te non laudasse puerum dominae saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non paruum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem clamare, et ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subiicere meditatam quamdam laudationem, proluxae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem,

καὶ σφραγίσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γυ-
λοῖον. εἰκας γὰρ τότε σήλη ἐώλεα τινὸς νεκρῶ
ἀγοντος ἐνχαγίσματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνε καταχέαν-
τες μῖσον, καὶ τὸν σφραγνον ἐπιθέντες, αὐτοὶ
πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ φιλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες
εὐμορφοὶ ὦσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ αὐτὸ μὴ παντε-
λῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, ἐκ ἐν
εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ἐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρό-
νητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολ-
λοὶ, ἔ μόνον τὰ ληθῆ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ
προσπεμμετρῶντες ὡς μὴ νυζάζειν δοκοῖεν. δεῖ
ἐν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύον-
τα κατακείσθαι, δεδιότα, μή τις ἐνῆχός σε ἰδῇ
προσ-

tem, vngi et coronari, sane ridiculum. Similis
enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mit-
tuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt
vnguento, et coronam illi imponunt, vinum ve-
ro ipsi bibunt et epulantur ea quae parata sunt.

29. Si vero Zelotypus ipse sit, et formosi libe-
ri, aut mulier iuuenis, neque tu sis plane alie-
nus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec
periculum est, quod facile contemnas. Aures e-
nim regis et oculi multi, nec qui vera solum vi-
deant, sed semper quasi corollarium, ne conni-
vere vniquam putes, adiiciant. Oportet igitur,
vt in Persarum conuiujs, deiecto vultu accum-
bere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum
obser-

προσβλέψαντα μισθὸν τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄνθρωπος γε εὐνᾶχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ῥέχων, ἂν μὴ θέμις ὄρωντα, διαπείρας τῷ οἷσιν μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνάθον.

Εἰτ' ἀπελθὼν τῷ δείπνῃ, μικρὸν τι κατέδαρθε. ὑπὸ δ' ὥδῃν ἀλεκτερόντων ἀνθρομένοσ, ὡ δέλαιος ἐγὼ Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπρέγμονα, καὶ ὕπνον μετράμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάρανθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνσεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς ἕτός ἐστιν; ἔ γάρ καὶ ἄλλως μαι πλείω τέτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἤν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξασίας.

νῦν

obseruet adspicere pellicum vnam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicientis quae fas non est, buccam sagitta inter bibendum traiciat.

30. Deinde egressus conuiuio paulum obdormisti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miserum me inquis et aerumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, et sodalibus, et quam otiosa vita, et somno, quem *sola* ametiretur dormiendi libido; et ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipse praecipitavi. Cuius rei causa, Dii boni! aut quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente et omnium rerum potesta-

ᾧν δὲ τὸ τῷ λέγει, λέων κρόκη δεθείς, ἄνω καὶ
 κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων αἰκτῖσον, οὐδ'
 εὐδοκίμειν εἰδώς, ἔδὲ καυχαισμένος εἶναι δυνά-
 μενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιᾶτων, καὶ
 ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ καὶ ἀ-
 χάριστός εἰμι, καὶ ἦμισα συμποτικός, ἔδ' ὅσον
 γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνήμι δὲ, ὡς καὶ
 ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ὅ-
 ταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. σκυθρωπὸς
 γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, ἐκ ἔχω ὅπως ἀρ-
 μόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῷ σεμνῷ
 φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονου-
 χί

potestate. Nunc vero tanquam leo, quod est in
 prouerbio, licio deuinctus, sursum deorsum tra-
 hor, et, quod omnium miserrimum est, nec bo-
 nam de me opinionem concitare, neque gratio-
 sus esse possum. Idiota enim ego his in rebus et
 iners, maxime si cum hominibus comparer, qui
 artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero inue-
 nustus etiam sum, et minime comis conuiua,
 ac ne tantillum quidem excitare risum possum:
 intelligo autem, conspectum etiam meum saepe
 molestum esse, in primis quoties me ipso suauior
 hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor,
 et in vniuersum non video, quomodo aptus illi
 esse possum: si enim grauitatem seruo, insuauis
 illi

χι Φευκτός. ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον, καταφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυνσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσσομαι βίον, τὸν παρὲντα τῆτον ἄλλω βεβιωκώς.

Ἔτι σε ταῦτα διαλογιζομένη, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περινοσεῖν, καὶ ἐξάναί, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βεβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφά, καὶ
 ἡ α-

illi videor et tantum non fugiendus; sin rideam et ad suauitatem componam vultum, contemnit statim et despuit; et similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi viuam, hanc praesentem si alii vixero?

31. Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum sonuit, et consuetus vitae tenor seruandus est: circumueniendum est, standum est, victis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, et in eandem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum uigiliae, et sudor, et

ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κῆματος, ἡ-
ρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἡ Φθόνη, ἡ περιπνευ-
μονίαν, ἡ κῶλα ἀλγημα, ἡ τὴν καλὴν ποδάγραν
ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολ-
λάκις κατακεῖσθαι θέον, ἀδὲ τᾷτο συνηχώρη-
ται. σκῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν κα-
θηκόντων ἔδοξεν. ἄσπερ ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἶς,
καὶ ὅσον ἀδέπω τεθνηζομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δὲ που
καὶ ἀπεδημῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα εἴω. ὕκντος
δὲ πολλάνικς, ὕστατος ἐλθὼν (τοιᾷτο γάρ σοι ἀ-
ποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ'
ἂν, ἐκ ἔτ' ἄσης καταγωγῆς, τῷ μαγεύειν σε ἡ
τῷ

et fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, et
vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel co-
li dolorem, vel praeclaram podagram elaborant.
Obduras tamen et saepe, cum decumbendum es-
set, neque hoc tibi concessum est. Simulatio e-
nim morbus tuus videtur et officiorum fuga. Ita-
que ob haec omnia pallidus semper, et parum
abest, quin iam morituro similis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua
vero etiam iter instituendum sit, reliqua omitto.
Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc
enim fors tibi tribuit, et iumenta expectas, do-
nece, cum iam non amplius sit vecturae copia,
cum

τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαράβυσσιν,
ἔδὲ τῶν Φρυγάνων θαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ἐκινῶ δέ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὁ μοι Θε-
σμίοπολις ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβαὸν
αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, ἢ Δί', ἐκ ἀνέλπιστον,
ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν
γὰρ πλεσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπι-
φανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημή-
σαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη
γελοϊστάτον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παρα-
δεδόςθαι Φιλοσόφῳ ἔντι, κίναιδόν τινα τῶν
πεπιττωμένων τὰ σιέλη, καὶ τὸν πώγωνα πε-
ριεξηρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ
εἰκὸς

cum coquo te aut ciniflone dominae in vehicu-
lum compingunt, et ne virgultorum quidem
fatis substernunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod sibi
accidisse Thesimopolis, hic Stoicus, mihi narrauit,
ridiculum sane, quod aliis quoque vsu venire
posse nec improbable, per Iouem, fuerit. Vi-
uebat ille in domo diuitis et delicatae mulieris;
cum autem peregre eundum esset aliquando,
primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, vt
iuxta se, Philosophum hominem, adsidere iube-
retur cinaedus quidam laeuigatis pice cruribus
et rasa barba: nampe in honore illum ipsa, vt
facile

εἰκὸς ἦγε, καὶ τὸν ὄνομα δὲ τῷ κιναιδῷ ἀπεμνη-
 σκόμενος, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τὸτο τοί-
 νυν πρῶτον ἡλικίον, σκυθρωπῶ καὶ γέροντι ἀν-
 δρὶ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ, ὡς βαθὺν
 πώγωνά καὶ σεμνὸν ὃ Θεσμόπολις εἶχε) παρα-
 καθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογε-
 γραμμένον τὰς ὀφθαλμούς, καὶ διασεσαλευμέ-
 νον τὸ βλέμμα, καὶ ὃν τράχηλον ἐπικεκλασμέ-
 νον, ἃ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ πε-
 रिτετιλμένον τῷ πώγωνος τὰ πτερὰ· καὶ εἶγε
 μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτῶ, καὶ τὴν κεκρυφάλοον
 ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὴν συγκαθέζεσθαι. τὰ
 δ' ἐν ἄλλῃ, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀη-
 δίας ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τερετίζον-
 τος· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτὸς, ἴσως αὖ καὶ ὄρχα-
 μένῃ

facile est ad intelligendum, habebat: nomen et-
 iam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum
 esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et
 senī viro, et cano mento: (nostrī vero, quam pro-
 lixam barbam et venerabilem Thesinopolis habue-
 rit) adsidere infucatum, et pictis genis, et na-
 tantibus oculis, et fracta ceruice, non hirundi-
 nem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vultu-
 rem quemdam vulvis barbae pennis! Et nisi mul-
 tum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum
 habentem nit fuisse adfessurum.: se ergo tum cae-
 teras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, can-
 tillante illo et minuriente, qui nisi ipse retinisset,
 forte

μένα ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' ἔν τι καὶ τοιᾶ-
 τον αὐτῷ προσταχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, Φη-
 σιν, ἔτως ὄναιο, χάριν ἔ μινρὰν αἰτάσῃ, δὲς,
 μηδὲν ἀντιπῶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σ'α δέη-
 σομαι περιμείνας. τᾶ δέ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑπο-
 σχομένε πάντα πράξῃς, δέομαι σ'α τᾶτ', ἔφη,
 χρῆσόν βρώσᾳ σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ Φιλίσσο-
 γον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρῖνην, ἀναλα-
 βὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελᾶ,
 ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσοι. Βαρύνεται γὰρ ἡ ἀ-
 θλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτετ' ἐσίν· οἱ
 δὲ κατάρρατοι ἔτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ
 ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' ἐδ' ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιῶν-
 ται

forte et iam in ipso plaustro esset saltaturus? Ve-
 rum iniunctum sibi etiam aliud huiusmodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi, in-
 quit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus
 sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens,
 nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod
 facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc,
 inquit, te rogo, quas benignum te videam, et
 diligentem, et a natura factum ad amorem; ca-
 nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehi-
 culum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua
 re indigeat, vterum enim gerit misera, et prope
 abest a partu: execrabiles autem illi et immorigeri
 servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut
 Luc. Op. T. III. E illius,

ται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι συμπερὸν
 αἰηθῆς εὐποιήσῃν με, τὸ περισπένδασόν μου,
 καὶ ἥδισον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ
 Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετεύσας, καὶ μόνον ἔχῃ
 καὶ δακρυῶσας. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν,
 κυνίδιον ἐκ τῆ ἱμακτῆς προκύπτον μακρὸν ὑπὸ τὸν
 πῶγονα, καὶ κατὰρῆσεν πολλάκις, οἱ καὶ μὴ
 ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον
 λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα)
 καὶ τὸ γένετον τῆ φιλοσόφου περιλιχωμένον,
 μάλιστ' εἴ τι τῆ χθιζῆ αὐτῷ ζωμῷ ἐγκατεμέ-
 μικτο. καὶ ὁ κίναδος, ὁ ξύνεδρος, ἐκ ἀμέσως
 ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς παρόντας ἐν τῷ ξυμ-
 ποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν
 Θεσμό-

illius, ullam rationem habent in via. Ne putes
 igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam,
 de qua tantum laborem, suauissimamque mihi ser-
 uaueris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et
 tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ri-
 dicula omnino, canicula de veste sub ipsam bar-
 bam prospiciens, parua, et saepe ipsum permin-
 gens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmo-
 polis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt
 Melitenses illae caniculæ) et mentum philosophi
 circumlambens, in primis si quid pridiani iuris in
 illo hæreret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui
 non indocta dicta in caeteros iacere in conuiuio
 solet,

Θεσμοπόλιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περί δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τῆτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντί Στωϊκῆς ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγέννηται. τὸ δ' ἔν κυνίδιον καὶ τετοκῆναι ἐν τῷ τρίβωνι τῆ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνῆσι, κατὰ μικρὸν αὐτὰς χειρῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὴ τὸν Δί', ἐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ συγκεκροτημένως· ἐπηρεῖτο γὰρ μεταξὺ πινόντων, ἔς πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον ἀμφορέα λέγων. καὶ τῆτο ὑποσηναί τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλῆγε-

folet, cum in Thesimopolin laxaret dicacitatem, de Thesimopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesimopolidis audiui.

35. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos et patientes iniuriæ faciunt. Noui ego etiam rhetora quemdam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed vehementer et concinne; laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis

ἐλέγετο. ταῦτα μὲν ἔν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιη-
 τικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλεῖστος ἢ, παρὰ
 τὸ δεῖπνον τὰ αὐτῶν γραφιδῶν, τότε καὶ μάλι-
 στα διατρέγγειναι χρὴ, ἐπαινῶντα καὶ καλαχεύον-
 τα, καὶ τρόπῳ ἐπαίνων καινοτέρῳ ἐπινυῶντα,
 εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλῃσι. καὶ
 δεῖ Ἀδωνίδας αὐτῶν, καὶ Ὑακίνθους ἀκχεῖν, πῆ-
 χεως ἐνίοτε τὴν ῥῖναι ἔχοντας. σὺ δ' ἔν ἑάν μὴ
 ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίαις εὐθύς
 ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβαλεῶν αὐτῷ.
 χρὴ δὲ καὶ σοφῆς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτῶν· καὶ
 εἰ τι σολομίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀτ-
 τικῆς καὶ τῆς Ὑμηττῆς μεσῆς δοκεῖν τὰς λόγους,
 καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔτω λέγειν.

Καί-

illam rem drachmis aufus esse. Si vero diues ipse
 vel poëticam adfectet laudem, vel historicam, qui
 in conuiuio sua recitet, tum maxime est, ubi
 rumpatur aliquis laudando, adulando, modis lau-
 dandi nouis excogitandis. Sunt vero qui etiam
 pulchritudinis nomine admirationi esse postulant,
 quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet,
 cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero
 si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies,
 vtpote qui inuideas ipsi et insidieris. Oportet au-
 tem doctos esse ipsos et rhetoras, et licet soloeci-
 finos committant, Atticae tamen et Hymetti ple-
 nos videri illorum sermones, et legem esse in po-
 sterum ita dicendi.

36. Quam

Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ
 ἐν γυναικες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυ-
 ναικῶν σπαράσσεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πε-
 παιδευμέναις, μισθῶ ὑποτρεῖς ζυνόντας, καὶ
 τῷ Φορεῖω παρεπομέναις) ἐν γὰρ τι καὶ τοῦτο
 τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ
 λέγεται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ Φιλό-
 σοφοι, καὶ ποιῶσιν ᾠσματα ἔκ πολλῇ τῆς Σαπ-
 Φῆς ἀποδέοντα. καὶ διὰ δὲ ταῦτα μισθωτὰς
 καὶ αὐτὰι περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματι-
 κὰς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πη-
 νίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τῷτο) ἦτοι μετὰ ζῦ κοσμή-
 μεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ
 παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγχι σχο-
 λήν. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ζῦ τῷ Φιλοσόφῳ
 τί

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae
 viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc
 adfectant habere quosdam eruditos, mercede inter-
 posita sibi familiares, et lecticam adfectantes, quan-
 doquidem vnum hoc inter reliqua ornamenta illis
 videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae,
 et carmina faciant non multum inferiora Sapphi-
 cis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque
 mercenarios circumducunt Rhetores, et Gramma-
 ticos, et Philosophos. Audiunt vero illos inter-
 dum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum
 ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in
 coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppe-
 tit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat,

τὶ διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθῆσα, ὥραζε παρὰ
τῷ μοιχῷ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐ-
κεινοὶ λόγοι ἐξῆσι περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀν-
τιγρῆψασι τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν
ἀκρόασιν.

Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακρῶ τῷ χρόνῳ Κρο-
νίων ἢ Παναθηναίων ἐπισιάντων, πέμπεται τί-
σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον,
ἐνταῦθα μάλισα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέ-
σθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐτι
σκεπτομένην παρὰ νύκτας τῷ δεσπότῃ, προδραμὼν
καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν δὲ ὀλίγον
τῆς ἀγγελίας προσλαβὼν. ἔωθεν δὲ τρεῖς καὶ δε-
κα ἦκασι κομίζοντες ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ
ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπίς, τὸ κάλλιον
ἐπελές-
accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi
de temperantia sermones insistant, exspectantque,
dum illa, moechno postquam rescripserit, ad audi-
tionem redeat.

37. Cum vero longo post tempore aliquando
Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mitti-
tur tibi amiculum miserum, aut tunica fere putris,
tunc maxime multam institui magnamque pom-
pam oportet. Et primus quidem, qui deliberante
domino illud sublegit, praecurrens et indicans,
non paruo ablato nuntii praemio, redit. Mane
vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum
vnusquisque, vt multa dixerit, vt monuerit, vt
dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, comme-
morat.

ἐπελθέτω διεξιὼν· ἄπκντες δ' ἐν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐπεὶ καὶ βρενδυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολὰς ἢ τέτταρας. καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτὸς μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκετευτὸς, θεραπευτὸς δὲ καὶ ὁ αἰκονόμος. ἔτιος μὲν καὶ ἄλλας θεραπείας τρόπος. ἐν ἀμελητέος δὲ καὶ ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος· καὶ τὸ ληφθῆναι ἤδη προωφείλετο ἱματισσαπῆλω, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυποτόμῳ τινί. ἄδωρα ἄν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνένητα.

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί πε καὶ διαβολὴ τίς ἤρεμα ὑπεξάνισσται πρὸς ἄνδρα ἤδη τὰς κατὰ
σ᾽

morat. Omnes igitur cum munusculo abeunt; insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa minutatim tibi soluitur, obolis binis, aut quaternis: si petas, grauis videris ac molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi et supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius et amicus. Porro, quod accipis iam debebatur vestiario, aut medico, aut fatori cuidam. Munera igitur illa non munera, et nullius utilitatis.

39. Inter haec forte etiam calumniaria quaedam paulatim contra te insurgit, apud virum, sermo-

σὲ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν
 ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυγχανένον, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν σιάζοντα, καὶ ἀκηδὴκότα,
 τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανίσταν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν
 νοσιμώτατον ἐν σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ
 ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαϊότα-
 τον τῆς σώματος ἐπιτρέψας, καὶ ῥάινος σε παλυ-
 σχιδὲς ἐργατάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ
 τῆς κόπης ἀπορρέψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν
 δυναμένων τὰς πόνους κατὰ βρῆν προσλήψεται
 καὶ ἤτοι μισράκιον αὐτῷ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ
 τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀμὴρ διέ-
 φθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ
 ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξελή-
 λυθας

nes qui contra te habentur libenter iam excipien-
 tem. Videt enim te iam perpetuis laboribus de-
 tritum, et ad officia claudicantem, et defectum
 viribus, subeuntemque paullatim podagram. O-
 mnino enim postquam florem aetatis valetudinis-
 que tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem et summum vigorem corporis
 contriuit, et pannum te vndique fissum concin-
 nauit, iam circumspicit, te quidem in quod ster-
 quilinium abiiciat, alium vero, qui labores susti-
 nere possit, vt adsumat. Tum igitur vel tentasse
 puerum, vel ancillam virginem dominae immi-
 nuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic si-
 mile inculatus noctu, capite obuoluto, praeceps
 eice-

λυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπαρος, τὴν βελτί-
στην ποδάγραν αὐτῷ γῆρας παραλαβών. καὶ ἂ
μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσάτω χρόνῳ,
θυλάκῃ δὲ μείζων τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλή-
ρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ
λαιμός ἀπαιτεῖ ἐκ τῆς ἔδης· καὶ ἀπομανθάνων
κύττα, ἀγαναττεῖ.

Καί σε ἐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἢ δὴ γε-
γονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἱσομότα,
ὧν ἄδὲ τὸ ἄρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε,
καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀπώσθηται διαβολῇ πρὸς τὸ μείζον
εἰκαζομένη, μοσχόν, ἢ Φαρμακία σε, ἢ τι τοι-
ῆτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγερος,
καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἑλλήν, καὶ ῥάδιος
τὸν

eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum
senectute podagram etiam optimam nactus; obli-
tus hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante
sciebas, ventre auctus maiore quam culeus est,
malo, quod nec explere possis, nec deprecari. Et-
enim et gula poscit te ex consuetudine, et cum
indignatione et querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum
iam et equis vetulis similem, quorum neque pellis
aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua ex-
pulsione orta, et maius quid suspicata, ut moe-
chus, vel veneficus, vel horum simile aliquid vi-
dearis, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam
fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii,
et

τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολοῦται
 τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἶοντα· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς ταιαύτης
 δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατασκευασ-
 μέναι τὴν αἰτίαν· πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς αἰτίας
 παρελθόντες, ὑπὲρ τῆ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰ-
 δέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ
 χάριτας ἐπὶ ταῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς
 ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπρωμένως λέγοντες,
 καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας ἀκρυ-
 καταφραγῆτας καθεμέναι· εἰκότως ἔν τὴν ὁ-
 μοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, ὥς ἀρίστους
 ὦντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλα ἐπιτηρῶν-
 τες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δαίπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυν-
 οσίᾳ

et ad scelus omne facilis. Tales enim universos
 nos arbitrantur, nec iniuria. Videor enim mihi
 etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos
 ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia
 et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis,
 et malorum in hostium capita auersiones: idque
 cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia in-
 duti erant et barbas submittebant minime conte-
 mnendas. Non absurde ergo similia de omnibus
 suspicantur, cum tales esse videant, quos puta-
 bant praestantissimos, obseruentque eorum in
 coe-

κρίαι κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δολο-
πρέπειαν.

Ἀπερσεισάμενοι δέ, αὐτὰς μισῶσι, καὶ μάλα
εὐιάτως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητῶσιν ὅπως ἄρδην
ἀπολῃσώσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ, ὡς
ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν πρὸ πολλὰ ἐκείνα τῆς Φύ-
σεως 14) ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκρι-
βῶς, καὶ γυμνὰς αὐτὰς ἐπωπτευκότες. τῆτο
τοῖνυν ἀποπνίγει αὐτὰς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
ῥητοὶ εἰσι ταῖς καλλίστοις τέτοις βιβλίοις, ὡν
χρυσοὶ μὲν οἱ ἐμφαλοὶ, πορφυρὰ δ' ἐκτοσθεν
ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἐνδον, ἢ θυέσης ἐξί τῶν τέ-

κνων

coenis et reliqua consuetudine adulationem, et
quam seruilem lucri causa personam suscipiant.

41. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde
consentaneum est, odio habent, et undique quae-
runt funditus, si queant, perdere. Etenim arbi-
trantur illos enuntiuros esse multa illa in natura
ipsorum ac moribus secreta, ut qui norint accu-
rate omnia, et nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur
est, quod illos angit. Omnes enim accurate
similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei
umbilici, purpureique coloris membrana exte-
rior: intus autem vel Thyestes est liberos suos
cpula-

14. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late pa-
tere videtur Φύσεως appellatio, quae cor-
poris et animi morbos, ingenium, mores,
vitam totam comprehendat. Gesner.

κινῶν ἐσιώμενος, ἢ Οἰδίπῳ τῇ μητρὶ ξυνῶν, ἢ
 Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυῖων. τοῖςτοι καὶ
 αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπται, ἔνδον
 δ' ὑπὸ τῇ παρΦύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν
 σκέποντες. ἕκαστον γὰρ αὐτῶν ἢν ἐξεilahσῃς,
 δράμα ἔμικρόν εὐρήσεις Εὐριπίδῃ καὶ Σοφο-
 κλέῃ. τὰ δ' ἔξω, παρΦύρα εὐανθῆς, καὶ χρυ-
 σῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' ἐν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς
 μισθῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσιν, εἴ τις ἀποσᾶς ἀκρι-
 βῶς, κατανενοηῶς αὐτὰς ἐκτραγωδήσει, καὶ
 πρὸς πολλὰς ἐρεῖ.

Βάλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖ-
 νος, εἰκόνα τινὰ τῇ τοιᾷτα σοὶ βίᾳ γράψαι, ὅ-
 πως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι παριτη-
 τέον

spulatus, aut Oedipus cum matre concumbens,
 aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales
 et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub
 purpura tragoediam multam tegentes. Si enim
 vnumquemque eorum etoluas, actum inuenies
 haud paruum, Euripidis alicuius, aut Sophoclis
ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida,
 et umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii
 odio habent et struunt infidias, si quis ab illis se-
 iunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos
 faciat, et in vulgus de ipsis narret.

42. Volo tamen ego vt Cebes ille imaginem
 tibi quamdam talis vitae depingere, vt illa perspe-
 cta constituas, vtrum in eam tibi ingrediendum
 fit.

τέον ἐσὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν ἂν Ἀπολλεῖτινος,
ἢ Παρρασίε, ἢ Αἰτίωνος, ἢ καὶ Εὐφρανόρος αἶψα
ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπρεον νῦν
εὖρεῖν τινα ἔγωγε γενναῖον, καὶ ἀκριβοῦς τὴν τέ-
χνην, ψιλὴν ὥς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα.
καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ
ἐπίχρυτα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἀλλ'
ἂνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφῳ κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος
ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα, ὥς
πολλοῖσι ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσσεσθαι ἐλπίσαν-
τας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τῷ πα-
δί: ἔνδον δὲ ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυ-
σῆς ὅλος, ὥς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέ-
ραστος, ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάζ-
σας

fit. Libenter itaque Apellem quemdam, aut
Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem et-
iam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero
fieri non potest, ut nunc inueniatur aliquis eo
vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi,
quantum a me potest, imaginem ostendam. Pin-
gatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec
infra in solo, sed supra terram in colle situm: ad-
scensus longus sit et arduus, lubricusque, ut saepe
qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fal-
lente euerantur. Intra vero Plutus sedeat ipse,
aurea specie totus, formosus idem atque amabilis.
Amator autem, qui aegre adleendit, et ad ianuam
accessit,

σας τῇ θύρᾳ, τεθηπέντω, ἀφορών ἐς τὸ χρυ-
 σίον. παραλαβῶσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσ-
 ωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλᾳ ἀμπεχομένη ἐσα-
 γέτω, σφύδρα ἐκτεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τὸν-
 τεῦθεν δέ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγείσθω. δια-
 δεξάμενα δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναικες, Ἀπάτης,
 καὶ Δολεία, παραδύττωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δέ,
 πολλὰ τὸν ἀθλίον καταγυμνάσας, τελευτᾶν,
 ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γέρῳ ἤδη ὑπονοσέοντα,
 καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτῃ δὲ ἡ Τβρις
 ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ
 δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τέττε, ἀφανὴς ἀποπτέσθω,
 καὶ μηκέτι καθ' ἧς εἰσῆλθε τὰς χρυσᾶς θυρῶ-
 νας, ἔκ τινος δ' ἀποσρόφῃ καὶ λεληθυίας ἐξό-
 δῃ

accessit; obstupescat oculis in aurum directis. Ad-
 sumtum vero spes, formosa et ipsa, et pictam ve-
 stem induta introducat, valde in ingressu percussum.
 Inde vero Spes quidem praecedat semper, exci-
 pientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Ser-
 nitus, tradant Labori. At hic postquam inultum
 exercuit miserum, commendet eum Senectuti,
 iam aliquantum aegrotantem et colorem verten-
 tem: ultima vero Contumelia comprehensum
 abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco
 auolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non
 iam per aureum qua ingressus fuerat vestibulum,
 sed per auersum quemdam et latentem exitum nu-
 dus

δε ἐξωθεῖσθαι, γυμνός, πραγμάτων, ὠχρὸς, γέ-
ρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δε-
ξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαιτάτω δ' ἐξ-
ίοντι ἡ Μετανοία δακρύματα ἐς ἑδὲν ὄφελος, καὶ
τὸν ἄθλιον ἐπαπολύσας. τῆτο μὲν ἔσω τὸ τέ-
λος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἔν, ᾧ ἄρισε Τιμόκλεις,
αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἑκαστα, ἐννόησον,
εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα
κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπανιν
αἰσχυρῶς ἔτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης,
μύνησο τῷ συφῷ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος,
αἰτία δὲ ἐλομένης.

duc extrudatur, ventre prominulo, pallidus, se-
nex, altera manu pudenda tegens, altera autem
suum ipse collum angens. Occurrit exeunti Poe-
nitentia nequidquam plorans, et magis perdens
perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu,
Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens
singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum
te in vitam depictam per illas portas, altera illā
ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem fece-
ris, sapientis viri memento, qui innocens, in-
quit, Deus est, culpa vero eligentis.

Απολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

Πάλα σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβίνε, ἅτινὰ σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ ἐκ ἀγελασῆ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. αὐτὸ δὲ μεταξύ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σὲ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκρίβειαν σὲ λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν ἔτω δεινὴν κατὰ τὰ τοιαῦτα βίβλιν διεξελθὼν, ἔπειτα

Defensio eorum qui mercede conducti in potentiorum convicti sunt.

Olim apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum pereurrisse. Quae vero interiecto tempore et post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, et grauem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicauit, repente omnium oblitus,

πειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὁσράκκ, Φησί, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἐαυτὸν Φέρων ἐς δεξίαν ἔ-
τω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε; πόσοι Μῆ-
δαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπει-
σαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην
καὶ σύντροφον Ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη
τῷ Αἰκιδῷ γενόμενον, καὶ μονοναχὶ τὸν ἕτερον
πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἐαυ-
τὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ
κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφῶντων πλευσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ
κεφάλια 15). πολλὴ γὰρ ἡ διαφωνία τῇ νῦν βίῃ

πρὸς

oblitus, cadente, vt aiunt, aliter calculo, sua se
sponte in inmanifestam adeo conspicuamque serui-
tutem demiserit? Quot hunc Midæ et Croesi et
Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, vt
relicta amica illa a teneris inde et cui innutritus est
libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, et
tantum non alterum pedem in cymba Charonis
habet, praeberet se trahendum agendumque tam-
quam aureo circa ceruices collari deuinctum, qua-
les sunt delicatorem diuitum simiolæ et parui
sciuri. Multum ergo hæc vita et illa scriptio dis-
crepant.

15. Κεφάλια] Cum aliquid dandum esset in
versione, quod responderet τοῖς κεφαλίοις,
in tanta sententiarum diuersitate placuit et
nobis aliquid audere, et ponere. Interim,
quasi loqueretur σκιεράλια, quod a distan-

πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τῷ ποταμοῦ
χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ πάλιν
ᾠδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τῆτ' ἂν εἴη, ἔχ' ὑπὲρ
Ἑλένης, καὶ Δι', ἐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενο-
μένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων κα-
λῶς πρῶτερον εἰρησθαι δεικνύων.

Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἶκος, λέλε-
κται σοί· ἐπαΐεις δὲ ἰσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
ἐμβέβηκεν τινα τοιαύτην, ἐκ ἀναιρον, ἀλλὰ Φι-
λικήν, καὶ οἶω σοι χρηστὴν καὶ Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ
πρέπυσαν. ἦν μὲν ἂν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὺν
πρόσω-

crepant, et hoc sane fuerit illud, quod aiunt,
*contra flumen retro ire, et inversa omnia, et in
prius recantare*, non de Helena per Iouem, aut
his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et
factis retractantur, quae bene antea dicta vide-
bantur.

Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum
etiam consilium quoddam eiusmodi non in tempe-
stivum, sed amicum, teque virum bonum et sa-
pientem docens. Si igitur pro dignitate sumtam
perfo-

te non satis presse pronuntiatum in κερ-
λῖα mutasse librarius potest. Sciuri certe
hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim
vel maxime amabiles, apparet ex Martialis
V, 38. *Gesner.*

πρόσωπον υποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ
τῷ λογίῳ θύσσωμεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθή-
σεις τὰ ἐνδεύοντα. ὦρα τοῖσιν μετασχευάσαν-
τας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέ-
χεσθαι τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ
σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπύπτειν τῶν Φαρμάκων, καὶ
τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυ-
τήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥή-
την, σὺ ταῦτα πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς εἶπες, εὐδελίμη-
ταί σοι ταῦτ' ἐν τῷ σύγγραμμά, καὶ ἐν πολλῷ πλη-
θει δειχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγέ-
ντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι
ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἢ
τέ

personam tuam egero, bene res habet, et Elo-
quenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu quae
desunt adiiicies. Tempus igitur est, conuersa
scena me silentio secundum vrendumque, si opus
sit, salutis causa praebere; te vero medicamenta
inspergere, cultrumque in promptu habere, et
candens cauterium. Iamque suntis dicendi par-
tibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim sane, amice, ut par erat, ad famam
tibi hoc scriptum profuit, et eo tempore, quo in
magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi,
qui tum audire, et priuatim apud eruditos, qui
cognoscere illud et in manu habere dignati sunt.

τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, ἔμμεπτῇ, καὶ ἡ ἰσορία πολλή, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλάγето· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτὰς εἰς δαλείαν ὑπάγειεν· ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἑλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔσθην, ζηλώσας δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκείνο ἱαμβεῖον·

Ὅπως τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δαλευτέον.

ὄρα, ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκρόσηταί σε ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχης τῶν τὸν παρόντα σε βίον ὀρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχε δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκόστων

Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, et historiae multum, et rerum peritia, et quod aperte omnia dicerentur: et maxime, quod utilia omnibus essent, eruditae praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, et longum libertati valedicere, imitarique ignotum illum versiculum:

Vbi lucra magna, serviant et liberi:

vide, ne quis impofterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, vt hos, qui

κρότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκηδάσαι.
ἢ δόξεις τῷ τῷ Κορινθίῳ μύθε ταυτόν τι πε-
πονθέναι, κατὰ αὐτῆς ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Διῶ, ἔχ' ὁρῶ τὴν
ἀπολογίαν, ἣτις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο
πρὸς τὰς κατηγορῶντας· καὶ μάλιστα, ἣν σύν-γέ-
λωτι αὐτὸ παιῶσιν, ἐπαινῶντες μὲν τὰ γεγραμ-
μένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ
τὸν συγγραφέα δαλύνοντα ὁρῶντες, καὶ ἐκόντα
ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γὰρ ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἦ-
τοι ἄλλ' τῷ γενναίῳ ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον·
καὶ σὲ τὸν κολοῖόν, ἀλλοτριῶς πτεροῖς ἀγάλλε-
σθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοίᾳ σὲ τῷ Σαλαέθῳ
ποιεῖν·

qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alio-
quin videbitur idem tibi vsu venisse, quod est in
fabula Corinthia, et ipse contra te Bellerophon
scripsisse libellum. Ita enim me Iupiter amet,
vt non video, quam causam, quae quidem spe-
ciem habeat, contra accusantes possis dicere: prae-
sertim si cum risu hoc faciant, laudantes scripta,
et quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero scri-
ptorem seruire videntes, qui sponte collum iugo
submiserit.

4. Non absurde itaque dixerint, si dixerint,
aut alterius cuiusdam fortis viri esse librum, reque
gratulum alienis superbire pennis; aut, si tuus
sit, idem te, quod Salaethum facere, qui acer-

ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κρο-
τωνιάταις νόμον θείς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐ-
τῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ
ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα 16) τοῖνυν καὶ
σὲ τὸν Σάλααθον ἐκείνον Φαίῃ τις ἂν· μᾶλλον
δὲ πολὺ μετρεώτερος ἐκείνους, ἔρατι μὲν αἰοῦς
ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύ-
χως εἰς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεάντων. αὐ-
τὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυ-
γεῖν, εἰ βέλοιτο· τὸ δὲ σὸν, ἔπαρὰ μικρὸν ἀτο-
πώτερον, ἐκρηβάντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τῷ
τοιᾷ-

bissima apud Crotoniatae lege contra adulteros
lata, eam ob causam celebratus, non ita multo
post in adulterio cum fratris vxore deprehensus
est. Ad amissum igitur te quoque Salaethum il-
lum aliquis dixerit: Quin tolerabilius ille, amore
qui captus esset, quemadmodum in causa dicen-
da commemorauit, et ultro in ignem atque ani-
mosae insilierit, misericordia licet illius iam tan-
gerentur Crotoniatae, et fugae atque exilii, si vo-
luisse, copiam facerent. Tuum autem haud
paullo absurdus factum est, qui seruilem huius
vitae

16. Περὶ πόδα] *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 14.
legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc
locum muniuit *Is. Casaubonus* ad *Theophrasti*
Charact. cap. 5. vbi docet περὶ πόδα
Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent,
et conuenirent. *Ienius.*

ποιεῖτε βίαν δολοπρέπειαν, καὶ κατηγορεῖντος, εἴ
τις εἰς πλῆσις τινὸς ἐμπροσθέν, καὶ καθείρξας
ἐαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν. ἐν γῆρα δ' ὑσάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη
ὑπὲρ τὸν ἥδον, ἔτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρη-
μένε, καὶ μονοναχί καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ.
ὅσω γὰρ Φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσαύ-
τω καταγλαστέρεος ἀνδρείας εἶναι, αὐτιφω-
νῆντος πᾶ ὅν βίε πῶ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ κλητὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν,
μετὰ τὴν Θυμασὴν τραγωδίαν λήγουσαν.

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις ἔχ' αὐτῷ σοφός.

Οὐκ

vitae humilitatem accurata oratione excusseris, ac-
cusauerisque, si quis in diuitis alicuius domum
incidens et concludens se, sexcenta incommoda
et pati et facere sustineat; extrema vero senectutes,
et superato fere limine, ignauam adeo seruitutem
subieris; et tantum non in ea te, tamquam in
pompa quadam ostentes. Quanto igitur, in-
quiunt, insignior esse videris, tanto magis idem
videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita
libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, nouam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem
illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Οὐκ ἀπορήσῃσι δὲ οἱ κατηγορεῖντες καὶ ἄλλων
 παραδειγμάτων ἐπὶ σέ· ἀλλ' οἱ μὲν τοῖς τρα-
 γικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσασιν, οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκη-
 νῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐ-
 τὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος, ἢ Ἀριστόδη-
 μος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ὑ-
 πόμισθοι τραγωδῶντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συ-
 ριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μασιγέμενοί τινες αὐτῶν,
 ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τῷ πιθή-
 κε πεπονθέναι σὲ φήσασιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ
 πάνυ Φασὶ γενέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα
 τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ εὐμε-
 λῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ
 σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ
 τοῖς

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia
 in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus ad-
 similabunt, qui in scena quidem Agamemnon
 unusquisque, aut Creon, aut ipse adeo Hercules
 sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis
 depositis fiunt mercenarii, tragoedi, qui excidunt
 interdum exhibitanturque, interdum vero etiam,
 si ita videatur spectatoribus, flagellis quidam illo-
 rum caeduntur. Alii idem tibi vsu venisse di-
 cent, quod simiae, quam Cleopatrae aiunt fuisse.
 Illam enim edoctam aliquamdiu quidem saltasse
 decenter admodum, modulateque, ac multae
 fuisse admirationi, quae et habitum suum seruaret,
 et decorum custodiret, et hymenaeum voce tibia-
 que

τοῖς αἰδεσσι καὶ αὐλαῖσι συγκείμενον 17) Ὑμνω-
ναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδα-
λον πόρρῳ κειμένην, μακρὰ χαῖρειν Φράσαντα
ταῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συν-
αρπάσαντα κατατρώγειν, ἀπερρήψαντα, μάλ-
λον δὲ συντρέψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, Φαῖεν ἂν, ἔχ' ὑποκριτῆς, ἀλ-
λὰ ποιητῆς τῶν καλίστων, καὶ νομοθέτης γενό-
μενος, ὑπὸ ταυτησί τῆς ἰσχάδος παραφαιεί-
σης, ἡλέγχθης πύθνηκος ὦν, καὶ ἀπ' αὐρῆς χεί-
λες φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ Φρε-
σί,

que canentibus motus accommodaret: conspectis
vero ficubus, opinor, aut amygdala procul ia-
cente, longum vale dixisse tibiis et modis et sal-
tationibus, correptosque fructus abiecta vel con-
trita potius persona, deuorasse.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poeta
serum pulcherrimarum et legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu sumius esse, et a primoribus labris
philosophari conuictus es, atque *Mente aliud ce-*

F 5 *lare,*

17. Συγκείμενον] Etsi συγκείμενον aliquo μό-
δο exponi queat, ut *conuenientiam*, gestuum-
ue compositionem cum cantantibus conue-
nientem significet; tamen lectio *Cod. B.*
συγκινέμενον adeo hac videtur melior, ut
eant vel in contextum recipiendum putem,
et versiones iam olim ita sunt compositae,
ut hoc ipsum expressisse videantur. *Reinz.*

σιν, ἀλλὰ δὲ λέγων, ὡς εὐκότως ἂν τινὰ ἐπὶ
 σὲ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινέσθαι
 ἀξιοῖς, χεῖρα μὲν σε εἰδήνεν, ὑπερώην δ' αὐ-
 χμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαρὲν παρὰ πόδας
 εὐθύς ἐτίσας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμε-
 νος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ
 μονοερχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομολόγησας τὴν ἐλευ-
 θερίαν. καὶ εἶκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
 ἐφρυσσά σοι εὐδοκιμῶντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς
 τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν
 μέλαρσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ἔτι
 ἔκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίας κατη-
 γορεῖν τῶν διὰ ποινῆς τινὰς τύχας τοιαῦτα
 πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ

*lare, aliud sed promere verbis; ut iure aliquis de
 te dicat, quae dicis, et propter quae laudem ad-
 fectas, ea Labra rigasse quidem; siccum liquisse pa-
 latum. Itaque e vestigio statim poenas dedisti,
 qui temere audaciam sumseris contra hominum
 necessitates, paullo post autem tantum non sub
 praecone libertatem eiuraveris. Ac videtur, lau-
 dibus tibi hominum ab accusatione aliorum flo-
 renti, attergo adstans Adrastea te derisisse, quae
 tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae ge-
 nus mutationem videret, atque illud etiam, quod
 non despuens ante in tuum sinum, accusares
 eos, qui per quamdam fortunae varietatem facere
 talia sustinerent.*

7. Si

Εἰ γὰρ ὑπόδοιτά τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην
μετὰ τὴν κατὰ τῷ Τιμαρχῆ καταγορίαν αὐτὸν
ἐλῶναι, καὶ Φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα,
πόσῃ ἂν οἶει παρὰ τῶν ὀρίωντων γενέσθαι τὸν
γέλῳτα, εἰ Τιμαρχὸν μὲν εὐθύνεν ἐπὶ ταῖς καθ'
ᾧσαν ἡμαρτημέναις, αὐτὸς δὲ γέρον ἤδη, τοιζῶ-
τα εἰς ἐαυτὸν παρήνουμε; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ
Φαρμακωπῶλῃ ἑσπικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς
Φαρμακόν, καὶ αὐτίκα παύσειν τὸς πάσχοντας
ὑπισχνόμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βη-
χὸς ἐφάνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι
τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν ᾧτις ἀμφιλα-
Φεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρ-
εχομέ-

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum
ponat, Aeschinem post Timarchi accusationem
ipsum deprehendi patientem similia: quantum a
spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum
quidem in iudicium vocet ob ea, quae in flore
aetatis peccauerit, ipse vero iam senex, eadem
in se designet. In summa, Pharnacopolae illi si-
milis es, qui tussis remedium praedicans, et sta-
tim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse
interim conuelli a tussi cerneretur.

8. Haec igitur, et in hoc genere multa alia,
dicat aliquis tui similis accusator in argumento
ita copioso, et mille dicendi opportunitates prae-
bente.

εχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ, ἦντινα καὶ τρά-
 πωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρ' αὖ μοι κρείττον
 ἐθλοκακῆσαντα, καὶ τὰ νότα ἐπιστρέψαντα,
 καὶ ἀδικεῖν ἐκ ἀνέμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην
 ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην,
 καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι
 συγγνώμην ἔχειν μοι τὰς ἐπιτιμῶντας, εἰδό-
 τας, ὡς ἄδενός ἡμεῖς κῆρυοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείτ-
 τονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγό-
 μεθα, ἔχ' ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν
 ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τᾶτο μὲν
 νομιδῇ ἰδιωτικὴν, καὶ εἴ' ἂν σύ με, ὦ Φιλό-
 της, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύ-
 μενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάν-
 οντα, καὶ τὰ ἐκείνη ἐπη ῥαψῶδῶντα.

Μοι-
 bente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam
 dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit,
 sponte me succumbere, et tergum praeberē, nec
 negare peccatum, sed ad communem illam de-
 precationem confugere: Fortunam dico, et Par-
 cam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me
 reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos
 arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut po-
 tius ab vna earum, quas praediximus, agi non
 sponte nostra, sed extra causam vndiquaque con-
 stitutos, quidquid dicamus faciamusque? An pla-
 ne hoc plebeium, ut neque tu me, amice, feras,
 talem defensionem si praetendam, et Homerum
 aduocatū adsciscam, versusque illius recitem:

Fa-

Μαίραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμέναν ἔμμε-
 ναι ἀνδρῶν.
 καὶ τὸ·

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μή-
 τηρ.

Εἰ δὲ τῆτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς ἔ πάνυ ἀ-
 ξίσις, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων,
 μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεα-
 σθεῖς, ὑποσῆναι τὴν παρῆσαν συνθήκην, ἀλλὰ
 τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ
 ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πρά-
 ξων τῷ τοιᾷτῳ, δέδοικα, μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερό-
 μένῃ κατηγορίᾳ, κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν,
 κατὰ εὐρίσκωμαι ἤλω, φασίν, ἐκτρέφον τὸν ἥ-
 λον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον, ὅσω κολα-
 κεία

Factum equidem nullum dico effugisse virorum:
et illud:

Nascenti nescit, genitrix cum funderet alio.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde
 probabili, illud dicam, me neque a pecuniae, ne-
 que ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse
 praesentem convicium, sed prudentiae, fortitu-
 dinis, et magnanimitatis in hoc viro admiratione
 voluisse in communionem venire illius actuum:
 metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis
 insuper crimen subeam, deprehendarque clau-
 quod aiunt clauum eicere; maiori minorem, in
 quan-

καί τῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν, τὸ δαλοπρε-
πέστατον εἶναι, καὶ ταύτη χειρίζον νενόμισαι.

Τί ἔν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέ-
γειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν
ὕγιες εἰπεῖν ἔχειν; μίᾳ μοι ἴσως ἐκινή ἄγκυρα
ἐστὶ ἀβροχός, ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νό-
σον· καὶ μετὰ τῶν, τὴν πεῖζον, πάντα
ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθῆσαν, ὥς ἐκφυγοί-
τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιᾷτῳ ἐκ ἀκαιρόν ἴσως
καὶ τὴν τῷ Εὐριπίδῃ Μήδειαν παρὰ κλέεσσαι παρ-
ελθῶσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμῶ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μι-
κρόν αὐτὰ παρωδήσασιν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ.

Πενία

quantum adulatio malorum omnium reliquorum
maxime seruire esse, et hoc ipso nomine pessimum,
perhibetur.

10. Quid igitur, si neque haec, neque illa di-
cenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani me quod dicam ha-
bere. Illa forte vna mihi ancora adhuc in sicco
est, deplorare senectutem, et morbum, et cum
his paupertatem, facere omnia ac pati persuaden-
tem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intem-
pestivum fuerit Euripidis Medeam aduocare, ut
in medium progressa dicat pro me iambos illos
paullum quiddam inflexos:

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βαλευμάτων.
Τὸ μὲν γὰρ τῷ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λήγω, τίς
ἐκ εἶδεν ἐκ ἀπαξίντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόνον
τον σφᾶς αὐτὲς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γὰρ
ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις ἔτως ἀποδράσασθαι τὴν
πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιού-
τῳ ἀπολογῆσασθαι ἔχοι, ἃ πᾶν εὐπρόσωπον
ἐκασον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς
ἔδενι τέτων ἐμῷ χρησομένῃ. μὴ γὰρ τοιῆτός
ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλ-
λάραβιν 18) σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. ἔδ' ἡμεῖς ἔτω
πένη-

Sed maior urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel metacente quis ignorat,
non indignum putantis, vel in mare cetosum ab-
iicere se, vel montis ab aërii praecepitio, si quis
hoc modo queat effugere pauperiem?

II. Haec igitur esse videntur, quae quis in
tali re defendendi criminis causa dicere habeat,
quorum nullum vnum per se valde speciosum.
At bono te, sodalis, animo esse iubeo, vtpote
nullo horum me vsuro: ne enim talis vnquam
fames Argos deprehendat, vt cauam Arabiam se-
rere conentur. Neque nos ita pauperes defensio-
nis

18. Κοίλην Ἀραβίην] Locus est vexatissimus.
Quae aut vbi gentium est caua illa Arabia?
Νοὺι κοίλην Συρίαν, coele Syriam; memi-
ni Ἄργος dici κοῖλον. Sophocli, vti Εὐβοίην
κοίλην

πένητες εὐλόγη ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ
 τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζη-
 τεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκείνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ
 τὰ

nis rationabilis, vt prae inopia id genus effugia
 contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi
 cogita,

κοίλην eidem, et Homere Λακεδαιμόνα
 κοῖλον cauam Lacedaemonem. Sic enim
 Graeci vocabant loca in vallibus, et humili
 loco sita, non in montibus. Sed Arabiam
 cauam esse nemo vsquam reperiet. Et, si
 quae esset, quid tamen illa ad Argiuos?
 Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν
 κυλλαραβίαν. Mihi tamen ad veram le-
 ctionem aditum aperuerunt. Legendum
 enim: ὡς τὴν κυλλαραβίαν σπεῖρειν ἐπιχει-
 ρεῖν. vt Cyllarabin velint serere. Fuit Cyl-
 larabis gymnasium in Argolide. Istud gy-
 mnasium sacrum fuit, et vt pleraque alia,
 dedicatum diis, itaque vsibus humanis ex-
 emptum, vt ager eius coli non potuerit. In-
 de prouerbum hoc natum. *Graeuus.* Re-
 tinui in versione lectionem omnium, quan-
 tum constat, librorum: licet indicare non
 possim cauam Arabiam, vel mellus aliquid
 excogitare Graeuiana emendatione, quae
 inde quoque aliquid probabilitatis accipit,
 quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβί-
 αν, quomodo scripturus videretur fuisse Lu-
 cianus, si Arabiam voluisset. *Gesner.*

τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλεσίῳ
 ὑπόμισθον παρελθόντα, δελεῦεν, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὅσα μοί Φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ
 πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πο-
 λιτευόμενον, ἐπὶ τῷ παρὰ βασιλέως μισθο-
 φορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς ἐκά-
 τερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μεσικῶν
 ἢ τῷτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα. καὶ
 τοσῷτον εἰκότας ἀλλήλοις τὰς βίβας, ὅσον μόν-
 ος ἀργύρῳ, χαλκῷ χρυσῷ, καὶ ἀνεμῶνι
 ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίδακος. μισθὸς μὲν γὰρ
 δὴ καλεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τῷτο
 σθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλιν ἔχει τὴν δια-
 φωνίαν.

cogita, multum omnino haec inter se differre,
 vtrum in domum diuitis cuiusdam mercede con-
 ductus aliquis ingrediatur, et ibi feruiat, susti-
 neatque quaecumque mihi dicit liber: an vero
 publicae rei partem aliquam tractans et pro virili
 parte administrans, mercedem eo nomine ab im-
 peratore accipiat? Nimirum percurre, et separa-
 tim vnumquodque horum situm, considera. In-
 uenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc
 est eo quod maximum est interuallo, scriptum
 illud *distare a facto meo*, ac tantumdem sibi simi-
 lem vtramque vitam, quantum argento plumbum,
 aes auro, et anemonae rosa, et homini simius.
 Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod
 alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum dif-
 ferre.

Φωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δαλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτριβῶν διαφέρεσθαι οἱ ἐπὶ τῷ τριᾷτω προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεις καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτὰς χρησίμους παρέχοντες, ἐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τῷ μισθῷ διαβάλλονται, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινονίαν τῆς κατηγορίας καθέλκονται. ἐπεὶ ἐκ ἂν Φθάνου τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προσασίας· καὶ ἔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, ἔθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, ἔθ' οἱ τὰς Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειρίζοντες, ὁρθῶς ποιήσασιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσθεσιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάν-

crepat. Nam ibi quidem seruitus manifesta nec inultum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, et urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, et in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones et exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet vno omnia impetu euerte-

πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορῶντων καθιστάναι.

Τὸ δ' ὅλον, ἔ τὰς μισθοαρνῶντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συνείναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τὰτι δέ, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖον ἐστίν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δέ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνῶμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' ἔν, εἰ σιέσαιτο, δόξαιμ' ἂν σοι ἔ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκυχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθεῖναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξα-

re, nec vno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In vniuersum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi viuere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu seruiunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diuersum est; quandoquidem priuatim eodem quo ante loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, eiusque partem vna administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius imperii partem mandatam habere, iudicia dare et ordinem illis decentem adhibere, eorum quae aguntur dicunturque omnium com-

ἀπαξ ἀπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ρητορείας τῶν δικαιολογούντων ἐνθμίζειν, καὶ τὰς τῷ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφές αὐτον ἅμα καὶ ἀκριβέσατον σὺν πίσει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τῷ βασιλεῶς· ἔσμι· πρὸς εἰς ἔτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, ἔ Φαῦλα ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰς νότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττῷ χρῆσάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καὶ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ

mentarios scribendos curare, et litigantium orationes moderari, et decreta principis quam discretissime potest et accuratissime, cum fide maxima conservare, et publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore, nec parua illa, sed multorum talentorum: et post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, et cominus congressus intentato crimini, ultra etiam quam oportet causam dicere, et illud nempe

δὴ Φημί σοι μηδέν κ' μηδέν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τὰς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπως μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. ἔ' Φόρως λέγω, ἔδ' ὁ δασμῆς, ὅπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτεισι φοιτῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖμισθός μέγιστος, ἑπαινοί, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντῶν, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῆντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιῶντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάσειν ἣν ἐθέλης ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῷ σωτῆρι κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τῶν, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὁ

ψα

nempe dico tibi, neminem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Imperator mercedis expertus sit. Non vestigalia dico, neque tributa, quae a ciuibus quotannis veniunt: sed est Imperatori merces maxima laudes, et gloria apud omnes, et quod beneficiorum causa adoratur; statuae porro et aedes, ac templa, quae habent a ciuibus, merces et ista sunt pro curis et prouidentia, quam adhibent procuranda semper publicare et in melius augenda. Nempe ut parua adsimulemus magnis, si volueris a vertice quasi acerui ad vnumquodque eorum, quibus constat,

ψει, ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀρεστάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν ἔν τῷτον ἐτεδείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκην τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τῷτο μὲν ἔδαμξ τῷ βιβλίῳ λέλεκται μοί, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸς εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμπνεῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπάθριος πεῖραν αὐτῷ διδᾶς, ὅπως ἔχει πίσεως, καὶ σπαδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο·

Ἐτώσιον ἀρχῆς ἄχθος εἶη.

Πρὸ

descendere, videbis magnitudine nos et paruitate differre ab his, qui summi sunt; cacterum mercenarios aequae esse vniuersos.

14. Si igitur eam ego legem scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nunquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, et in medio atque sub diuo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae cominissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. An-

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεινῆσθαι χρὴ τὰς ἐπιτιμῶντας, ὅτι ἔσοφῶ ὄντε μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐσὶ πρὸ σοφῶς, ἐπιτιμήσασιν, ἀλλὰ τῷ ἐλ τῷ πολλῷ δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινεμένῳ ἐπ' αὐτοῖς; πρὸς δὲ τὴν ἀκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν ἔπ' ἀνὺ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὲν Δί', ἔδ' ἐπὶ τέτρω ἀνιῶσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐντετύχηκα; τὴν τῷ σοφῷ ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντι. σὲ μὲντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἀν' ἐπιτιμῶντος με τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμῶν, ὃν πρὸ πολλῷ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ. μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ θέαν τῷ

ἐσπε-

15. Ante omnia vero et hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed vnum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quando quidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram; eum enim hominem reprehendas, quem olim nouas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani vi-

ἔσπερ' ἡ Ὀλεσαντὴ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιπὼν
 ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφισ-
 τῶν ἐναριθμημένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε,
 καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὦν, ὅμως ἀ-
 πελογησάμεν, ἔκ ἐν παρέρῳ θέμενος τὴν λευ-
 κὴν παρὰ σὲ καὶ πληρὴ μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ
 πρὸς γε τὰς ἄλλας καὶ συνάμα πάντες κατη-
 γορεύσιν, ἰκάνεν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἰπ-
 ποκλείδῃ.

defendi causa, et Celticam eadem peragrans, in
 nos incideres, qui in illis Sophistarum numerari-
 remur, qui magnas mercedes mererentur. Haec
 apud te, sodalis, maximas licet inter occupatio-
 nes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non
 obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum
 calculum feram. Apud alios enim, si vel simul
 omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non
 curas Hippoclidēs.*

ὑπὲρ τοῦ 1) ἐν τῇ προσαγορεύσει
πταίσματος.

Χαλεπὸν μὲν, ἀνθρώπον ὄντα, δαίμενάς τινος
ἐπῆρειαν 2) διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώ-
τερον ἀπολαγίαν εὐρεῖν παραλόγῃ καὶ δαιμονίᾳ
πταίσματος. ἅπερ ἀμφοτέρω νῦν ἐμοὶ συμβέ-
βηκεν,

Pro lapsu in salutando.

Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicuius
invidiam effugere: multa porro difficilius,
verba inuenire, quibus defendas inopinatum et
immissum diuinitus errorem. Quae *quidem* vtra-
que modo usu mihi venerunt, qui matutinae sa-
lutatio-

G 5

1. ΤΠΕΡ ΤΟΥ ...] Difficultatis aliquantum
interpreti facessit hic libellus, quod totus
est in vi ac potestate verborum quorundam
in salutationibus vſitatorum, quibus non
vsquequaque respondent Latina. Opus au-
tem fuit, ne circumlocutione langueret o-
ratio, verbum *χαίρειν*, quod quantum ad
vſum fere respondet Latino *Saluere*, redde-
re *Gaudere*; tum *ὑγιαίνειν* *valere*, et, quod
consequens erat, *ὑγείαν*, *Valerudinem*, quae
Salus Dea alioqui commodius diceretur; *εὖ*
πράττειν denique *bene agere*. Gesner.
2. Ἐπῆρειαν] Sic verti ἐπῆρειαν, quae *nox*
alias est; sed putavi fontem indicandum,
et solenne apud hos homines Deorum cri-
men, *Φθονερόν γάρ τὸ θεῖον*. Gesner.

βηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς προσεῖποι-
 μι τὸ ἔωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
 ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυ-
 σῆς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἤξιον, εὐφρονον
 μέν καὶ τᾶτο, ἔκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς ἔκατὰ τὴν
 ἔω. ἐγὼ μὲν ἔν ἐπὶ τῷ τῷ εὐφροῦς ἰδίον τε, καὶ
 ἡρεθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρ-
 όντες δέ, οἱ μὲν παρχκαίειν, ὡς τὸ εἰκός· οἱ
 δὲ ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ χυθεσινῆς κραι-
 πάλης ἀνάμεσον ἔτι ὄντο· με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα σὺ ἐπισικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἔδ'
 ὅσον ἄκρω τῷ μειδιάματι ἐπισημηγνόμενος τῆς
 γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν ἔν μοι καλῶς
 ἔχειν

lutationis causa domum tuam veniens, cum oportet
 consuetam illam vocem mittere, et aue
 (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus obli-
 uione lapsus, *valere* te iusserim, quod boni et
 ipsum quidem ominis, sed non tempestivum,
 quippe quod matutino parum conueniret. Ergo
 in ipso verbo statim sudabam equidem, erubescē-
 bam, aestuabam, consilii inopia. Praesentes vero
 qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae
 senectute delirare, alii hesternae crapula adhuc op-
 pletum *turbatumque* existimabant, quamquam
 molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod fa-
 ctum erat, ac ne lenissime quidem subridens lin-
 guae nostrae errorem notares. Faciendum itaque
 putaui,

ἔχειν παραινεσίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσούτον ἀπεσφάλην τῷ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ ἔδεν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλοσφύσης.

Ἀρχόμενος μὲν ἔν τῇ γραφῇ, πάνυ ἀπέρω ἐντεῦξέσθαι ὤμην τῷ πρεσβλήματι· προΐοντι δὲ πολλὰ πρὸ Φάνη τὰ λεκτέα. ἃ μὲν πρότερον ἔρω αὐτὰ, ἣν μὴ περὶ τῷ χαίρειν αὐτὰ, καὶ τῷ εὖ πράττειν, καὶ τῷ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσ-
αγόρευ-

putaui, vt consolationem mihi aliquam scribe-
rem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque in-
tolerandum putarem, si homo senex tantum a
decoro, coram tot testibus aberrassem: nam de-
fensione quidem nihil opus videbatur, linguae
in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vesti-
gio prolapsae.

2. Ac sub initium scriptionis, difficilem du-
biamque sane quaestionem propositam mihi fore
arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se
dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea
dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene age-
re*, et *Valere*, quae opportuna videbuntur prae-
dixero. Atque *Gaudere* (*si quem inbeas*) est illa
qui-

εγόρευσις, ἃ μὴν ἐωθινή μόνον, εἰδ' ὑπὸ τὴν
πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες
ἀλλήλους, ἔλεγεν αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τυρυνθίας.
Καὶ μετὰ τὰ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροινίεας τρεῖς
πόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης ἔκ ἐπι-
δευεῖς,

Ὅδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσάλμεινεν πρεσβείαν
αὐτῷ ἐρρήτόρευσεν. καὶ ἔδη ἀπιόντες παρ' ἀλλή-
λων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἀμβροτός,
ἔκ ἐτι θνητός.

Ἴδιος δὲ καιρὸς εἰδείς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει,
εἰδὲ

quidem salutatio, verum non matutina solum,
neque quae ad primam modo congressionem per-
tineat: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius
non viderant alterum, quale est,

Gaude, potens telluris o Tirythiae;
Verum post coenam quoque ad comessionem et
liberiores in vino sermones iam conuersi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
Vt Vlysses inquit: cum mandatam sibi legationem
apud illum orat: et, qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc deus, baud ho-
mo, versor:

Proprium autem tempus nullum attributum erat
huic

ἔδὲ ὡς νῦν μόνος δ' ἐωθινός, ὅπῃ γε καὶ ἐπὶ τῶν
ἁπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐ-
τῇ· ὡς ὁ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης ἤδη τελευ-
τῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γὰρ με περιβάλλει σκότος.
Καὶ ἔ μόνον Φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τῷτο σύμ-
βολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τῷ μνηέτι
χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν χαίρειν
Φράσαι, τὸ μνηέτι Φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλίππιδης ὁ ἡμεροδρομή-
σας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τὰς ἀρχοντας καθημένους καὶ πε-
Φροντικώτας ὑπὲρ τῷ τέλει τῆς μάχης, χαίρε-
τε,

huic appellationi, neque, vt nunc, solum matu-
tinum: cum etiam minime auspiciis temporibus
et abominandis maxime, tamen illa vterentur,
vt Euripidis ille Polynices, iam finiens vitam,
inquit:

Gaudere, iam nox atra me complectitur.

Nec beneuolentiae modo illis haec erat quasi tes-
fera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret
alter se vsurum altero. Qui enim *longum gaudere*
alterum iubet, ille non curaturum se in poste-
rum significat.

3. Primus autem illud verbum Philippides cur-
sor dicitur *vsurpassse*, cum a Marathone victoriam
nunciaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de
pugnae exitu sollicitas, *Gaudere, vincimus*, eoque
dicto

τε, νικῶμεν, καὶ τῆτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπισολῇς δὲ ἀρχῇ, Κλέων, ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν πρῆθκει, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γέ, μετ' ἐκείνου ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος, νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντῃ ἀποδοκιμάζειν 3) ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ

dicto suo nuntio immortalis esse, et in ipso gaudendi verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius, *quam* Sphacteria dederat, victoriæ illius et Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeponit: et omnino post illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epistolarum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens.

4. Sed admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, et plane reiici, velut malum

3. Ἀποδοκιμάζειν] Non dissimulo, mihi videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, et similem illi versiculo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait,

καὶ ἄδεν σπερδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτῷ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπὶ ῥέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ἅτι ποιεῖν ἔς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τῷ Πυθίῳ, καὶ ἔχ' ὅπως θεοῖς, ἀλλ' ἔδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτῷ ἡξίωσεν.

lum et nihil honesti significans: sed alterum *Bene agere* pro eo inducit, vt communem corporis pariter et animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Saluere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, et non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Diuinus fane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis proprium relinquere suorum *scriptorum* dignatus

ait, ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν; Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet *reiciere*, pro quo magis Latine dicitur *reici*. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, et ad Plin. epist. 8, 6. 17. *Gesner*.

ωσεν, ὅσον Ὁκέλλω τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύ-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῷ τεκμαίρε-
 σθαι, ἔτε τὸ εὖ πράττειν πρῆγεαφεν, ἀλλ'
 ἀπὸ τῷ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες
 γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῷ ἀλλήλοισ ἐπιστέλλοντες, ὅποτε
 σπευδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν ἀρχῇ
 παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώ-
 ματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα πε-
 ριεληφὸς τ' ἀνθρώπων ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλῶν
 αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντά-
 γραμμον, ὃ συμβόλῳ πρὸς τὰς ὁμοδόξας ἐχρῶν-
 το, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως
 ἡγᾶντο 4) τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, ἔτε δὲ τὸ εὖ
 πράτ-

gnatus est, quantum tamen ex Luciano Ocello et
 Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere
 licet, neque ipsum illud *Bene agere* praescriptit,
 sed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) iussit incipere. Om-
 nes enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium
 quiddam scriberent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in
 ipso statim principio iuebant, tamquam et ipsum
 animo pariter et corpori convenientissimum, et
 bona hominis complexum in vniuersum omnia:
 et triplex illud triangulum sibi implexum, quin-
 que descriptum et inclusum lineis, qua tessera
 ad sententiae suae homines vterentur, *sanitas* ab
 ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo
valere inesse [etiam ipsum *bene agere et gaudere*]

sed
 4. Καὶ ὅλως ἡγᾶντο — — ὑγιαίνειν]. Si re-
 cte

πράττειν, ἄτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μίσγισον ἔσκαν 5). αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεισαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι.

Καὶ

sed neque bene agere, neque gaudere, continuo esse etiam valere. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus et Philolaus est.

6. Et

ἔτε attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia. καὶ ὁλως ἡγᾶντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. ἄτε δὲ τὸ εὐπράττειν, ἄτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoraeorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, vt illud vnum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *Iac. Gronov.*

5. "Ὅρκον] "Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὁ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. "Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. *Marcil.* Hic Marcilii emendationem sequimur; vt adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *Gesner.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπερ καὶ Ἐπίκτετος ἀνὴρ πᾶν χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρέμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπισηλααῖς (εἰσι δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὰς Φιλτάτας μάλιστα ὑγιαίνειν εὐδὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προετάρτεται; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐδὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

Οὐδέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
Σαφῶς προτεταγμένον τᾷ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἀλεξίς,

ὦ δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
Ὁ δ' Ἀχαιὺς,

"Ηκω

6. Et quid tibi antiquos natro? cum et Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio iubeat? Multum etiam in tragodia et in comoedia vetere inuenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeso serus aduenis?

Et Achaeus,

Venio

"Ηνω πεπραγώς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιαίνέ μοι.
Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ἐφείλιν μηδεὶ.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκαλιὸν γράψας, ἔ καὶ Πλάτων
μνησθήσεται, τί καὶ ἑτὸς Φησιν; ὑγιαίνειν μὲν
ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον
δὲ, πλετεῖν. τῷ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ
ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐνεῖνο, καὶ
πᾶσι διὰ σώματος, λέγω, Ὑγίεια πρεσβίσα
μακάρων μετὰ σεῦ ναίσοιμι τὸ λειπόμενον βιο-
τῆς. Ὡς εἰ πρεσβίση ἐστὶν ὑγία, καὶ τὸ ἔρ-
γον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτὸν τῶν ἄλ-
λων ἀγαθῶν.

Μυ.

Venio patris horridis, ut tu vale!

Et Philemon,

*Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.*

Ille vero conuiuialis cantici scriptor, cuius etiam
Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo
valere: deinde vero pulcher esse; deinde diues: gau-
dendi vero omnino mentionem non fecit. Ut
tibi notissimum illud, quod omnium in ore est,
dicam, Valitudo, Diuum Senior, Habitare tecum
Vitae reliquum liceat. Si itaque antiquissima est va-
litude, cuiusque opus est valere, utique praeponen-
dum id est bonis reliquis.*

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμῶντων τὸ ὑγιαίνειν, τῷτο μὲν παραιτήσομαι, ὥς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡμῶ ἐκκρεῖν τὸν ἥλον. ὀλίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

Ὅτε Ἀλεξάνδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνισθῆναι ἔμελλεν, ὡς Εὐμενῆς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῷ ὁ Ἡφαισίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκτραχθεὶς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεῶ τινος τῷτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque et philosophis, *valere* praeponentibus, superfedebam equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clauum excutere clauo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

8. Cum Alexander praelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, inane in tabernaculum regis ingressus Hephæstio, vel obliuione quadam, vel perturbatus, ut ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex,*

τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγιάνε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη πα-
ρατάττεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων
πρὸς τὰ παραδόξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ
τῷ Ἡφαιζίωνος ὀλίγῳ δεῖν ὑπ' αἰδέας ἐκθανόν-
τος, Ἀλεξάνδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα·
τὸ γὰρ σώας ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι
ὑπὸ σπινθέραις.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις
συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπισάντα οἱ τὸν
Ἀλεξάνδρον, κελεύειν συνθήμα πρὸ τῆς μάχης
παραδόναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ
τέτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην
ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, Σελεύκῳ ἐπισέλ-
λων, σαφῶς ἀνέσχεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν
τῆς

*Rex, tempus est iam eundi in aciem. Turbatus au-
tem ad insolitam salutationem reliquis, et He-
phaestione prae pudore tantum non mortuo, Ale-
xander, accipio, inquit, omen: saluos enim nos
e praelio redituros, iam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conficturus cum
Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est
adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet
ipsum dare ante pugnam militibus, *vale*: et ea
ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum
aperte inuertit ordinem, qui in principio episto-
lae

τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσσιπὼν, ἐπὶ
τέλει δὲ, ἀντὶ τῶ ἐρρώσθαι, ὑπογράψας τὸ
χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτῶ
συναγαγὼν, Φησιν.

Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρον τῶ Ἡπειρώτῃ μνησθῆ-
ναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρα-
τηγίαις ἐνεγκαμένῃ, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύ-
χης ἐνεγκόντος. ἔτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖσι εὐχόμε-
νος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς ἐδεπώποτε ἢ
νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μείζον, ἢ εὐκλειαν,
ἢ πλῆττε ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ'
ἐν τῷτο ἤνχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἐς' ἂν τῶτ' ἐ-
χη, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων.
καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος, ὅτι ἐδὲν
ᾧφε-

lae *valere* illum iuberet, in fine autem, pro eius-
dem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, vt
Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam
Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secundas post
Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas
fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis
supplicaret, et mactaret, et donaria suspenderet,
nec victoriam vnquam, neque regni maiestatem
ampliolem, neque gloriam, nec diuitiarum vim
ab illis petebat, sed hoc vnum optabat, *valere*,
veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reli-
quis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita
puta-

ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔς' ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάσθε καιρὸς ἰδίος ὑφ' ἡμῶν ἀποδεδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τῷτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ ἔκ' ἂν ἔξω εἴης τῷ ἡμαρτηκένοι, ὥσπερ ἂν εἴ τις περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο· ἀλλ', ὡ βέλτισε, φαίην ἂν καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσέσσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχασι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν

putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud abest, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* et suum tempus assignatum est: tu vero, illo inmutato, etsi nihil diuersum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Iam vero et mane, et medio die, et noctu semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotia multa sustentibus, quo
H 4 magis

ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τῆ σώματος.
 ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφρήμα
 τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα·
 ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος, καὶ χρησιμὸν
 τι δεῖν, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαί-
 νειν συντελούντων· καὶ ἂ συνεύχεται μόνον, ἀλ-
 λά καὶ παραγγέλλει.

Τί δ' ἔχι καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ
 αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τῶτο πρῶ-
 τον ὑμῖν ἔστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως.
 ἂδὲν γὰρ ἂν εἴη ὀφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ
 ἔτῳ διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι
 καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαίω, τὰς προσα-
 γορεύον-

magis corpore ad multas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gaude* dicit, bene ominato tantum
 exordio usus est, et votum est, quidquid agitur.
 Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit,
 et eorum admonet, quae ad valitudinem quid-
 quam conferunt, nec vna optat modo, sed etiam
 praecipit.

13. Quid vero? nonne et in mandatorum li-
 bello, quem semper et ab imperatore accipitis,
 hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem*
vestram curate. Recte sane. neque enim usus ali-
 quis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constitui
 fitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque
 de Romanorum lingua aliquid intelligo, salu-
 tanti-

γορεύοντας ἀντιδεξιόμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, ἔχ' ὡς ἐκ' προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτῷ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τῷ μὲν ἄκων παθῶν, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τὰς καίρας τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῶ αὐτῷ ἐπιπνοία τῷ ἐπράχθη, δι' ἐμὲ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχναμένῃ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἐπαθον ἄνευ θεῶ, μηδέ-

tantibus comiter respondentes, *valetudinis* (Lat. *Salutis*.) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, et *vale* pro eo dicere affectarim, sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi forte et ridiculus studio fui, et tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus in longe auspicius quiddam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: et forte Hygeae, aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi
H 5 acci-

μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταρκαχθεῖς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τῆ γεγε-
νότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, ἔδεν ξένον, εἰ πάντι
ἐσπεδακῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῆ γνωρίζεσθαι,
ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τέκναντίον διαταρα-
χθεῖς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἂν τινὰ ἐκπλήξῃς
τῶν κατ' ἄρθρον λογισμὸν, καὶ σφατιωτῶν πλῆ-
θος, ὧν οἱ μὲν, πρωθῆντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τά-
ξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν, ἢ
ἀπειθευσίαν, ἢ παραφροσύνην παραφέρωσι τὸ
πρᾶγμα, αἰδῶς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας
ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντε-
χνον

accidisset, qui in longa vita nunquam summi ra-
tione turbatus fuero?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod acci-
dit excusationem proferre fas est, nihil mirum,
si in summo studio, ut optimis in rebus abs te co-
gnosceres, prae nimia illa cupiditate perturbatus
in contrarium incidi. Forte etiam recta cogi-
tandi via excutiat aliquem multitudo militum,
quorum alii quidem antrosum virgent, alii vero
ordinem salutandi minime seruant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii stuporem,
aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam
rem calumnientur, pudoris signum et simplicita-
tis iudicasti, et animi a fori tritura et artis osten-
tatione

χρον ἐχέσσης, ὡς τὸ γε πᾶν θάρραλέον ἐν ταῖς τοιούτοις, ἔ. πάρεῳ θρασυτήτος καὶ ἀναισχυντίας ἐσί. καὶ ἔμοι γε εἴη μηδὲν μὲν τοιούτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίᾳ αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γὰρ τῷ πρώτῳ Σεβασῷ καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τῷ μεγίστῃ ἀδίκως συκοφαντῶμενον ἄνθρωπον· ὁ δέ, χάριν ἐμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κηκῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας, καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκείνος ἔφη.

tatione abhorrentis: vt fere insignis in talibus fiducia a temeritate et impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare, si vero eueniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quamdam recte iudicauerat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impaeto liberauerat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male et iniuste iudicasti*. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, et dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam homi-*

ἔφη· ἔ γάρ τὴν γλῶτταν αὐτῆ, ἀλλὰ τὴν γνώ-
μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, ἔτω. σὺ δ'
εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνεν εὐρήσεις·
εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή.

Ἔσικα δ' ἐνταῦθα ἤδη γεγόμενος, εἰκότως ἄλ-
λο τι φοβηθήσεσθαι, μὴ τισι δόξω ἐξέπιτη-
δες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγ-
γράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ,
τοιᾶντον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν,
ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

*hominis, sed mentem examinare aequum est. Atque
ille quidem sic. Tu vero siue animum species,
beneuolentissimum reperies, siue linguam, bene
ominata etiam haec est.*

19. Caeterum huc delatus non sine causa vi-
deor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus
dedita opera peccasse videar, vt defensionem
hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Ae-
sculapi optime, talem videri hunc libellum, vt
non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse
occafio videatur.

Ἑρμότιμος, ἡ περὶ αἱρέσεων.

ΛΥΚ. **Ο**σον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τᾷ βιβλίου σπαρτῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγόμενῳ ἔοικας, ἐνένσεις γὰρ τι μεταξύ προίων I), καὶ τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκείσε μετέφες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτᾷ διατιθέμενος· ἐρώτημα δέ, ἡ τὶ τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἡ σκέμμα σοφιστικόν

Hermotimus, siue de sectis.

LYC. **Q**uantum licet, Hermotime, ex libro, tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundem, et mouebas cum leni murmure labia, et manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut sophisticam quaestionem cogitatione perle-

- I. Μεταξύ προίων] Ne credas male cohaerere μεταξύ προίων, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξύ eleganter cum participio iungi, vt μεταξύ πίνων, inter bibendum; adeoque et hoc loco participium pro infinitiuo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Reitz.

κὸν ἀναφροντίζων, ὡς μὴδὲ ἐδῶ βαδίζων σχολήν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπαρδαῖς τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδῶ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. EPM. Νῆ Δί', ὦ Λυκίῃ, τοιῷτό τι. τὴν γὰρ χυτίζην συνασίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἔκχεα. χρηὴ δὲ μηδένα καιρὸν, σίμαι, παριέναι, εἰδότες ἀληθεῖς ἐν τὸ ὑπὸ τῷ Κῶα ἰατρῶ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκείνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρα πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακροῦ τῷ χρόνῳ ἀνέφαιτος, ἣν μὴ πάντες ἐγγηγόρεως ἀτενὲς αἰεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα ἔπερι μικρῶν, ἢ ἄθλιον

persequeris, ut ne in via quidem etio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, et seriam quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi profit. HEKM. Per Iouem, Lycine, tale quiddam erat. Etenim hesternam auditionem, et quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Breuem vitam esse, artem vero longam*. Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore peruenerit, nisi vigilantissimo admodum animo defixos et acres in illam oculos habeat; nec de parua re periculum, *cum id agatur*,
ut

ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφε-
τῷ παραπολούμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσο-
φῆσαντα.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θανά-
σια, ἡλίκ᾽ εἰρηκας. οἶμαί γε μὴν ἔπ' ὀρέω σε
εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ ἐμάζειν τῷ τε χρόνῳ, ὁ-
πόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ· ὅσον
μοι ἔμέτρισον ἐκ πολλῶν ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ
τι μέμνημαί, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἔστιν,
ἀφ' ἧς σε ἄδεν ἄλλο ποιεῖντα εἴωρακα, ἢ παρὰ
τὴν διδασκαλίαν φοιτῶντα, καὶ ὡς τοσούτῳ ἐς
βιβλίον ἐπιτεκευφότα, ὑπερνήματα τῶν συγ-
γιστῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρ' ἐν αἰεὶ ὑπὸ φροντί-
δων, καὶ τὸ σῶμα κατεσιληκότα. δοκεῖς δὲ
μοι

ut aut miser sis et in multa vulgi colluuię percas,
aut beatum in philosophia æuui agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti, ad-
mirabilia. Ac puto equidem te non longe ab
illis abesse, si quidem conicere illud fas est et
tempore, quo philosopharis, et labore insuper,
quem minime mihi mediocrem a longo inde tem-
pore sustinere videris. Si quid enim memini,
prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud
vidi, quam ad magistros itare, et vt plurimum
libro imminere, et commentarios disputationum
tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo
quodam aridum corpus habentem. Videris autem
mihi

μοι ἀλλ' ἔδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίστασθαι σαυτὸν, ἕτιώσ
 ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἔν σπουδασ-
 μένῳ μοι, Φαίνη ἐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψοσθαι τῆς
 εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λελήθας ἡμῶς καὶ πάλαι
 αὐτῇ συγών. ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὅς νῦν
 ἀρχομαι παρακλύπτειν ἐς τὴν ἐδόν; ἡ δ' Ἀρετὴ
 πᾶντο πόρρῳ κατὰ τὸν Ἡσιόδου οἰκεῖ, καὶ ἔστιν
 ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρὸς τε καὶ ὀρθίος, καὶ τρη-
 χύς; ἰδρῶτα ἔκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ἑδοιπόροις.
 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ ἔν ἰδρωταί σοι, ὦ Ερμότι-
 με, καὶ ἑδοιπόρηται; ΕΡΜ. Οὐ, Φημί. οὐ-
 δὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ
 ἄκρῳ γεγόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ
 Λυκίνε.

ΛΥΚ.

mihi adeo totus in hac re esse, vt ne per somnum
 quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi
 videris non ita multo post comprehensurus istam
 felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa
 versari. HERM. Qui possim, Lycine, qui nunc
 tandem incipiam inspicere in viam? Longe au-
 tem habitat Hesiodo teste virtus, et est via ad il-
 lam longaque at praerupta, et aspera, sudorem
 excutiens non paruum viatoribus. LYC. Non-
 dum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime,
 nec viae satis factum? HERM. Nondum, in-
 quam. Nihil enim prohiberet me vndique bea-
 tum esse, in summo si essemus nunc vix, Lycine,
 incipimus.

3. LYC.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς ἔτος Ἡ-
 σίοδος ἡμῖσι τῷ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ
 μέσσην τὴν ἀνοδὸν εἶναι σε ἤδη λέγοντες, ἂν ἂν
 ἀμάρτομεν. ΕΡΜ. Οὐδέ πω ἔδὲ τῷτο· πάμ-
 πολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦνυσο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πῶ γάρ
 σε Φῶμεν τῆς ὁδῷ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ.
 Ἐν τῇ ὑπὸ ρεῖα καίτω ἔτι, ὦ Λυκίνε, ἄρτι προ-
 βαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα,
 καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν ὁ δι-
 δασκαλὸς σοι τῷτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ
 τῷ ἀνδρὸς, καθάπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, χρυσὴν
 τινα σειρὰν καθιείς, τὰς αὐτῷ λόγχας, ὑφ' ὧν
 σε ἀνὰ σπῶν δηλαδὴ, καὶ ἀνακαφίζει πρὸς αὐτὸν
 τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλῷ ἀναβεβη-
 κώς.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius
 dimidium ait esse. Itaque nihil errauerimus, si
 circa medium te adscensum esse dicamus. HERM.
 Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic
 effectum esset. LYC. Sed vbinam viae versari
 te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis ra-
 dicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem
 progredi, lubrica autem est, et aspera, et opus
 est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister
 ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper
 ex summo, ut Homericus ille Iupiter, auream cate-
 nam demittat; sermones suos, quibus nimirum
 attrahat te et leuet ad se et virtutem, cum olim ipse
 Luc. Op. T. III. I adscen-

κώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ εἶπῃσθα, ὦ Λυκίε, τὸ γιγνόμενον. ὅσω γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλας ἀνδοπάσμεν ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὲν ἔτι εἰδεῖ.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδῶ ὀρώντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνην συμπροθυμεμένην. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δῆποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἰκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι σε, οἷον μετὰ τὰ μυσηρία τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜ. Ὀλίγον Φῆς, ὦ Λυκίε. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ τῷτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκήσιν, καὶ εὐδαιμονίας κτήσιν. ΛΤΚ.

Μετὰ

adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, et bonum habere animum, et finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conicit in arce te futurum, verbī causa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem possessionemque felici-

Μετὰ δὺς μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' αὖ ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσάτω χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων σηλῶν, εἰς Ἰνδὸς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μὴδ' ἀσὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσσω ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσω τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἶλεν.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, ἐδ' ἔστι τὸ σπᾶγμα τοιῶτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὥς ὀλίγω χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ αἰῶναι, ἐδ' αὖ μύριοι

felicitatis. L Y C. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis scordiam vestram accusauerit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiam si nec recto itinere, neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit, et capi; non, si

ριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν ἐκ ὀλίγοι μάλ᾽ ἐρρωμένως, καὶ προσέρχονται 2) ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετῶσί τε, καὶ ἀνασρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ῥεόμενοι, ἔφεροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, ἔτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικιῶνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνῃς εὐδαιμόνῃσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ πᾶ ὕψους ἐπισκοπᾶντές τινας τὰς ἄλλας. ΛΥΚ.

Παπαί,

sexcenti simul Alexandri aggrediantur: sic enim multi ascenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, et aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, et ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viuentes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuen-

2. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. Gesner.

Παπαί, ὦ Ἑρμότιμς, ἡλίμς ἡμᾶς ἀποφαίνεις, ἔδδ' κατὰ τὰς Πυγμαίμς ἐκείμς, ἀλλὰ χαμαι-
 πετείς παντάπασιν ἐν χερῶ τῆς γῆς. εἰκότως.
 ὑψηλὰ γὰρ ἦδη φρονείς, καὶ ἄνωθεν ἡμεῖς δὲ
 ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμέν,
 μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερ-
 νσφέλμς γενομένης, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι
 σπεύδετε. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν,
 ὦ Λυκίμς, ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως ἐκ ἔφησθα ὁπάσον, ὡς χροῖνῳ
 περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ
 Λυκίμς, τάκριβες. εἰμᾶζω μέντοι ἔ πλειῶ τῶν
 εἴκοσιν ἐτῶν ἔσσεσθαι, μεθ' ἧ πάντως πρ καὶ
 ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πο-
 λὺ

intuentur. L Y C. Papae, Hermotime, quan-
 tillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis
 illis, sed humi omnino, in ipsa quasi telluris
 cute, *deprimis*, nec mirum: iam enim altum sa-
 pis et e summo: nos vero colluuiο illa, et quot-
 quot humi repimus, cum diis vos etiam venera-
 mur, iam superatis nubibus, eo quo festinatis,
 olim delatos. H E R M. Modo contingat ille
 adscensus, Lycine. Sed nimis multum superest.

6. L Y C. Tamen non dixisti, quantum, ut
 tempori comparare possemus. H E R M. Nempe
 nec ipse accurate scio: conicio tamen, viginti
 non amplius annos futuros, quibus interiectis,
 omnino quondam in summo futuri simus. LYC.

αὐ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυ-
 κῖνε, οἱ πόνοι. ΛΥΚ. Ταῦτί μὲν ἴσως ἀληθές.
 ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἔτων, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα,
 πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ἢ μό-
 νον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντινὸς ὢν, ἢ χρησμολό-
 γος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίσαν-
 ται; Φασὶ γὰρ εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἢ γὰρ δὴ
 σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι
 πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσέτεις πόνας ἀνέχεσθαι,
 καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ
 εἰδόμενα, εἴ σε πλησίον ἤδη τῆ ἀκρᾶ γενόμενον, τὸ
 χρεὼν ἐπίσαν, κατασπᾶσθαι λαβόμενον τῆ πο-
 δός, ἐξ ἀτελεῆς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἀπαγε.
 δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιω-
 ναι,

Hercules tuam fidem! inultum narras. HERM.
 Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Istuc
 quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis,
 utrum te illis victurum, magister tibi tuas pro-
 misit, ceu non sapiens modo, sed diuinus qui-
 dam, aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis,
 qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe
 scire talia. neque enim veri simile est, te rebus
 incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus
 sis? tot labores sustinere, et aerumnis vexari no-
 ctes ac dies, cum nescias, an non te iam prope
 fastigium enixum, instans satum ex imperfecta
 spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage.
 mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut
 unum

ται, ὡς μίαν γὰρ ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς
γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσά-
των καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν
καὶ ἀναγκαῖον ὅποσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ,
πόθεν ἔχεις εἰδέσθαι; ἔ γάρ δὴ αὐτὸς πω ἀνελή-
λυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω
λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη
ὢν. ΛΥΚ. Ἐλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ πε-
ρὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ-
ἦπε τίνα πλῆστον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυ-
περβλήτας; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. ἔδεν
γάρ

unum certe diem sapientiae possessione beatus sum,
LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus vnus ille
dies? HERM. Mihi quidem minuta quamuis
temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse, ac talia,
propter quae sustinere omnia consultum sit, vnde
potes scire? neque enim ipse vnquam adscendisti
HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti,
ille quidem omnino nouit, fastigium iam adse-
cutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit-
per ego te Deos oro, illorum conditionem, au-
quam ibi esse felicitatem? num quid diuitias, et
gloriam, et voluptates inexcuperabiles? HERM.
Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam
cum.

γάρ ἐσι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ.
 Ἀλλὰ τίνα Φησὶ τὰγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν
 πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ.
 Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ
 δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίσασθαι βεβαίως πεπει-
 σμένον, ἧ ἕκαστα ἔχει. πλῆτ' οὖν δέ, καὶ δόξας, καὶ
 ἡδονὰς, καὶ ὅσα τῷ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω
 ἀΦῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ Φα-
 σὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέντα, θεὸν
 γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβελών ὀπόσον ἀν-
 θρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν
 τε, καὶ ἀκῆρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς
 τὰς θεὰς διευκρινηθὲν ὑπὸ τῷ πυρὸς. καὶ ἔτοι
 δὴ ὑπὸ Φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς,
 ἅπαν-

cum virtute coniunctam. LYC. Quae igitur di-
 cit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad
 finem exercitationis peruenerint. HERM. Sa-
 pientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum,
 et quod firma persuasione nouit, quomodo se ha-
 beant singula. Diuitias autem, et glorias, et vo-
 luptates, et quaecumque sunt corporis, ea infra
 reliquit omnia, iisque exutus adscendit, vt Her-
 culem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum
 factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecum-
 que humana a matre habebat, puramque et since-
 ram diuinitatem, ipso igni quasi purgatam a sco-
 riis ferens, euolauit ad Deos. Et hi sane a phi-
 losophia velut ab igni quodam liberati illis omni-
 bus,

ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμάσια εἶναι δοκεῖ, ἐκ ὁρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονῆσι, πλῆτε, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' ἔδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

ΛΤΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμ, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαιμόνα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μαι εἶπες, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθέλῃσωσι χρῆσθαι νοὶ ταῖς κάτω, ἃ καταλελείπασιν, ἡ ἀνάγκη ἀπαξ ἀνελθόντας αὐτὰς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλῆτε καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τᾶτο, ὦ Λυκίνε· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἕτε ὀργῇ, ἕτε

bus, quae admiratione digna aliis non recte reputantibus videntur, in arcem euecti felix aequum agunt, diuitiarum, et gloriae et voluptatum ne seruantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, vtrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, vsari illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos, qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, diuitias et voluptates deridere? HERM. Non hoc solum ita habet, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit,

138 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιῶτος ἂν δαλεύη·
 ἔδ' ἂν λυποῖτο, ἔδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιῶτον
 πάθοι ἂν. ΛΤΚ. Καὶ μὴν εἶγε με δεῖ, μηδὲν
 ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τὰληθές, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ
 οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σο-
 Φῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ
 ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς
 ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ,
 ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμάτιμε,
 διηγασμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίσειον ἔτι
 ἔχειν, σοφὴς τε γίγνησθαι αὐτὰς, καὶ ἀνδρείας,
 καὶ δικαίας, καὶ τὰλλα· καὶ πῶς ἐκηλέμην πρὸς
 τὸν

fuerit, is neque irae, neque metui, neque cupi-
 ditatibus feruiat, neque tristitia, nec vlla in vni-
 uersum perturbatione afficiatur. LYC. Verum,
 si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod
 res est — sed linguis, puto, fauendum hic esse,
 neque per religionem licere inquirere in ea, quae
 fiunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu
 loquere quicquid est, quod dicis. LYC. Vide,
 amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu
 vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, nar-
 rantem te prosequabar, credebamque rem ita ha-
 bere, sapientesque fieri illos, et fortes, et iustos,
 et reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo
 tuo.

τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλέτε εἴησθα κατα-
 φρονεῖν σφῆς; καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μή-
 τε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦ-
 θα (μένω γάρ εἰμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς αὖ
 πρότερον εἶδεν ποιῶντα. βέλσι Φῶ τίνα; ἢ
 ἱκανὸν καὶ ὤνευ τῷ ὀνόματος; ERM. Μηδαμῶς,
 ἀλλὰ καὶ τῷτο εἶπέ, ὅσις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκα-
 λος αὐτὸς ἔτος ὁ σὸς, ἀνῆρ τὰ τ' ἄλλα αἰδέας ἄ-
 ξιος, καὶ γέρων ἡδὴ ἐς τὸ ὕστατον. ERM. Τί
 ἔν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρα-
 κλεώτην, ὃς ἐκ πολλῶ συνεφίλοσόφει αὐτῷ,
 μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐρισκόν; ERM.
 Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τῆνομα. ΛΥΚ.
 Ἐκεῖνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸν μισθόν, οἶμαι, μὴ ἀ-
 πεδί-

tuo. Cum vero etiam diuitiarum contemptores
 esse diceres et gloriae et voluptatum, et nec ira-
 sci illos, neque dolere, hic omnino (soli enim
 duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae
 paullo ante videram facientem ... vis dicam quem?
 an satis est, etiam tacito nomine? HERM. Ne-
 quaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC.
 Ipse tuus ille doctor, reuerentia dignus vir cae-
 tera, et vltimae aetatis senex. HERM. Quid is
 igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum
 Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus
 est, tamquam discipulus? rufum illum; conten-
 tiosum? HERM. Noui quem dicas. Dioni
 nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem
 puto

πεδίδε κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχον-
τα ἑναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ
τὸν τραχήλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ
μὴ τῶν σονήθων τινὲς ἐν μέσῳ γινόμενοι, ἀφεί-
λοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶ, εὖ ἴσθι,
προσφύς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτῶ τὴν ῥίνα ὁ γέρων,
ἄτως ἡγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς 3) γὰρ αἰεὶ ἐκείνος, καὶ ἀγνώ-
μων, ὦ Λυκίε, περὶ τὰς ἀποδόσεις· ἐπεὶ τὰς
γε

puto in tempore non solueret, rapuit nuper ad
magistratum, obtorto collo, vociferans et irarum
plenus, et nisi familiarium quidam, qui commo-
dum adessent, eripuissent ipsius manibus iuue-
nem, crede mihi, correptum morfu nasum homini
abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, et in
reddendo quod debet ingratus. Aliis enim, qui-
bus

3. [Ερμ. Πονηρὸς] Omissum *Non mirum*, aut
simile quid, qua ratione et Romanos uti
suo Nam vel Enim ostendimus ad *Quintil.*
2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud,
quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι ἐαυτοῦ
χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum*
te ita interrogare, vel *Sentio cur ita interro-*
ges etc. Nempe cum frequens admodum
sit id genus ellipsis, malim eam hic quo-
que adhibere, quam varias adeo particu-
lae γὰρ significationes tribuere. *Gesner.*

γε ἄλλας, οἷς δανείζει, πολλὰς ὄντας, ἔδδεν τοι-
 ἔτό περ διατρέθειν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κα-
 τὰ καιρὸν τὰς τόκας. ΛΤΚ. Τί δέ, ἂν μὴ ἀ-
 ποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθα-
 θέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
 τῇ Οἴτῃ καταλειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ.
 Οἶει γάρ, ἔτι αὐτῷ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἐσπῆδανεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παῖδιά νεογνά,
 ὧν κηδεταί, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΤΚ.
 Δέον, ὦ Ἑρμότιμ, ἀναγαγεῖν καὶ κείνα ἐπὶ τὴν
 ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλὴτε κα-
 ταφρονέοντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίνε, περὶ τού-
 των διαλέγεσθαι σοι. σπένδω γὰρ ἤδη ἀκροά-
 εσθαι αὐτῷ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολει-
 φθεῖς.

bus foeneratur, nihil vnquam tale fecit; soluunt
 quippe vsuras temporis. LYC. Quid vero, et si
 non soluant, o beate, ipsi curae est, purgato
 iam a philosophia, et relictis illis in Oeta monte
 nihil iam indigenti? HERM. Putas enim sua
 ipsum causa laborare de talibus. Verum sunt ipsi
 parui liberi, quorum curam habet, ne inopes
 vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime,
 educere et illos ad virtutem, vt pari cum ipso feli-
 citate fruantur, et contemnant diuitias.

II. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his
 disputare tecum; iam enim festino ad ipsum au-
 diendum, ne forte imprudens plane sero veniam.
 LYC.

Φθείς. ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ γὰρ θε. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶ ἐπήγγελται· ὥς ἐγὼ ἀφίημι σοι ὅσον ἐτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΤΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι ἐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν, εἴ γε χρεὶ πισύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γὰρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῆς πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον ἐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθές, γενέθλια θυγατρὸς ἐσιῶντι, πολλὰ τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τῆς Περιπάτης παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκείνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε ἐν τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατε-
θῆναι,

LYC. Bono es animo, bone vir: hodie enim Induciae denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius iam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret conviuium, heri coenatus, tum disputasse multa in conviuium, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, et sudasse mul-

Θῆναι, καὶ ἰδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς Φασί, τῆς συνκσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεκώκει, οἶμον, πλέον τῷ ἱκανοῦ τῶν παρόντων, ὥς εἰκός, Φιλοτησίας προπιόντων, καὶ ἐδεδειπνῆκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἡμεσὲ τε ὥς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὅπως τῷ παιδί κατόπιν ἐς ὧτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκεῖνε καθεύδει, μηδέναι εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τῷ οἰκίστου αὐτοῦ διηγούμενε τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

E.P.M.

multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, conuiuiae illum largioribus inuitatiunculis ad bibendum prouocarent; porro plus, quam pro fene, cibi sumserat. Igitur domum reuersus et vomuit, ut aiunt, copiose, et cum primum adnumerari sibi iussisset carnis frustra, quae puero a tergo stanti tradiderat, et curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audiui eius seruo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui et ipsi, multi sane, reuertebantur.

12. HERM.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πρότερος, ὦ Λυκίνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλθεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα Φασίν, ὦ Ἐρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' ἐν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γὰρ Εὐθύδημον εἰς ἀναιμωτίαν Φασίν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζών ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ᾔθελεν, εἰς παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι; ὁ διδάσκαλός σε ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειον τινα καταφέρει αὐτῷ, πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. εἰ γὰρ ἄλλως ἔχρην πρὸς τὰς μὴ ἐθέλοντας

12. HERM. Vter vero, Lycine, discessit superior, doctore meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narrauit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse aiunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et conuellere nostrum studiose vellet, et persuaderi sibi nollit, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, et ita superauit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat

τας εἰκειν τοῖς κρείττοσι. ΑΤΚ. Ταυτὶ μὲν, ἰδ' Ἐρμότιμε, πάνυ εὐλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρωξύνει, ἀόρητον, καὶ θυμῷ κρείττονα, σκύφον ἔτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί εἰ διηγῇ μοι ἱταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὥς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν, ἔτι συνοδοιποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείστέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Λυκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ, ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παιῖδας εὖ ἴσθι οἴση ἀπαντας ὡς πρὸς σέ, τοσῶτον ὑπερφρονήσεις αὐτούς.

tebat aduersus eos, qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitated Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, et ira superiorem, scyphum adeo grauem inanu tenentem?

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? Vt ipse quoque, si fieri possit; iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres, quantum superes alios, pueros, mihi crede, iudicabis, ad te si comparentur, omnes: tantum illos

Lyc. Op. T. III. K supe-

αὐτός. ΛΤΚ. Ἰκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γε-
νοίμην τοῖστος, οἷός σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει
καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονώς, ἡρξάμην Φιλοσο-
φεῖν τετταρακοντάτης σχεδόν, ἐπόσα, οἶμαι,
σὺ νῦν γέγονας. ΛΤΚ. Τσσαῦτα γάρ, ὦ Ἐρ-
μότιμε, ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, καὶ μέ-
δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γε μοι τῶτο εἶπέ, δι-
δοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἢ τι μὴ ἐρ-
θῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ ἂν ἐφίετε τῶτο
τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἢν
τι βέλῃ, ἐρώτα μεταξύ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶρον
γάρ ἔτω μάθης. ΛΤΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὦ
Ἑρμότιμε, αὐτόν, ὃ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

Ἀτὰρ

superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si
post viginti annos talis fiam, qualem te nunc
video. HERM. Noli esse sollicitus, ego quo-
que ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coe-
pi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam,
puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Her-
motime. Itaque eadem via susceptum me quo-
que ducito; aequum enim est. Sed primum
quidem hoc mihi dic. Permittitisne contradi-
cere discantibus, si quid minus recte dictum illis
videatur? an non conceditis hoc iunioribus?
HERM. Non viquequaque. At tu si quid vo-
lueris, inter *dicendum* interrogato, et contradicito:
sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercu-
rius amet (Gr. *Hermes*) cuius tu nomine appellaris.

14. At

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδὸς, ἐστὶν ἢ ἐπὶ Φι-
λοσοφίαν ἄγασα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀ-
ληθῆ ἐγὼ ἤκον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τινὲς εἰσι;
ΕΡΜ. Μάλα πολλοί, Περιπατητικοί, καὶ Ἐπι-
κῦραιο, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι.
καὶ αὖ Διογένης ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένης
ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τῶ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι
πλείεις. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γὰρ εἰ-
σι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἔτοι
λέγασιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφο-
ρα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως
περὶ ἐν ἡν αὐτῶν, ἀλλ' ἔ πάντα διάφορά γε ὄν-
τα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν ἐν.

ΛΥΚ.

14. At illud mihi dic, vnane via est ad phi-
losofiam ducens, vestra illa Stoicorum, an ve-
rum ego audiui, et alios multos esse (*qui di-
uersas vias sequantur?*) HERM. Sane quam
multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis
sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Dio-
genis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora
sunt, et adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi
enim sunt. Vtrum vero eadem isti, Hermotime,
dicunt, an diuersa? HERM. Omnino diuersa.
LYC. Sed verum quidem puto, omnino vnum
illorum esse, at non omnia, si quidem sunt di-
uersa. HERM. Recte sane.

ΛΤΚ. Ἰθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀποκρίναί μοι, τῷ ποτε πισεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἦεις Φιλοσοφῆσων, πολλῶν σοὶ θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεῖς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς ἔσης, καὶ τὴν εὐθεΐαν ἐπιδεικνύσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλα καὶ ἀνέξοδα φερασῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μὴ μοι τὸν νῦν δὲ τῶτον σεαυτὸν ἐνόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ Βελτίῳ κρίνειν ὑπὲρ τὰς πολλὰς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' ἔτως ἀποκρίναί, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνήμι ὃ,

15. LVC. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreueris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad coeca et exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo fumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, ἰδιότα, et mei, ut nunc sum, similis. H E R M. Non intelligo, quid

μι ὃ, τι σοι τέτο βύλεται, ὦ Λυκίε. ΛΥΚ.
 Καὶ μὴν ἔπειν ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γάρ
 ὄντων Φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀρι-
 στοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμτέρων
 προγόνων, τῷ Χρυσίππῃ, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν
 ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πισεύσας, τὲς μὲν ἄλ-
 λες εἰας, ἐξ ἀπάντων δὲ προσεόμενος, ἅπας
 προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν; ἄ-
 ρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέ-
 πεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἄριστος ἐξ ἀπάντων
 πρεσβίων; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος
 Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρεμότηκανοίμαι
 ἐκάσῳ εἰδóτι. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔδεν τοιῆτον, ὦ
 Λυκίε. ἔδὲ ἡρόμην περί γε τέτων τὰν θεόν.

ΛΥΚ.

quid hoc tibi sermone velis, Lycine. LYC.
 Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum
 enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristo-
 oteles, ut Antisthenes, et de vestris progenitori-
 bus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt,
 quo, inquam, argumento reliquos adspernatus,
 ex omnibus elegisti quae elegisti, et secundum
 haec philosophandum censes? Numquid te etiam,
 ut Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum ratio-
 nem ablegavit, optimos omnium illos praedicens?
 Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus
 hortari, qui nouerit, opinor, quod cuique ma-
 xime conueniat. HERM. At nihil tale, Lyci-
 ne, nec interrogavi de hisce Deum. LYC. V-

150 LVCIANI HERMOTIMVS,

ΑΤΚ. Πότερον ἐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἔχον-
 μένος αὐτὸ, ἢ ἰκανὸς ὥς αὐτὸς εἶναι ἐλίσσεται
 τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἀνευ τῆς θεᾶς; ΕΡΜ.
 ὦμην γάρ.

ΑΤΚ. Οὐκὲν καὶ ἡμῶς ἀν διδάσκεις τοῦτο
 πρῶτον, ὅπως διαγνώσῃεν ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ,
 τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα,
 καὶ ἥν ἂν τις ἐλοίτο, παρβὴς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ.

Ἐγὼ σοι Φράσω. εἰδῶν τὰς πλείους ἐπ' αὐ-
 τὴν ὁρμῶντας, ὥς εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΑΤΚ. Πόσω τινὶ πλείους τῶν Ἐπικυρείων, ἢ
 Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρέθμισας γὰρ
 αὐτὰς δηλαδή, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ ἡρέθμισα ἔγωγε· εἰκάζον δέ.

ΑΤΚ.

trum ideo, quod parum dignum negotium deli-
 beratione diuina iudicares, an quod sufficere te
 putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset,
 etiam sine Deo eligeres. HERM. Nimirum sic
 putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum do-
 cueris, quomodo ab initio statim dignosci possit,
 quae sit optima philosophia, et verax, quam
 quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi
 dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc
 itaque optimam esse colligebam. LYC. Quanto
 plures videbas Epicureis, aut Platonis, aut Peripa-
 teticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in
 suffragiis. HERM. Quin non numerabam equi-

ΑΥΚ. Ὃς ἐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπα-
 τῆς· ὅς περὶ τῶν ταύτων εἰκασμῷ Φῆς καὶ
 πλήθει κρῖναι, ἀπακρυπτόμενος λέγειν πρὸς με
 τᾶληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τῆτο, ὦ Λυκίε,
 ἀλλὰ καὶ ἤκον ἀπάντων λεγόντων, ὥς οἱ μὲν
 Ἐπικῦρειοι, γλυκὺ θυμοὶ, καὶ Φιλῆδονοὶ εἰσιν·
 οἱ Περιπατητικοὶ δέ, καὶ Φιλόπλχται, καὶ Ἐρι-
 στικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δέ, τατύφωνται,
 καὶ Φιλέδοξοί εἰσι· περὶ δέ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ
 ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γηγνώσκει·
 καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδόν, μόνος βασιλεὺς,
 μόνος πλέσιος, μόνος σαφὸς, καὶ συνόλωσ ἀπαντα.

ΑΥΚ. Ἐλεγον δέ ταῦτα πρὸς σέ ἄλλοι δηκα-
 δῇ περὶ αὐτῶν. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐ-
 πίσει-

dem: Sed conieciham. L.YC. Vt tu non vis
 me docere! sed fallis, qui de tali re coniectura te
 dicas et multitudine iudicasse, et verum apud me di-
 cere subterfugias. HERM. Non hoc solum, Lycine,
 sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos
 quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateti-
 cos vero divitiarum amantes et contentiosos,
 Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos.
 De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse
 et cognoscere omnia, qui vero illam viam elegis-
 set, eum solum regem, solum divitem, solum sa-
 pientem, et in univrsam omnia.

17. L.YC. Dicebant vero de illis haec ad te alii
 nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses
 sua

πίψαυσας ἐπαινᾶσι τὰ αὐτῶν. EPM. Οὐδαμῶς,
ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΤΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδο-
ξοι ἐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [ἔτοι δὲ ἦσαν οἱ
τὰ ἄλλα φιλοσοφῶντες.] EPM. Οὐ γάρ. ΛΤΚ.
Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. EPM. Καί
μάλλα. ΛΤΚ. Ὅρᾳς, ὅπως αὐτίς ἐξαπατᾷς με,
καὶ ἐλέγεις τὰ ληθές, ἀλλ' οἷσι Μαργίτῃ διαλέ-
γεσθαί τινι, ὡς πισεῦσαι, ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ
συνετός, ἔτη τότε γεγονώς τεσσαράκοντα, παρὶ
Φιλοσοφίας, καὶ Φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδι-
ώταις ἐπίσευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγό-
μενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρείττα-
ν καὶ ἀξίων. οὐ γὰρ πισεύσαιμί σοι τοιαῦτα
λέγοντι.

EPM.

sua laudantibus. HERM. Nequaquam, sed di-
cebant caeteri. LYC. Qui vero diuersae senten-
tiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant,
qui aliter philosophantur. HERM. Non sane.
LYC. Ergo idiotae dicebant ista. HERM. Ita
est. LYC. Vides, quam iterum me decipias, nec
verum dicas, sed cum Margite te quodam dispu-
tare putes, qui credat, Hermotimum, virum pru-
dentem, annos tunc natum quadraginta, de phi-
losohia et philosophis fidem habuisse idiotis, et
secundum illorum dicta fecisse electionem et prin-
cipatum tribuisse. Neque enim talia dicenti cre-
diderim.

18. HERM.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὔτεθα, ὦ Λυκίην, ἐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίσταν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἐγὼ γὰρ αὐτὰς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρρήτων πρὸς, ἐν χρεῶν κερίας τὰς πλείους, ἔδεν ἄβρυν, ἔδ' αὖ πᾶν ἐς τὸ ἀδιάφορον 4) ὑπερεκπίπτον, ὡς ἐκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῇ μέσῃ καταστάματι, ὃ δὲ ἄριστον ἀπαγτες εἶναι
Φα-

18. HERM. Sed nōris, Lyoine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientēs, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonfos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsū, (*quo fit, ut attonitus aliquis et plane cynicus sit*) sed in medio quodam statu, quem optimum omnes esse
K 5 perhē

4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se iudicent alii, nudi an vestiri, hoc an illo modo vestiri incedant, soli sint an in foro? qui *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιάφορία interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, molities, hinc Cynica negligentia, et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. *Gesner.*

134 LVCIANI HERMOTIMVS,

Φασίν. ΔΤΚ. Ἄρ' ἔν κακὴνα εἶδες ποιῶντας
αὐτὲς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἐθρακώ-
ναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττον-
τα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτῶντας πικρῶς,
καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνεστικαῖς,
καὶ τᾶλλα, ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τέτων ὀλίγον
σοι μέλει, ὥχρῃς ἂν εὐσαλῆς ἢ ἀναβολῇ, καὶ δ
πώγων βαθυς, καὶ ἐν χροῇ ἢ κερᾷ; καὶ πρόσ
τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τέτονι κανόνα, καὶ ζάθ-
μην ἀκριβοῇ τῶν τοιῆτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι,
καὶ χρῆ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ
κερᾶς διαγινώσκειν τὰς ἀρίστες. ὅς δ' ἂν μὴ
ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, καὶ Φροντιστικὸς
τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀπαβλητέος;
Ἄλλ'

perhibent, *constitutio*. L Y C. Numquid igitur
ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante
ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, ma-
gistrum facere? verbi causa, foenerari, et repo-
licere acerbe, et rixose omnino contendere in con-
gressionibus, et reliqua quae in se demonstrant?
an parum ista curas, dum compositus sit amictus,
et barba prolixa, et capillus ad cutem detentus?
et, quod superest, hunc habemus canona, hanc
regulam exquisitam talium, de sententia Hermo-
timi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura
dignoscere optimos; quicumque vero ista non
habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo
vultu, reprobatus est ac reiiciendus?

19. Sed

Ἄλλ' ὅρα, μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμς, παί-
 ρεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἔξαπατώμενος συν-
 ἴημι. ΕΡΜ. Διὰ τί τὴν ἐφησθα; ΑΤΚ.
 Ὅτι, ὦ γὰρ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν
 λόγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ
 γὰρ εἰσὶν ἐνσχρημονέτεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς
 κοσμιώτεροι, Φειδίας τινός, ἢ Ἀλκαμένης, ἢ
 Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφέτατον εἰκάσαντος. εἰ
 δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χάρι τέχμαίρεσθαι τοῖς τοις-
 τοῖς, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιδυμοῖα
 φιλοσοφεῖν; τῷ διαγιγνώσκοντι τὴν ἀρετὴν προαί-
 ρεσιν προηρημένον, ἔτε σχῆμα, ἔτε βλάβημα
 ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐμπεγε εἰ πρὸς
 τυφλὸν ὁ λόγος, ὦ Λυκίε, εἰς μοι μέλει τῶν
 τοις-

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Her-
 motime, tentans, dicipline me sentiam? HERM.
 Quorsum hoc dixisti? LYC. Quod statuarum,
 bone vir, probationem mihi narraasti; quae fit ex
 habitu. Multum enim illae magis compositae,
 decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alca-
 menes, vel Myron ad formosissimam illas speciem
 configuravit. Si vero vel maxime signis talibus
 utendum est, quid faciat, si quis coecus philoso-
 phari cupiat? quare dignouerit sectae melioris
 sectatorem, qui neque habitum cernere, neque in-
 cessum queat? HERM. At mihi oratio est non
 ad coecos, neque tales curio. LYC. Debebat
 qui-

τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὥς χρῆσθαι, κοινόν τι τὸ γνῶρισμα εἶναι τῶν ἄνω μεγάλων, καὶ ἅπασιν χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῶν Φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ περ μὴδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα Φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ὠχθοῖντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὡς, τί αὖ δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὁ δὲ βέλομαι εἰπεῖν, τοῖόνδε ἐστίν, ἔχῃ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἡξίας ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς ἂν αἶόν τέ σοι ᾔην,

quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum et omnibus utiliam. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant coeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graniter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, eiusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis et sententiarum in his viris ad eos accessisse, et mente ac sentiis fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. L Y C. Quomodo ergo potuisti signis, quae

ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρίσματων
 διοραῖν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφῶντα, ἢ μὴ; εἰ γὰρ
 φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἔτι διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν
 ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις καὶ
 συνθεταῖς ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις
 ὀψέ μοις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἄ-
 τινα ἡτιάσατο τῷ Ἡφαίστῳ· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ
 νῦν ἄνκε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν,
 καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἡφαιστον εὐτεχνίας περὶ·
 καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι·
 τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἡφαιστος
 δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπέπειρε
 ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικασὴν προσέλοντο,
 θεασάμενος ἐκείνος ἐκάσῃ τὸ ἔργον, τῶν μὲν
 ἄλλων,

quae modo dicebas, recte vel secus philosophan-
 tem peruidere? Neque enim solent ita dilucere
 talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermoni-
 bus et congressionibus, et operibus similibus,
 vix fero tandem ostenduntur. Itaque Momus
 ille, audisti puto, quid Vulcanum accusauerit:
 fin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, con-
 tentionem inter Mineruam, et Neptunum, et
 Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a
 Neptuno quidem effictum taurum, a Minerua ex-
 cogitatam domum, compositum a Vulcano homi-
 nem. Cum ad Momum venissent, quem arbi-
 trum sibi nempe sumserant, perspecto ille vnus-
 cuiusque opere, quid in reliquis reprehenderit,
 dice-

ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τῷτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν ἩΦαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ σέρνον, ὡς ἀναπετασθεῖσων, γνώριμα γίνεσθαι ἅπασιν, ἃ βῆλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἡ ψεύδεται, ἡ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν ἔχων ἅτε ἀμβλυώπτων, ἅτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγέχῃ ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὄρας τὰ ἔνδον, ὡς εἶοικε, διὰ τῶ σέρου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βῆλεται, καὶ ἃ γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότρεος ἀμείνων ἢ χείρων.

EPM.

dicere iam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, et increpuit architectum illius Vulcanum, quod non et valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque vtrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, et quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, et patent tibi omnis, ut non quae velit modo, et quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam vter melior sit aut deterior.

21. HERM.

ΕΡΜ. Παίσεις, ὦ Λυκίνε· ἐγὼ δὲ κατὰ θεὸν εὐλόμην· καὶ ἔμεταμέλει μοι τῆς αἵρεσως. ἱκανὸν δὲ τῷτο πρὸς γυνέμῃ. ΑΤΚ. Ὅμως ἔκ' ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ περιόψῃ με παραπολάμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω. ΑΤΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὅποιόν ἂν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' ἔν' σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ Φθονεῖς ἡμῖν, ὥς μὴ ἐξ ἴσθ' γενοίμεθα σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμμαντὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τέτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκχε δὲ καὶ σὺ, εἰ βέλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βέλομαι, ὦ Λυκίνε. ἰ-
σως

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, satis autem hoc, mihi quidem, est. LYC. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixerō. LYC. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, et nobis inuides, ne aequae ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me inuenire accuratum de his iudicium, et sectam certissimam. Audi vero et tu, si volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu

160 LVCIANI HERMOTIMVS, .

σως γάρ τι γινώριμον ἐρεῖς. ΛΤΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσης, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ἔτῳς, ἔπει μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

"Ἐγω δὴ μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοῖσινδ' τι, οἷον πόλεις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τὰς ἐμπολιτευομένας (ὡς Φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκείθεν περὶν ἀφίγμένος) σοφὰς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείας ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδόντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, ἔδ' ἂν εἶδῃς, Φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ
ξυμπο-

cognitu aliquid dignum dixeris. : L Y C. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus talis quiddam, velut ciuitas quaedam beatos habens ciues (vt dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortēs vniuersos, tum iustos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iusto plus sibi arrogant, nihil videas, aiunt, in ea vrbe quemquam audere, sed per pacem et concordiam ciuitate vna fruuntur.

ξυμπολιτεύοντα, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμα, τὰς εἴσεις καὶ Φθονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐσιν ἐκείνοις. ἃ γὰρ ἔτε χρυσίον ἔτι, ἔτε ἡδονὰς, ἔτε δόξας ὀρεῶσιν, ὡς διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, ἃ ἀναγκαῖα ἡγήσάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥς γαλήνῳ τινι, καὶ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί ἔν, ὦ Λυκίνε; ἃ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μὴτε κάματον ὑπολογιζομένης τὸν ἐν τῇ
ὁδῷ

tur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in ciuitatibus seditiones et contentiones excitant, quorum causa mutuas sibi insidias struunt homines, illa e medio sublata apud illos sunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent: sed olim ciuitate illa exegerunt, non necessaria rati, quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et vndique beatam vitam viuunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum est omnes concupiscere ciuitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque ani-

οὐδ᾽ ὧ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τῆς χρόνου ἀπαγορεύ-
 εντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφῆσθαι
 καὶ αὐτοί, καὶ μετέξεν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ.
 Νῆ Δι', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τού-
 τῳ σπεδάσθον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ
 μήτε πατριδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης,
 πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἡ γονέων,
 ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθμυριζομέ-
 νων, ἐπιπλάσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καί κείνους
 παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέ-
 λουσιν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀπρσείσάμενον αὐτὰς,
 χωρεῖν εὐθὺς τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως·
 καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτῳ
 ἐπειλημμένοι κατερύκοισιν, ἐσσύμενον ἐκείσε. ἔ
 γὰρ

mum despondentes propter longitudinem viae,
 si futurum sit, ut ubi peruenerint adscribantur et
 ipsi in tabulis publicis, ciuitatemque consequan-
 tur. LYC. Per Iouem, Hermotime, omnium
 maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero
 cura abiicienda; neque si haec antiqua patria ma-
 num iniiciat, multam habere rationem oportet, ne-
 que liberis, aut parentibus, si cui sint, retinere
 cum ploratu volentibus, frangi; sed primum qui-
 dem hortari et illos ad eandem viam ingredien-
 dum; si vero nolint, vel non possint, dimotis illis
 recta procedere ad beatam illam ex omni parte
 ciuitatem; et ipso abiecto vestimento, si forte
 illo comprehenso impediunt, eo erumpere. ne-
 que

ξένοι εἶεν, αὐθιγενῆς δὲ ἔδεις. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους
 ἐμπολιτεύεσθαι πολλὰς, καὶ ὀλῆας, καὶ ἀμόρφους,
 καὶ μικρὰς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν
 τῆς πόλεως τὸν βελλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον
 αὐτοῖς, ἐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιῆσθαι τὴν ἐγ-
 γραφὴν, ἐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους, ἢ κάλ-
 λους, ἐδ' ἀπὸ γένους, ἐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς,
 ἀποχρῆν δ' ἐκάσῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι,
 σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων,
 καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδᾶναι, μηδὲ μαλα-
 κισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερεσί, κατὰ τὴν ὁδὸν
 ἐντυγχάνοντα· ὥς ὅσις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται
 καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πό-
 λιν,

indigenam neminem: sed et barbaros in ciuitate
 versari multos, et seruos, et deformes, et paruos,
 et pauperes, atque in vniuersum ciuem esse, qui
 velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi
 aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pul-
 chritudine, neque ex genere, neque claris ex
 maioribus; sed istorum nec rationem vllam haberi
 apud illos: sufficere autem vnicuique ad hoc, vti
 ciuis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et
 laborem, et deliciarum contemptum, et animum,
 qui neque cedat temere, neque molliatur, si in
 multas in via difficultates incidat. Atque adeo,
 si quis ista in se esse demonstrauerit, emensusque
 totum

λιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τῆτον, ὅστις
 ἂν ᾗ, καὶ ἰσότημον ἅπασι. τὸ δὲ, χεῖρων, ἢ
 κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννής, ἢ δᾶλος, ἢ
 ἐλεύθερος, ἔδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ
 πόλει.

ΕΡΜ. Ὅραξ, ὦ Λυκίνε, ὡς ἔ μάτην, ἔδὲ
 περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι
 καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;
 ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐ-
 τῶν σοι ἐρῶ, καὶ ἔκ ἔσιν ὃ, τι ἂν μοι πρὸ τέ-
 των εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν ἔν πλησίον ᾗν
 ἡ πόλις, καὶ Φανερά ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ
 ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἦσιν ἐς αὐτήν, καὶ
 ἐπὶ-

totum ad urbem vsque iter fuerit, eum ciuem
 esse continuo, et aequo iure, quisquis alioqui
 fuerit: ista autem nomina, deterior, melior, no-
 bilis, ignobilis, seruus, liber; neque esse o-
 mnino, neque nominari in ea ciuitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non fru-
 stra, neque paruis de rebus laborem, qui ciuis
 cupiam fieri et ipse pulchrae adeo et beatæ ciui-
 tatis. LYC. Nam egomet eorundem quorum
 tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista
 velim contingere. Si quidem igitur in propin-
 quo esset illa ciuitas, et manifesta in conspectu
 omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus
 ad eam perrexissem, et ciuis illius essem a longo

ἐπολιτευόμενῃ ἂν ἐκ πολλῶν. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς
 Φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψωδὸς) πάνυ
 πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδὸν τε; τὴν
 ἄγασαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ
 ἀκ οἶσι σὺ ἔτιω χρῆναί ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς
 ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκ ἔν σοι μὲν ἐπὶ
 τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ Φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ
 ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἔτοιμοι
 παρεστῶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέ-
 γοντες. ὁδὸς γε μὴν, ἢ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνε-
 ται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἔδεν ἀλ-
 λήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ
 δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρ-
 κτες, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν διὰ
 λειμῶ-

inde tempore. Cum vero, vt vos dicitis, tu
 nempe et Hesiodus confarcinator ille carminum,
 longo admodum spatio remota habitat, necesse
 est et viam, quae ducit ad illam, quaerere, et du-
 cem optimum. An non putas hoc agendum?
 HERM. Et qua alia ratione perueniat aliquis.
 LYC. Igitur quantum ad promissiones, et scien-
 tiaē professionem, multa tibi ducum copia. Multi
 enim parati adstant, indigenas inde esse quisque
 se dicentes. Sed via non vna atque eadem vide-
 tur, sed multae ac diuersae, ac nihil altera alteri
 similes. Nam haec quidem ad occidentales par-
 tes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec
 ad septentriones, et altera recta ad meridiem;
 et

λαμιώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐδρος καὶ ἡ-
δεῖα, εἰδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρῶδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος
καὶ κάματον προφαίνουσα καὶ ὅμως αὐτὰ πα-
σαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν ἔσαν,
ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσα.

Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. εἴφ'
ἦν γὰρ ἀνέλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
ἀτραπῆς ἑκαστος ἐφεςὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις
ἀξιοπίστος ὁρέγει τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει
κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπιέναι, λέγων ἑκαστος αὐτῶν
μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τὰς δ' ἄλλας πλανᾶ-
σθαι, μὴτε αὐτὰς ἀληθυότας, μὴτε ἄλλαις ἡ-
γήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. καὶ ἐπὶ
τὸν

et haec quidem per prata, et plantas, et vmbra,
irrigua et amoena, nihil durum habens, nihil
incedentibus asperum: altera vero saxosa, et aspe-
ra, solem multum ac sitim et laborem denuntians.
Et tamen omnes. hae ad ciuitatem ferre dicuntur,
quae vna est, ipsae in maxime opposita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, et quidem omnis dubita-
tio est. Ad quamcumque enim illarum veniam,
vir ad caput vniuscuiusque tramitis, in ipso in-
gressu adstans fide dignissimus, et manum porri-
git, et in suam nos abire hortatur, dicens vnus-
quisque illorum, solum se rectam nosse, caete-
ros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, ne-
que deducere alios sequentes possint. Et si ad

τὸν πλησίον ἀφίκομαι, καὶ κείνος τὰ ὅμοια ὑπὶ-
σχνεῖται περὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, καὶ τὰς ἄλλους
κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅ-
παντες. τὸ τε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ
τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, ἔμετρίως ταραττει με καὶ
ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδια-
τεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες.
ἔ γὰρ οἶδα, ἦντινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλ-
λον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ERM. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας.
τοῖς γὰρ προωδοιορηκόσιν, ὦ Λυκίνε, πισεύ-
σας, οὐκ ἂν σφαλῇς. LYC. Τίσι λέγεις;
τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθῆσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγε-
μόνων ἀκολουθήσασιν; αὐτίς γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ
ἀπό-

proximum accessero, ille quoque similia de sua
via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui iuxta
hunc est, similiter, et sic deinceps omnes. Haec
ipsa igitur visarum multitudo, earumque ratio dif-
similis me perturbat, et in consilii inopiam con-
iicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra
contendentes, suamque singuli laudantes. Ne-
que enim, in quam conuersus, aut quem maxime
secutus ad ciuitatem perueniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia li-
berabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris,
qui viam illam ante fecerunt, non erraueris. LYC.
Quibus dicis? et qua via euntibus, aut quem du-
cum secutis? rursus enim nobis eadem consilii in-
opia

ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναΦαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὰς ἀνδρας μεταληλυθόσι. ERM. Πῶς; τῷτο Φῆς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτῷ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικύρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, ἔχῃ τῷ; ERM. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμαίως ἀγνοῶ, τῷ μᾶλλον χρὴ πιεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινῶντα, καὶ λέγοντα, ὡς αὐτῇ μόνῃ ἀγεί ἐπὶ τὴν πέλιν· ἔμνῃ τοι ἔχω εἰδέναι, εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφί-

opia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transiimus. H E R M. Quid ita ais? L Y C. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) vsus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? H E R M. Et cur non? L Y C. Non tu liberaisti me dubitatione, sed adhuc aequè ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim, vnumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, vnus modo viae periculum fecisse, et illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo vnde sciam vera illum dicere:

ἀφίκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἶδ' ἑνὸς τινος πόλιν,
 δώσω αὐτῇ ἰσως. εἰ δὲ ἐκεῖνην εἶδεν, ἣν ἔχρην,
 ἐν ἣ ἐπιθυμῶμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι,
 ἣ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 ἀφικόμενος οἶσται Κόρινθον ἐωρακέναι, ἀδελφον
 ἔμοιγ' ἐν ἔτι. ἔ γάρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν
 Κόρινθον εἶδεν, εἰ γὰρ ἔ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόριν-
 θος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθέστησιν,
 ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶ-
 ναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία
 ἐστὶν. αἱ δ' ἄλλα πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κό-
 ρινθον ἄγασιν, εἰ μὴ τις ἔτω σφόδρα παρα-
 παίσι, ὡς οἶσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέας, καὶ
 τὴν

Verum venisse illum ad finem quemdam, et vi-
 disse ciuitatem aliquam, forte illi dederim. V-
 trum vero illam viderit, quam oportebat, cuius
 ciues esse tu non minus quam ego volumus; an,
 cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem
 delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi
 quidem adhuc obscurum est. Neque enim quis-
 quis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem
 non sola vrbs est Corinthus. Quod autem ma-
 xime inopem me consilii reddit, illud est, quod
 noui, vnam necessario esse veram viam, quippe
 cum et Corinthus vna sit, reliquas autem quouis
 potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum
 quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperborcos
 fert,

τὴν εἰς Ἰνδὸς ἀγεσαν, εἰς Κόρινθον σέλλειν.
 ERM. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκίνα; ἄλλη γὰρ
 ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, ἂ μικρὰς
 δεῖ βελῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡ-
 γεμόνων. ἔδὲ τῆτο δὴ τὸ τᾶ λόγῳ ποιήσομεν,
 ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἅπιμεν·
 ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγέ-
 σης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες.
 ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπι-
 τρέπειν, ὥς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ
 καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσῃμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁ-
 δῶν ἡντιναῶν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τῆτο γενέ-
 σθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρό-
 νῳ.

fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.
 H E R M. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine;
 alia cum aliorum ducat?

28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non
 parua deliberatione opus est, ad electionem via-
 rum pariter ac ductorum: neque id quod est in
 proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes rule-
 rint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae
 Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut
 Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consul-
 tum est fortunae permittere, ut qui forte opti-
 mam capeßituri simus, licet sine examine in vnam
 quamcumque visum ingrediamur. Etenim pot-
 est quidem id quoque fieri, et forte aliquando in
 longo

νω. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν ἔτω μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν 5), ἔδ' ἐς ξενὸν κοιμίδῃ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ πχροιμία Φησί, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε ἔδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύσασα, καὶ ἀκοντίζασα, μὴ πάντως ἔτυχε τῇ ἀληθείᾳ, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις ταῖς ψεύδεσιν, ὅπερ ἔδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότη ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μῆρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκείνο εὐλογώτε-

longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam iacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in prouerbio, *scapha Aegeum* Ioniumue mare aufos *traicere*: vbi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod vnum sit inter mille mendacia: quales quid nec Homérico illi sagittario contigit, qui, cum columba delicienda esset, lineam telo rupit, Teucrum fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est
 ἰπερα-

5. Ἀναρρίπτειν] Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τῇ, κύβον, est *aleam iacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, et in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. *Ienſius*.

γώτερον τῶν παλλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιτρε-
 σείσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεί-
 νο τὸ ἐν ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι ἔμι-
 κρός, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγάσης, ἐς τῶν πε-
 πλανημένων μίαν ἀγνοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπί-
 ζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡ-
 μῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ἔδὲ γὰρ ἀνασρέψαι ἔτι,
 καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥάδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῶ
 τῇ πλεῶν ὅ) τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμε-
 νος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι,
 ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ κα-
 ρησά-

sperare futurum, vt de multis *quiddam* (*quodcum-
 que sit*) feriat, et in telum quasi incidat, quam
 vnum illud omnino ex omnibus. Non paruum
 autem esse periculum, si spe illa inducti, futu-
 rum vt melius fortuna pro nobis eligat, pro recta
 via in erronearum aliquam ignorantia incidamus,
 ita me puto colligere: neque enim redire iam et
 retro nauigare ad salutem facile est, si quis semel
 spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit;
 sed necesse est in pelago iactari nauseantem ple-
 rumque, metuentem, et grauato ob agitationem
 capite;

6. Τῇ πλεῶν] Interpretatus sum, quasi le-
 gereetur tenuissima mutatione πνεῶν, *spi-
 ranti*, nimirum αὐρα, *aurae*. *Vela ventis
 dare*, *navem austro permitttere*, solennia sunt,
 et sexcenties tali in re usurpata. *Gesner.*

ρηβαρῶντα ὑπὸ τῇ σάλῃ, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι, εἰ ἐπιφορὸν ἔσι καὶ ἄριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλῃσι. καὶ, νῆ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἷαν διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.

ERM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκίε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε, ὅτι ὅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, ἐκ ἄλλης ἂν εὐροῖς, ἔτε ἡγεμόνας ἄμεινους, ἔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθέλῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἔφη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἰχνη προΐων· ἄλλως δέ, ἀδύνατον. ΛΥΚ.

Ὅρᾷς

capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit et secundus ventus Corinthum nauigare volentibus; et, per Iouem, gubernatorem vnum optimum deligere, et nauim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum noui equidem, te, si circulo omnes obcas, nec duces meliores inuenturum, neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem peruenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides,

Ὁρᾷς τᾷτο ὡς κοινόν, ὦ Ἑρμότιμα, εἴρηκας; εἶποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳι συνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικύρῳ ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀναλθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἐκὼν ἑκάστος. ὥς, ἢ πάντες πιστεύειν χρή, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως; μακρῷ γὰρ ἀσφαλές αὐτον τὸ τοιαῦτον, ἄχρῃς ἂν εὐχόμεναι τᾷληθῇ ὑπισχνόμενον.

Ἐπεὶ Φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι, ὅσις ἐξ ὁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ Φίλω, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τισὶνα βιῶναι ποιήσεις Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ

Ἀριστο-

des, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo et qui cum Platone viam faciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non peruenturum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inueniamus.

30. Nam, age, si ita, vti nunc habeo, ignarus adhuc, quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum dogmata didiceris, et vnam hanc viam iueris: ac deinde Deus aliquis in lucem reuocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem;

et

Ἀριστοτέλην, καὶ τὰς ἄλλας· οἱ δὲ περιζῶντες
 ἐρωτῶν με, καί, πῇ Δί', εἰς δικασήριον ἀγα-
 γόντες, ὕβρεως ἑκάστος διατρίβοντο, λέγοντες, ὦ
 βέλτιστε Λυκίνε, τί παθῶν, ἢ τίνα ποτὲ πιψεύ-
 σας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
 πρεσβυτέρων ὄντων παραπολύ, χθρὸς καὶ πρῶην
 γενομένης, μήτε λόγῳ μεταδόξῃ ἡμῖν, μήτε πεί-
 ραθῇς ὅλως ὦν Φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί
 ἂν ἀποκρινάμεθα αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴ-
 πω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην Φίλῳ ἀνδρί; ἀλ-
 λά Φαίεν ἂν, οἷδ', ὅτι ἡμεῖς, ὦ Λυκίνε, ἐκ
 ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τῆτον, ὅσις ποτὲ ἐστίν, ἐ-
 δὲ ἐκείνους ἡμᾶς· ὥς ἐκ ἐχρῆν ἀπάντων κατα-
 γινώ-

et reliquos: iique circumstantes me interrogent,
 quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum
 vnusquisque, postulent, dicentes, quo animi in-
 petu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chry-
 sippum et Zenonem nobis praetulisti, homines
 heri et nudius tertius natos, nobis multum natu
 maioribus, qui neque sermonem communicaueris
 nobiscum, nec omnino quae dicimus exploraue-
 ris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respon-
 deam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, ami-
 co homini, fidem habui? At ego noui illos di-
 cturos: Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum,
 quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque
 non decebat damnare vniuersos, neque contra
 absen-

γηνώσκειν, ἔδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαιτᾶν, ἀνδρὶ πισεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν Φιλοσοφίᾳ, καὶ ἔδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε νομοθέται, ὦ Λυκίνε, ἔχ' ἔγω προστάττεισι τοῖς δικασαῖς ποιεῖν, ἔδὲ τῷ ἑτέρῳ μὲν ἀκχεῖν, τὸν δὲ ἕτερον ἔκ ἑᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἶεται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀηροῦσθαι, ὡς ῥᾶον ἀντεξεστάζοντες τὰς λόγους, εὐρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ ἔγω ποιῶσιν, ἐφιδέειν δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικασήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτὰς.

* Ἡ τὰχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκίνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδε-
πω-

absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui vnam modo philosophiae viam, et forte ne hanc quidem accurate satis perpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed similiter audire vtramque, quo facilius, comparatis inuicem orationibus, quid verum falsumue sit inueniant: et si tamen ita non fecerint iudices, prouocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget: Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops,
Luc. Op. T. III. M qui

πώποτε ἄλλας ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμέν,
 διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημημέναι τοπαράπαν, ἐν τινι
 συλλόγῳ τῶν Αἰθιοπῶν διίσχυρίζετο, καὶ λέγοι
 μηδαμότι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκούς, ἢ
 ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἅρα πιστεύουσιν
 ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις 7) ἂν πρὸς αὐτὸν
 τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν
 ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, εἰ γὰρ ἀπεδή-
 μησας παρ' ἡμῶν ἐδαμόσε, εἰδὲ, καὶ Δία, τὰ
 παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὅποιά ἐστι, Φαίην ἂν ἐ-
 γωγε

qui alios nunquam homines, quales nos sumus,
 usurpasset oculis, eo quod patria pedem non ex-
 tulisset, hic igitur in concione Aethiopum adse-
 ueraret atque diceret, nusquam terrarum homi-
 nes esse albos, vel flauos, neque aliud usquam
 nisi nigros, numquid fidem apud illos intueniat?
 Aut si quis ei de maioribus natu Aethiopibus di-
 cat: Tu vero vnde haec, audacissime, nosti,
 qui neque usquam a nobis peregre abfueris, ne-
 que Hercle res aliorum quales sint noueris? di-
 camne

7. "H εἴποι τις] Qui bene totam orationis
 seriem considerauerit, illum animaduersu-
 rum puto, requiri ad sententiam implen-
 dam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certe expressam nemo indi-
 gnabitur. Concurfus ille et hiatus, ἢ εἰ εἴ-
 ποι, fecit, vt interiectum εἰ tanto facilius
 elideretur. *Gesner.*

γωγῆς δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτερον; ἢ πῶς,
ὦ Ἑρμότιμῃ, συμβελεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω· δι-
καιότατα γὰρ ἐπιπλήξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καί
γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμῃ. ἀλλὰ τὸ μετὰ τῆτο
ἐκ ἐτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν
γὰρ καὶ τῆτο πάντα δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον.; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ
ἄνθρωπος, καὶ Φήσιν πρὸς με ὥδέ πως· ἀνάλογον
τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκίῃ, τὰ Στωϊκῶν
μῖνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς Φίλος ἄτος ὁ Ἑρ-
μότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδεπώποτε, μήτε
εἰς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκρου, μηδὲ
ὅλως πρὸς ἄλλου τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν
ἄτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολ-
λοῖς

camne ego merito sic interrogasse seniore? aut
quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est.
iustissime enim illum mihi videtur increpasse.
LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed
quod sequitur, non iam novi an aequè tibi pla-
ceat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id est? LYC. Subiiciet
nempe vir ille, et ita fere mecum aget: Hac igi-
tur ratione ac proportionè servata ponatur nobis
aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit,
ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem
neque in Platonis regnum, neque ad Epicurum,
neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit.
Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse, neque

λοις 8), οἷα τὰ τῆς σοῆς ἐσι, καὶ ἃ ἐκείνη Φη-
σιν, ἐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξεις σοι, πε-
ρὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰ-
δώς, ἐδεπώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἔτερον πό-
δα προσελθὼν; τί βάλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;
EPM. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς
τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς
ἂν κατὰ ταῦτα Φιλοσοφεῖν ἀξιῶντες· ἐκ ἀγνο-
ῶμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ
γὰρ διδάσκαλος καὶ κείνῳ μεταξὺ καὶ διέξεισι
πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς
αὐτός.

ΛΥΚ.

verum apud alios, quam sint ea, quae sunt in Por-
ticu, et quae illa dicit: nonne merito videatur
tibi temerarius esse, qui de omnibus pronunciet,
cum vix uni modo sciat, et nunquam alterum ex
Aethiopia *illa sua* pedem protulerit? Quid vis
illi respondeam? H E R M. Verissimum illud
nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, et
praecipue quidem illa, edificere, ut qui secun-
dum illa philosophari postulemus: neque tamen
ignorare, quae dicantur ab aliis. Magistrum
enim et illa inter docendum enarrare, atque ea-
dem deinde euertere.

33. LYC.

8. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallet ἀλ-
λοις; et ita transtuli. Cui non placet ali-
quid mutari, ille in interpretatione nostra
facile aliis substituet multos. Gesner.

ΛΥΚ. Ἡ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τὰς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκρου, καὶ τὰς ἄλλας; ἔχι δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ· οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκίε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἶσται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὅποια ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ ἐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; ἐκὼν ἤν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκήμενον πρὸ τῆς ἀγωνος, λακτίζοντα εἰς τὸν αἶρα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἀμαχὲν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἴσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανισύματα, ἔδενός ἀνταιρομένεσσι αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τῆνικαῦτα κρίνεσθαι,

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos: Quid agit, tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet, aduersariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Vtrum igitur si quem Athletarum videat. meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi aduersarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro inuicto? an potius facilia illa putabit, et periculi expertes iuuenis lusus, victo-

σθαί, ὅποτεν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ ἔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴσθω κρατεῖν αὐτὰς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως. ἐπεὶ τὸ τοιαῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκείνοι ἀσθενῇ, εὐθὺς ἀνατρέψουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφῃ τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντι πῆξαντες, ἔ πόρρω προθέμενοι, σοχάζονται ἀφίσυντες· καὶ ἢν τύχῳσι ποτε, καὶ διαπεύρωσι τὰ κάρφῃ, ἀνέκταγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς

riam vero tum decerni, cum ipsum aduersarium certamine vicerit, isque victum se fastius fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius vinbratiles forte velitationes, aduersus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo euertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter euertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas et in conto defixas proponunt interuallo non longo, atque ad eas deinde collineant: et si quando feriant, traiciantque stipulas, exclamant continuo, vt in magno facinore, si sarmenta telum

αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν Φρυγάνων. ἀλλ' οὐ
 Πέρσαι γε ἔτω κοιῶσιν, ἀδὲ Σκυθῶν, ὅσαι το-
 ξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐταὶ κινούμενοι ἀφ'
 ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ
 τὰ τοξεύόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, ἄχ' ἐς ὧτα,
 ἀδὲ περιμένοντά τὰ βέλος, ἔς' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ-
 λὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἐνὶ μάλιστα, θηρία γέ τοι
 ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ἐρνέθων ἐνιοὶ
 τυγχάνουσιν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπὶ σαρπῆ δέῃ
 πειραθῆναι τῷ τόνῳ τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντί-
 τυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διε-
 λαύνουσι, καὶ ἔτω πιεύουσι, καὶν δι' ὅπλων
 σφίσι χωρῆσαι τὰς οἰσῆς. εἶπε τοίνυν, ὦ Λυ-
 κῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμώτιμω, ὅτι οἱ διδάσκαλοι
 αὐτῶ

lum transferit. Verum ita Persae certe non fa-
 ciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed
 primo ipsi dum mouentur in equis, ut plurimum
 sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur,
 volunt moueri, non stare et expectare sagittam,
 dum incidat, sed fugere quantum licet maxime.
 Bestias enim ut plurimum deiciunt sagittis, et
 aues quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad
 scopum tentanda sit vis et contentio plagae, li-
 gnum, quod ictum repellat, aut scutum e crudo
 boum tergo, propositum traiciunt, et ita spe-
 rant per arma quoque sagittas suas transitaras.
 Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magi-

αὐτῷ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἵ-
 τα Φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ
 εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκεί-
 νας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατῶν ἡ-
 μῶν οἶοντα. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐ-
 τὰς τὰ τῷ Ἀχιλλέως ἐκείνῃ, ἃ Φησι περὶ τῷ
 "Εκτορος·

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσχει μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαι
 τι τῶν ἐν Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα.
 τῷ γὰρ Συρακυσίῳ Γέλωνι Φασὶ δυσῶδες εἶ-
 ναι τὸ σῶμα, καὶ τῷτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐ-
 τὸν, ἐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄν-
 δρα,

stros ipsius propofita farmenta sagittis transiicere,
 deinde viros armatos a se deuictos, gloriari: et
 pictas imagines nostras pugnis inuadere, iisque,
 vt facile est ad existimandum, victis, nos a se
 putare superatos. Nostrum vero quisque dixerim-
 us ad eos Achillis ista, quae ille de Hectore:

*Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri
 Nostrae.*

Haec, inquam, vniuersi, et pro se vnusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid
 de Sicilia, qui pleraque eius nouit. Nempe Sy-
 racusio Geloni graueolens fuisse os aiunt, idque
 diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare
 tyranno,

δρα, μέχρι δὴ τινὰ γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτῷ, ὁργίζεσθαι, ὅτι ἐκ ἐμήνυσσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστὰ τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τῷ μὴ πεπειρασθαι ἄλλῃ ἀνδρὸς, μηδὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰσθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιῶτό τι ἀποπνεῖν τῷ σώματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαρὲν ἄτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ζυνῶν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ, ὅποια τῶν ἄλλων τὰ σώματα ἔσιν. ὅμοια δ' αὖ καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τέτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἀκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιομι, πιστεύσας τινὶ τῶν
μόνῳ

tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, vti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graueolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quocquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeari eorum alicui,
M 5 qui

μόνον Πλάτωνι ὠμιληκότων. ἐνὶ τε λόγῳ ξυσ-
λῶν Φημι, ἄχρῃς ἂν ἄδηλον ἦ, τίς ἀληθῆς ἐστὶ
προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἰρεῖσθαι·
ἔβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

ERM. ὦ Λυκίνε, πρὸς τῆς Ἑσίας, Πλάτω-
να μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τὰς
ἄλλας ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἔ γάρ κατ' ἐμὲ ἀντα-
γωνίζεσθαι αὐταῖς· νῦν δέ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ,
ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ
Φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ Φημι αὐτὸ εἶ-
ναι· Αἰθίοπας δέ, ἣ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί
ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ.
Ἄλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτῳσαν ἐκποδῶν, εἴ σοι δο-
κῶσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέ-
γε

qui solo cum Platone versati fuerint. Vno deni-
que verbo comprehendens omnia aio, donec ob-
scurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nul-
lam earum esse sectandam. Ista enim contumelia
fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem,
et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patia-
mur quiescere: neque enim cum illis contendere
meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu, per
nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia,
quale ego aio esse. Aethiopas autem, et Gelo-
nis uxorem Syracusis euocare ad hunc sermonem
quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio
abeant, si superflui tibi videntur ad nostram dis-
puta-

γε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἔρσιν εἰκασ. ΕΡΜ.
 Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκίῃνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μό-
 νον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐμαθόντα, εἰδέναι τὰλη-
 θεῖς ἀπὸ τέτων, καὶ μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξελ-
 θῇ τις ἐμμανθάνων ἕκαστα. ἔπωσί δὲ σκόπει,
 ἦν τις λέγει πρὸς σέ μόνον τέτο, ὡς αἱ δύο δυ-
 άδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελεῖσιν, ἄρα
 δεῖσει περιῖοντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων,
 ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἐ-
 πτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδοίης ἂν, ὅτι
 ἀνὴρ ἀληθῇ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμο-
 τιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' ἐν ἀδύνατον εἶναί σοι
 δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον ταῖς Στωϊκοῖς
 λέγασαι

putationem: tu vero iam dicito: mirabile enim
 quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mi-
 hi, Lycine, et facile quidem fieri posse, vt ali-
 quis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat
 ex his verum, etiam si aliorum *sententias* non per-
 sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero consi-
 dera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas
 quaternarium numerum efficere, numquid opus
 est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot
 sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui
 quinque aut septem dicat eos esse: an vero statim
 noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermo-
 time. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non
 posse videtur, vt aliquis in Stoicos incidat vera
 dicen-

λέγῃσι τὰ ληθῆ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα, ὡς ἐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, ἔδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόρα λέγωσιν.

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμῃ· τὰ γὰρ ὁμολογέμενα τοῖς ἀμφισβητημένοις εἰκάζεις, πάμπλου αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν Φαίης; ἔσιν ὧτινι ἐντετύχηκας; λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα συμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικρεῖω,

dicentes, et persuaderi sibi ab iis patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Piatones, aut Pythagorae dicant.

36. L Y C. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes conuenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne quem videris, qui dicat binarios duos compositos septem aut vndecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidistine vnuquam, (et, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem, aut Epicureum, qui non

κρείω, μὴ διαφερομένοις παρὶ ἀρχῆς, ἢ τέλει;
 ERM. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν, μήπως
 με παραλογίζῃ, ὧ γενναῖε, καὶ ταῦτα, Φίλων
 ἄντα· ζητάντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν
 ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τῆτο προαεπάσας, ἔδωκας
 φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς ἔτοί εἰσιν, οἱ
 τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδελον εἰ
 ἔτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικύρειοι, ἢ
 Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν ἔγω ξυντιθέναι, ὑμᾶς
 δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ· ἢ ἔ' ὀκνησέ σοι
 τῆτο ποιεῖν, ὅποταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν,
 ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικύρειοι δὲ, τὰ ἡδύ;
 καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ
 Πλάτ.

non diffiderent de initiis rerum, aut de finibus?
 HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur, ne
 me rationibus colligendis fallas, eumque ami-
 cum. Quaerentibus enim nobis, qui veram ra-
 tionem in philosophia sequantur, tu hoc praereq-
 ptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos
 esse, quibus duo ponant esse quatuor; quod ob-
 scurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei,
 vel Platonici, se quidem ita componere, vos au-
 tem quinque aut septem ea esse dicere. An non
 videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum,
 quod honestum; idem bonum putatis esse, Epi-
 curei autem id, quod suave sit? et cum vos dicitis
 corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit
 etiam

Πλάτων δὲ νομίζει καὶ αἰσώματόν τι ἐν τοῖς αὐ-
 σιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφη, πλεονεκτικῶς πάν-
 τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλό-
 γως ἰδιοντῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καί-
 τοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόν-
 των αὐτῶν τέτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-
 σα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν ἐν πρῶτον γένηται
 τέτο, ὡς Στωϊκῶν ἐς μόνων τὰ δις δύο, τέτ-
 ταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρη
 δ' ἂν αὐτῇ τέττε πέρι διαμάχωνται, πάντων
 ὁμοίως ἀκχεῖον, ἢ εἰδέναι, ὅτι πρὸς χάριν δικά-
 ζειν δόξομεν.

ERM. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίε, ξυνιέναι,
 πῶς βέλομαι εἰπεῖν. LYC. Οὐκ ἔν σαφέστερον
 χρῆ

etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse.
 Tu vero, quod modo dicebam, iniuste sane id
 ipsum de quo disceptatur comprehendens, tan-
 quam extra controuersiam Stoicorum esset, ipsis
 habendum adiudicas, licet vindicantibus idem
 sibi reliquis, et suum esse dicentibus, ubi sane
 iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-
 dem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum
 esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane ta-
 cendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaue-
 rint, omnes aequae audiendi sunt, aut sciendum, nos
 in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

37. HERM. Non videris mihi, Lycine; in-
 telligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur di-
 luci-

χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιᾶτον
 Φήσεις. EPM. Εἴση αὐτίκα, εἶόν τι λέγω· θῶ-
 μεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκλη-
 πείον, ἢ ἐς τῷ Διονύσῳ τὸ ἱερόν· εἴτα μέντοι
 Φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δὴ-
 πα ἀμφοτέρους ἐρευνῆσθαι αὐτὰς, ὁπότερος ὑ-
 πό κόλπῳ ἔχει τὴν Φιάλην. ΛΤΚ. Καὶ μάλα.
 EPM. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΤΚ. Πῶς
 γὰρ ἂν, εἰ γε ἀπόλωλεν; EPM. Οὐκ ἂν πα-
 ρὰ τῷ περτέρῳ εὖρης αὐτὴν, ἂν ἔτι τὸν ἕτερον
 ἀποδύσεις· πρόδηλον γάρ, ὡς ἂν ἔχει. ΛΤΚ.
 Πρόδηλον. EPM. Καὶ εἰ γε μὴ εὖροιμεν ἐν τῷ
 τῷ περτέρῳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ
 ἂν ἐρευνῆς ἂν δὲ ἄτω δεῖ. ΛΤΚ. Ἐχει γάρ.
 EPM.

lucidius dicendum erit, si quid diuersum, non
 autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM.
 Statim scies, quid dicam. Ponamus enim duos
 quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum in-
 gressos. Deinde vero phialam de sacris perditam.
 Oportebit scilicet ambos excutere, vter in sinu
 habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet
 autem omnino alteruter. LYC. Qui non, siqui-
 dem perdita sit. H E R M. Igitur si apud prio-
 rem illam inueneris, non iam alterum exues: pla-
 num enim, illum non habere. LYC. Planum.
 H E R M. Et si non inueniamus in sinu prioris,
 alter omnino habet, et nihil perscrutatione, ne-
 que sic, opus est. LYC. Habet enim alter.
 HERM.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὔροισμεν ἤδη παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς τὴν Φιάλην, ἐκ ἔτι ἐρευνᾶν τὰς ἄλλας
ἀξιῶσμεν, ἔχοντες ὁ πάλαμ ἐζητῶμεν· ἢ τίνας
γὰρ ἔνεκα ἔτι κάμνοισμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὔροιτε, καὶ εὔρόντες
ἔχοιτε εἰδέναί, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ
ἔλως γινώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὡ
ἐταῖρε, πρῶτερον μὲν ἂν δύο εἰσὶν οἱ παρελθόν-
τες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον
αὐτοῖν τὰ Φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τι-
νες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἀδελφὲν ὃ,
τι ποτέ ἐστιν, εἴτε Φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ σέ-
φανος· ὅσοι γὰρ ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέ-
γουσι,

HERM. Et nos igitur si inueniamus mox apud
Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus
putabimus, quippe qui habeamus, quod olim
quaesiuimus; aut cuius rei gratia plus laboris
sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inueneritis, et
inuentum scire possitis id ipsum esse, quod fue-
rat perditum; aut modo omnino notum vobis
sit donarium. Iam vero, amice, primum qui-
dem non duo sunt ingressi in templum, ut ne-
cesse sit alterutrum habere rem furtiuam, sed valde
multi. Deinde ipsum, quod desideratur, quid
sit obscurum est, phialane, an scyphus, an co-
rona? Quot enim sunt sacerdotes alius aliud dicit,
nec

γασσι, καὶ ἔδδ̃ περι τῆς ὕλης αὐτῆς ἐμολογῶσιν·
 ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκῶ, οἱ δὲ, ἀργύρεα, οἱ δὲ, χρυ-
 σῶ, οἱ δὲ, κασσιτέρεα εἶναι αὐτὸ Φάσιγασιν· ἀ-
 νάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῶσαι τὰς εἰσελθόν-
 τας, εἰ βέλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν
 παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὗρης Φιάλην χρυσῆν,
 ἔτι καὶ τὰς ἄλλας σοι ἀποδύτesson. EPM. Διὰ
 τί, ὦ Λυκῖνε; LYK. Ὅτι ἄδηλον, εἰ Φιάλη
 τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τῷτο ὑπὸ πάντων
 ὁμολογηθεῖη, ἀλλ' ἔτι γε χρυσῆν ἅπαντές Φα-
 σιν εἶναι τὴν Φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλισα γνώρι-
 μον γένοιτο, ὡς Φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ
 σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὗροις Φιάλην χρυσῆν, ἔδδ̃
 ἔτω παύσῃ διερευνώμενος τὰς ἄλλας· ἔ γὰρ δῆ-
 λον

nec de materia ipsa inter illos conuenit, sed alii
 ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e
 stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicum-
 que ingressi sunt, omnes exuere, si inuenire velis
 quod desideratur: etiam enim si apud primum
 statim inuenias phialam auream, adhuc reliquos
 tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine?
 LYC. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud,
 quod periit: si vero hoc etiam inter omnes con-
 ueniat; at auream non omnes aiunt esse phialam.
 Si vero maxime illud etiam constet, auream peri-
 iisse phialam, tuque penes primum inuenias au-
 ream phialam, ne sic quidem excutere alios de-
 fines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa
 Luc. Op. T. III. N quae

λέν περ, εἰ αὐτὴ ἦν ἢ τῷ θεῷ· ἢ ἐκ οἷοι πολλὰς
Φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ERM. Ἐγώ γε. ΛΥΚ.
Δείξει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἐκάσῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον κατα-
θέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν
θεῶν κτήμα οἶεσθαι.

Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχό-
μενον, τῷτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησο-
μένων ἔχει τὶ πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ,
Φιάλην, ὁ δὲ, σέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκῷ,
ὁ δὲ, ἐκ χρυσῷ, ὁ δὲ, ἀργύρῳ· εἰ δὲ ὁ ἔχει,
τῷτο ἱερόν ἐστιν, ἐδέξω δῆλον. πᾶσα τοίνυν
ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὄντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπερ
γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὁμοῖα εἶχον, ἀδύνατον ἦν καὶ
ἕτως,

quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas
aureas? HERM. Ego vero. L Y C. Opus igitur
erit per omnes ire scrutando, quaeque apud
singulos inuenta fuerint, ea in medio ponere
omnia, et sic facere coniecturam, quid tandem
illorum diuinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem
adfert, illud est, quod eorum qui exuentur vnus-
quisque habet aliquid; scyphum vnus, alius phia-
lam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex
auro alius, alius ex argento: vtrum vero quod
habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum pa-
tet. Necessesse igitur omnino est dubitare, quem
dicas sacrilegum: vbi etiam, si similia haberent
omnes,

ἔτως, ὅσις ὁ τὰ τῷ θεῷ ὑφηρετήμενος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἷτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἔσιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην Φιάλην. Θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τῷ θεῷ τὸ ὄνομα, ἢ τῷ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλῶντες τὰς ἄλλας. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικὰς ἐωρακέναι πολλὰκις. ΕΡΜ. Καὶ ὁρῶς οἶει, πολλὰκις γὰρ, καὶ πολλοκρότι. ΛΥΚ. Ἡ ἂν ποτε καὶ παρὰ τὰς ἀθλοθέτας αὐτὰς ἐκαθέξῃ; ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλα-

omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei cimelia surripuisset: licet enim priuata quoque habere. Causa autem illius ignorantiae una est, puto, quod inscriptionem non habet desiderata phiala. Ponamus enim *interim*, desiderari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboreremus, inuenta quoque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, et molestiam illis facessere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, et multis locis. LYC. Numquid igitur vnquam prope ipsos sedisti certaminum praesides? HERM. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodica-

Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδῃ τῷ Ἡλείῃ θεῶν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτῷ πολίταις. ἐπεθύμην γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὄρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν καὶ τῷτο, πᾶς κληρῶσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν ἄμεινον σὺ εἰποῖς, ἐγγύθεν ἰδὼν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετῆντος, Φύλλα δ' Ἀφνης. ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Καλπίς ἀσχυρὰ πρόκειται ἱερὰ τῷ θεῷ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κληροὶ μικροὶ, ὅσον δὲ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν

rum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis ciuibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. L Y C. Itaque nosti hoc quoque, ut fortiantur, quem, qui cum, aut lucta certare, aut pancratio oporteat. HERM. Noui enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

40. H E R M. Olim quidem praefide certaminis Hercule, lauri folia. L Y C. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo vidisti, ea narra. HERM. Vrna argentea proposita est, Dei sacra, in hanc peruae fabarum instar sortes iniiciuntur, inscriptae. Inscríbítur autem

ἐν ἐκαστέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους
 δύο τὸ γάμμα· καὶ ἕξῃς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν
 πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο αἰεὶ κλήροι τὸ αὐτὸ
 γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν
 ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθείσθην τὴν χει-
 ρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ
 μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρεσὼς μασιγοφόρος
 ἐκάσῳ, ἀνέχει αὐτῷ τὴν χειρὰ, ἔπαρέχων ἀ-
 νηγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐσίν, ὃ ἀνέσπασκεν·
 ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι,
 ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (ἐκ ἑτι γὰρ τῷ-
 το μέμνημαι) περιῶν, ἐπισκοπεῖ τὰς κλήρας ἐν
 κύκλῳ ἐσώτων, καὶ ἔτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔ-
 χοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνέσπασκότι, πα-
 λαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ
 βῆτα,

autem binis A, binis aliis B, binis Γ, et eodem modo
 deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae sem-
 per sortes eandem literam habeant. Accedens au-
 tem athletarum unusquisque, et Iouem precatus,
 demissa in vnam manu, sortium vnam extrahit,
 et post illum alius; adstansque unicuique flagelli-
 fer manum illius retinet, nec finit illum videre,
 quae sit litera, quam extrahit. Omnibus autem
 suam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipso-
 rum vnus Hellanodicarum, hoc enim non iam
 recordor, circumiens inspicit sortes stantium cir-
 culo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui
 alterum A extrahit, ad luctam vel pancratium

βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τὰς ἄλλας
 τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταῦτά. οὕτω μὲν
 γὰρ, ἦν ἄρτιοι ὥσιν οἱ ἀγωνισαί, θῖον ἐκτώ,
 ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἦν δὲ περιττοί, πέντε,
 ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγ-
 γραφέν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο
 ἐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τῷτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει
 περιμένων ἐς' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· ἔ γὰρ ἔ-
 χει τὸ ἀντίγραμμά, καὶ ἐς τῷτο ἔ μικρὰ εὐ-
 τυχία τῷ ἀθλητῷ, τὸ μέλειν ἀκμήτα τοῖς κε-
 κμημένοι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχ' ἀτρέμα· τῷτε γὰρ ἐδεέμην μάλι-
 σα· ἐκὲν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες,
 καὶ

comparat, similiterque eum, cui B euenit, cum
 altero, qui B habet, et reliquos eiusdem literae
 eadem ratione. Atque ita quidem, si pari numero
 sint athletae, vid. octo, quatuor, duodecim:
 si vero impari numero, quinque, septem, no-
 uem; litera quaedam impar et ipsa, vni tantum
 forti inscripta, respondentem sibi aliam non ha-
 bens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extra-
 xerit, subsidet, exspectans, dum illi certauerint,
 nec enim habet ex aduerso sibi respondentem lite-
 ram. Et est illa non parua athletae felicitas, qui
 integer committendus sit fatigatis.

41. L Y C. Insiste: hoc enim maxime mihi
 opus erat. Igitur nouem cum sint, extraxerunt
 omnes

καὶ ἔχεις τὰς κλήρας, περιῶν δὴ, (βέλομαι
 γὰρ σε Ἑλλανοδίην ἀντὶ θαυτῆ ποιῆσαι) ἐπι-
 σκόπησον τὰ γράμματα, καὶ ἔ πρότερον, οἶμαι,
 μάθοις ἂν, ὅσις ὁ ἑφεδρός ἐστιν, ἢ μὴ ἐπὶ πάντας
 ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτάς. EPM. Πῶς, ὦ
 Λυκίε, τέτο Φῆς; LYK. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐ-
 θὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο πρὸ δηλῆν τὸν ἑφε-
 δρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὐροις, ἔ μὴν
 εἴη γὰρ, εἰ ἐκεῖνός ἐστιν ἔ γὰρ προβίηται, ὅτι τὰ
 (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονῆν τὸν
 ἑφεδρον, ἀλλ' ἐπαιδᾶν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητῶν
 τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὐρών, ἐκείνους
 μὲν ἤδη συνέζευξας ἐντυχῶν δὲ αὐθις τῷ βῆ-
 τα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπῃ ἐστὶ ζητῶν, τὸ ἀντί-
 παλον

omnes et habent sortes. Circumiens itaque, volo
 enim te iam pro spectatore Hellanodicam facere,
 inspicere literas, nec prius puto didiceris, quis
 subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eos-
 que comparaueris. HERM. Quid ita, Lycine?
 LYC. Fieri non potest, ut statim inuenias literam
 illam subsessoris indicem, aut literam forte inue-
 nias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim
 praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae
 subsessorem indicet. Sed vbi in A incideris, qua-
 ris eum, qui alteram A habet, eoque inuento,
 illos iam comparasti: et cum in B incidis, altera
 B vbi sit quaeris, inuentae respondens, ac de o-
 mnibus

παλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως;
 ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον
 γράμμα ἔχων τὸ ἀνκνταγώνισον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐν-
 τύχης, τί ποιήσεις; ΛΤΚ. Οὐ μὲνεν. ἀλλὰ
 σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πρά-
 ξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς, ὅτι ἔτος ἐστὶν ὁ Ἐφε-
 δρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα
 ἰδεῖν, εἴ περ αὐτῷ γράμμα ὁμοιόν ἐστιν· ὥς εἴ γε
 μὴ τὰς πάντων κλήρας ἴδοις, ἂν ἂν μάθοις τὸν
 Ἐφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως
 ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἐννέα, ἣν τὸ (ε) εὐ-
 ρω πρώτον ἢ δεύτερον, οἶδαι, ὅτι Ἐφεδρος ὁ τῷ
 τοῦ ἔχων ἐστὶ. ΛΤΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμῃ;
 ΕΡΜ.

mnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, so-
 litariam literam habens, cui nulla ex aduerso
 respondet.

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut
 secundo incidas, quid facies? LYC. Minime
quid ego facturum sim quaeritur. Sed tu Hellano-
 dica, scire volo, quid facturum sis? vtrum statim
 dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per
 orbem eundum putes, et videndum, si qua ipsi
 litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes
 videris, non discas subsessorem. HERM. Quin,
 Lycine, facile discam. Inter nouem enim si E
 primo inuenero, aut secundo loco, noui, hanc
 qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita,
 Hermo-

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ), οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπᾶκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς ἐκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γραμμата. δῆλον ἔν, ὅτι μόνον ἂν ἔτω περιττόν εἴη τὸ ἐξῆς γραμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τῷτο ἀνεσπαικῶς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντεῖπωτά γε μοι δοκῶντα, ὅποια ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαφορῶ μέντοι ὅ, τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιῶτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἰρηκας, οἶον, πρώτη τοῦ (Α)

Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, esse subsefforem. LYC. Vtrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae,

(Α), δευτέρῃ δὲ τῷ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἕως ἂν ἐς ἐν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν ἄνω γίνεσθαι. τί δαί, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ), τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλαῖ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τῷ ἐννάτῃ, ὃ δὴ καὶ δηλᾶν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὐρῆς ἔδῃν αὐτῷ συμφωνῆν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσσάπνευστον τῷτο ἐρωτᾷς.

ΛΤΚ.

v. g. prima A, altera B, et sic ordine, donec in vna illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis X, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo fortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsefforem: quid facies, si primum Ζ inuenias? quamam re intelliges subsefforem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens inuenias nullam cum ea conuenire? neque enim possis, vt modo, ex ordine illarum illud intelligere. ΗΕΡΜ. Difficile est ad respondendum quod rogas.

44. LYC.

ΛΥΚ. Ἰδὲ δὴ καὶ ἑτέρως τοιαῦτό ἐπισκόπη-
 σον. τί γὰρ εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ
 τῶν κληρῶν, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆ-
 ρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν
 γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λε-
 οντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν εἰσομεν,
 ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐσι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ
 ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο
 ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κληροῖν, δύο ἵππους ἐπὶ δυ-
 οῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῶ
 δὲ ἐννάτῳ λέων ἕσω τὰ ἐπίσημον· ἦν τοίνυν
 τῶ λεοντοφόρῳ τέτῳ κληρῷ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης,
 πόθεν ἔξεις εἰπεῖν, ὅτι ἕτὸς ἐστὶν ὁ τὸν ἑφεδρον
 ποιῶν, ἦν μὴ περιθεωρήσας ἅπαντας ἐπιῶν, εἴ
 τις

44. L Y C. Ecce alio etiam modo idem illud
 considera. Quid enim, si neque literas scribamus
 in fortibus, sed signa quaedam et notas, quo ge-
 nere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingen-*
tes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut
 illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed
 age uniformia illa et simplicia in iis pingamus,
 observata quantum potest similitudine, homines
 duos in duabus fortibus, duos in duabus equos, et
 gallos duo, et duo canes, nonae autem nota esto
 leo. In hanc igitur signatam leone sortem si pri-
 mum incidas, unde habebis dicere, hanc esse
 quae subsefforem faciat, nisi ante obeundo omnes
 inspe-

τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω
ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· ἔδδ' γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν·
ὥς ἢ ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν Φιά-
λην εὐρεῖν, ἢ τὸν ἔΦεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησό-
μενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον,
ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφίξόμεθα, καὶ ἐξετά-
σομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ πε-
ριθεωρῶντες· μόλις γὰρ ἂν ἔτω τάληθές ἐκ-
μάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβελός μοι
ἀξιοπίστος ἔσσεσθαι, Φιλοσοφίας πέρι, ἥντινα
Φιλοσοφητέον, ἔτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ
πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀ-
τελεῖς·

inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.
HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, re-
spondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim specio-
sum quidquam est, quod responderi possit. Itaque
si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat
inuenire, vel subsefforem, vel optimum illum
in ciuitatem illam Corinthum ducem, ad omnes
necessario deueniemus, et inquiremus summo
opere tentantes, et exuentes, et circum circa in-
spicientes. Vix enim vel sic verum discamus.
Et si quis velit consiliarius mihi fide dignus de
philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit so-
lus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, nouerit.
Reliqui

τελείς· καὶ ἔκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔς' ἂν καὶ
 μιᾶς ἀπειράτοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐ-
 κείνη εἴη. ἔ γὰρ δὴ εἴ τις παρασησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τῆτον εἶναι κάλλιστον ἀν-
 θρώπων ἀπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢ μὴ εἰ-
 δῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους εἶρακεν· ἴσως μὲν
 γὰρ καὶ ἔτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος,
 ἔκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἀπαντας· ἡμεῖς δὲ,
 ἔκ αὐτὸ μόνον 9) καλῶ, ἀλλὰ τῷ καλλίστῳ δεό-
 μεθα, καὶ ἢ μὴ τῆτο εὕρωμεν, ἔδὲν ἡμῖν πλέον
 πεπερῶ-

Reliqui omnes in censum non veniunt, neque
 iis crediderim, dum vel vnus *sectae* sint ignari:
 forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim
 sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat,
 huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi
 credamus, nisi sciamus, omnes illum homines
 vidisse. Forte enim et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus, scire non possit,
 qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro
 solum, sed pulcherrimo opus habemus: et hoc
 nisi inuenerimus, nihil nobis profecisse videbi-
 mur.

9. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inspeximus, omnes
 αὐτὸ, quod quomodo conuenire huc possit,
 nondum equidem video, nisi forte ad μόνον
 referatur, et vim illius augeat; cuius tamen
 rei exemplum adhuc nullum obseruari. In-
 terpretatus sum ac si legatur αὐτῷ. *Gesner.*

πεπρωχθαι ἡγησόμεθα. ἃ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁ-
ποιῶ δὴποτε καλῶ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ
ἀκρότατον ζητᾶμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἐν
εἶναι.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί ἔν; ἔχεις μοι τι-
νὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδῶ πεπειραμένον ἐν Φιλοσο-
φίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρα, καὶ Πλά-
τωνος, καὶ Ἀριστετέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ
Ἐπικύρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τε-
λευτῶν, μίχην εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ἐδὸν, ἀληθῆ
τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, ὡς μόνῃ ἄγει
εὐδὴ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γὰρ τινα τοιῶτον εὐ-
ροῖμεν, παυσόμεθα πρᾶγματα ἔχοντες. ΕΡΜ.
Οὐ ρᾶδιον, ὦ Λυκίνε, τοιῶτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΥΚ.

mur. neque enim satis habebimus in pulchrum
quodcumque incidisse, sed summam illam pul-
chritudinem quaerimus, quam vnam esse neces-
se est.

46. HERM. Vera sunt ista. LYC. Quid
igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam o-
mnem in philosophia probauerit, quique cogni-
tis, quae dicuntur a Pythagora et Platone et Ari-
stotele et Chrysippo et Epicuro et reliquis, vnam
tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram
probauerit, et cognouerit experimento, solam
ducere recta ad felicitatem. Talem enim si in-
ueniamus, laborare desinemus. HERM. Non
facile est, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC.

ΛΥΚ. Τί δὴ ἔν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμ; ἐν
 ἂν ἀπαγορευτέον οἶμα, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος
 τοιάτῃ ἐς γε τὸ παρὸν εὐπορεῖμεν. ἄρα τόδε
 πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέςατον, αὐτὸν
 ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χω-
 ρῆσθαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάν-
 των λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπὸ γε τέτων,
 πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἤ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔ-
 λεγες, ὡς ἔξ ῥάδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πε-
 τάσαντα τὴν ὁδόνην, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς
 γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδὰς ἐν τῇ πρώ-
 τη, ὡς Φῆς, κατασχεθισομένην. ΛΥΚ. Ἐγώ
 σοι Φράσω, τὸ τῷ Θεσέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα·
 καὶ τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λα-
 βόν-

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime?
 Non puto despondendum esse animum, si in
 praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid
 optimum est atque tutissimum, ipsum quemque
 incipere, et per sectas ire omnes, et considerare
 accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM.
 Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt:
 modo illud paullo ante a te dictum non aduer-
 setur, quod non facile est, qui semel se vento
 passis velis permiserit, retro cursum agere. Quo-
 modo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes
 obeat, si in prima; quod dicis, futurum sit ut
 retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud con-
 silium imitabimur, et lino a Tragica Ariadne ac-
 cepto

βόντες, εἵσιμεν εἰς τὸν λαβύρινθον ἕνασον, ὡς
 ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξεῖναι.
 EPM. Τίς ἂν ἔν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἥ
 πόθεν τῷ λίνῃ εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,
 ἃ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὐρησέμεν, ἔτινος ἐχό-
 μενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν. EPM. Τί ἔν τῷτό ἐ-
 σιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν
 σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπισεῖν· ἦν
 γὰρ μὴ ῥαδίως πισεύωμεν ἀκρόντες, ἀλλὰ δικα-
 σικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἐ-
 ξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τὰς λαβυρίνθας ἐκ-
 φύγοιμεν. EPM. Εὖ λόγεις, καὶ τῷτο ποι-
 ῶμεν.

ΛΥΚ.

cepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut
 glomerando illo sine molestia exeamus. HERM.
 Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut vnde lini
 nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis,
 esto. Videor enim mihi inuenisse, quod tenen-
 tes egrediamur. HERM. Quod igitur illud est?
 LYC. Non meum dicam, sed cuiusdam sapien-
 tium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile
 credamus inter audiendum, sed tanquam iudi-
 ces illud faciamus, relinquentes etiam his qui
 sequuntur dicendi copiam, facile fortasse Laby-
 rinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones,
 hoc igitur faciemus.

ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνι δὴ αὐτῶν πρῶτον ἐλ-
θοιμεν ἄν; ἢ τῷτο μὲν ἔδεν διοίσει; ἀρξάμενοι
δ' ἀφ' ὅτε᾽ ἂν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἣν ἔτω
τύχη, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἴομεθα ἐκμαθεῖν τὰ
Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέν-
τε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' ἔν τοις
πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλ-
λὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν ἔτως.
ΛΥΚ. Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳι θετέον δηλαδὴ
τοσαῦτα ἔτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει ἐκ ἐ-
λάττω. ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ
δὲ γε ἐκ ἔτι ἐρήσυμαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ
σὲ ἀκέσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἱκανά.
ΕΡΜ.

48. LYC. Sint ista. Ad quem igitur illorum
primum veniamus? An nihil hoc refert? Inci-
pientes igitur a quocumque, verbi gratia a Py-
thagora, si vsu ita veniat, quanto putamus tem-
pore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec
excipe etiam quinque illos silentii annos. Com-
putatis igitur quinque illis, sufficere triginta ar-
bitror. Sin minus, *boc placet tanquam nimium*,
at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus.
LYC. Tum deinceps Platoni assignandi totidem
nempe alii. verum etiam Aristoteli non paucio-
res. HERM. Non sane. LYC. Chrysippo
autem non iam interrogabo te, quot? Novi
enim ex te auditum, quadraginta annos vix suf-
ficere.

ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΤΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικύρειω, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς δὲ ἔ' πολλὰ ταῦτα τίθῃμι, ἐκείθεν μάθοις ἂν, ἣν ἐννοήσης, ὅσοι ὀγδοηκοντῆ- τεις εἰσὶ Στωϊκοί, ἢ Ἐπικύρειοι, ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογῶντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως ἑκαστος, ὥς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππος γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἂν· καὶ πρὸ τῶν οὗ Σωκράτης ἐδὲν Φαυλότερος αὐτῶν, ὅς ἐνεκράγει πρὸς ἅπαντας, ἔχ' ὅπως μὴ πάν- τα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τῆτο μόνον, ὅτι ἐκ οἶδε. λογισώμεθα ἔν ἐξ ἀρχῆς, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἐν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ'.

ficere. HERM. Ita est. LYC. Tum deinceps Epicuro, et reliquis? Me vero non multos po- nere, inde intelligas, si cogites, quot octogena- rii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterior Socra- tes, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Py- thagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consumma- uerint

γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἰρέσεις
ἐν Φιλοσοφίᾳ; EPM. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυ-
κίε. ΛΥΚ. Βάλει ἐν ἀφαιρέμεν τὸ τέταρτον,
ὥς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι,
ἢ τὸ ἡμῶν ὅλον.

EPM. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἀμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ
τῆτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ ἔτι διὰ πασῶν ἐξέλ-
θοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρχάμενοι. ΛΥΚ. Τί
ἐν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιῦτόν ἐστι τὸ
πρῶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολο-
γημένα, ὥς ἐκ ἂν τις ἔλθοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλ-
τιστον, μὴ ἔχι πειραθεῖς ἀπάντων; ὥς τὸν γε
ἀνευ πείρας αἰρέμενον, μαντεία μᾶλλον, ἢ κρί-
σει

uerint forte, si decem solas ponamus philosopho-
rum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine.
LYC. Vin' ergo auferamus hinc quartam partem,
ut centum et quinquaginta anni sufficient, aut
ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc
video, paucos vel sic per sectas omnes ituros,
si etiam a natiuitate inde statim incipiant. LYC.
Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se
res habet? Euertendane de quibus iam inter nos
conuenit, nempe eligere non posse quemquam ex
pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omni-
bus, tanquam is, qui citra experimentum eli-
gat, diuinatione magis, quam iudicio, verum re-
quirat?

σει, τὰληθές ἀναζητᾶντα, ἔχ ἔτως ἐλέγομεν;
 EPM. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ
 τοσῶτον βιώναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἰρή-
 σασθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι
 φιλοσοφῆσειν, καὶ φιλοσοφῆσαντες, εὐδαιμο-
 νῆσειν. πρὶν δὲ ἔτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φα-
 σίν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταί-
 οντες, καὶ ὃ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλ-
 θῃ, τὐτ' εἶναι τὸ ζητῶμενον ὑπολαμβάνοντες,
 διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰληθές. εἰ δὲ καὶ εὗροιμεν
 ἄλλως κατὰ τινὰ ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες
 αὐτῷ, ἔχ ἔξομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν,
 ὃ ζητῶμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέ-
 γοντα ἕκασον αὐτὸ εἶναι τὰληθέςατον.

EPM.

quirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita
 LYC. Omni igitur ratione necessarium, eo vti-
 que nos vivere, si et bene eligere velimus ex-
 ploratis omnibus, et electione facta philosopha-
 ri, et per philosophiam felices esse. Ante vero
 quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt,
 saltabimus, offendentes ad quaecumque obuia,
 et quidquid primum in manus venerit, id ipsum
 rati, quod quaeritur, qui verum non noueri-
 mus. Si vero inueniamus temere, bona quadam
 fortuna in illud incidentes, non habebimus ta-
 men vnde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod
 quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quo-
 rum vnumquodque se verissimum esse contendat.

50. HERM.

ΕΡΜ. ὦ Λυκίῃς, ἐκ οἷδ' ὅπως εὐλογα μὲν
δοκεῖς μοι λέγειν. αὐτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰ λη-
θές,) ἔ μετρίως ἀνιάς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀ-
κριβολογώμενος ἄδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ εἰκοιὰς ἐκ
ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας,
καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχημέναι σοι, ὅς με πλησίον
ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας Φέρων ἐμ-
βέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας
τὴν εὐρεσιν, ἐτῶν γε τοσάτων δοσμένην. ΛΥΚ.
Οὐκ ἔν, ὦ ἐταῖρε, πολὺ δικαιότερον μὲμφοιο
ἀν, τῷ πατρὶ σε Μενεκραίει, καὶ τῇ μητρὶ,
(ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, ἔ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ
πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν
Τίθω-

50. HERM. Nescio, qui fiat, Lycine, vt ra-
tionalia quidem dicere mihi videaris: sed, dice-
tur enim verum, non mediocri me molestia af-
ficis, persequendis illis et ad minutias vsque
perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam
infelicibus hodie auspiciis domo exisse hodie vi-
dear, et egressus in te incidisse, qui me, cum
prope spem iam essem, in consilii inopiam con-
ieceris, ostendendo, quam supra vires nostras ve-
ritatis sit inuentio, quae tot annis indigeat. LYC.
Igitur, amice, multo iustius irascaris patri tuo
Menecrati et matri, quocumque illa nomine vo-
cata est, non enim noui; vel etiam multo potius
naturae nostrae, quod te non, Tithoni instar,
O 3 anno-

214 LVCIANI HERMOTIMVS,

Τελωνὸν πολυετῇ καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκισον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σὲ σιनेπτόμενος, εὖρον τὸ ἐκ τῆς λόγῃ ἀποβάν.

ERM. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριζῆς αἰεὶ σὺ, καὶ ἐκ οἷδ' ὃ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τὰς φιλοσοφῶντας ἀποσκώπτεις. LYC. Ὡς Ἐρμότιμος, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἀμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ τόγε τοσῶτον οἶδα, ὥς εἰ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτῇ τοῖς ἀκέχασιν, ἀλλὰ παρευδοκίμεῖται ὑπὸ τῆς ψεύδους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τῆτο, ἡδαιον. ἡ δὲ, αἴτε

annosum et longævum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo, qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus conquireretur, inueni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et nescio, qua animi affectione, odisti philosophiam et rides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa iucundius. At illa,

αἴτε μηδὲν κίβδηλον ἐαυτῇ συνιδυῖα, μετὰ
παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ
τὸ αἰχθονται αὐτῇ. ἰδὲ γέ τοι καὶ σὺ κῆν
αἰχθη μοι, τὰληθὲς ἐξευρόντι περὶ τέτων με-
τὰ σέ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ
σὺ, ὡς ἔ· πάῃ ραδίῳ· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος
ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὥ· τεύξεσθαι, ὑπολαμ-
βάνων ἀνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ κατιδῶν, ὡς λί-
θος, ἢ χαλκός εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σέ ὑπ' οὐνοῖας,
ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνευ εἰς εἶναι
ὥ· ἀν' σαυτῷ, διότι σε ἔ· εἶων ἐξαπατᾶσθαι,
ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπισα ἐλπίζοντα.

E P M.

illa, quae scilicet nihil sibi fraudulentum conscia
sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et
ob id ipsum eam grauantur. Itaque et iam tu
nunc offensus mihi es, qui verum hisce de re-
bus tecum inuenerim, et declarauerim, qualia
amemus ego et tu, quam non omnino facilia:
velut si statuam tu forte adamantes, eiusque te
futurum compotem sperasses, quod hominem pu-
tares: ego, autem, cognito, lapidem esse, aut aes,
indicassem tibi beneuolo animo, amare te, quo-
rum fieri non posset copia, et tum maleuolum
me esse tibi putares, qui decipi te non passus
sim, et absurda atque supra omnem spem posi-
ta sperare.

ΕΡΜ. Οὐκὲν τῆτο, ὦ Λυκίῃς, Φῆς, εἰς οὐ
 φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργία παραδι-
 δόντας αὐτὰς, ιδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ.
 Καὶ πῦ τῆτο ἤκεις ἐμῷ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ
 οὐχ ὡς ὁ φιλοσοφητέον Φημί, ἀλλ' ἐπέιπερ φι-
 λοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσο-
 φίαν ἐκείνη, καὶ ἀρετὴν ἀγειν φάσκεσαι, ἡ δ'
 ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἀδελος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι
 τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον. δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο,
 πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἄριον, εἰ μὴ
 ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἴτ' αὖ πῶς μακρὰ
 ἡ πείρα ὠφθῇ, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐτὶς γὰρ
 ἐρησομα) ὅτ' αὖ πρῶτ' αὖ ἐντυχῆς, τῆτ' αὖ ἐψῇ,
 χαί

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non
 philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pi-
 gritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivaa-
 mus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Ne-
 que enim ego philosophari nos veto. sed cum
 philosophandum sit, multae porro viae sint, ad
 philosophiam vnaquaeque et virtutem ducere se
 professae; vera denique inter has obscura: ac-
 curatum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri
 autem non posse, nobis apparebat, multis pro-
 positis eligere quod optimum, nisi per omnia
 quis experiendo eat: deinde longum aliquanto
 experimentum illud visum est. Tu autem quo-
 modo vis facere? rursus enim interrogabo: in
 quem primum incideris, eum sequere, cum illo
 philoso-

καὶ συμΦιλοσοφῆσαι; καὶ κείνος Ἑρμαιον ποιῆ-
σεται σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς ᾔ-
τε αὐτόν τινα κρίνειν οἶόν τε εἶναι Φῆς, ἣν μὴ
Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν,
καὶ πειρώμενος, ᾗτε τοῖς προπεπειραμένοις πι-
σεύειν ἀξιοῖς, ᾗτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινῶσι, καὶ
μαρτυρῶσι; ΛΥΚ. Τίνας Φῆς τὰς πολλὰς εἰ-
δότας, καὶ πεπειραμένους ἀπάντων; εἰ γὰρ τις
τοιῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἶς; καὶ ἂν ἔτι
πολλῶν δεήσει. ἣν δὲ τὰς ἂν εἰδότας λέγῃς, ᾔ-
δέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταιί με πισεύειν,
ἄχρῃς ἂν ἢ μηδέν, ἢ ἐν εἰδότες, περὶ ἀπάντων
ἀποΦαί-

philosophabere? et ille te sibi habebit lucrum a
propitio Mercurio temere obiectum?

53. Η Ε Ρ Μ. Et quid tibi porro respondeam;
qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi
annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens
omnes probaverit, neque his credere velis, qui
ante experti sunt, laudantiumue et perhibentium
testimonia multitudini. L Υ C. Quam mihi nar-
ras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et ex-
perti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit
mihi vnus etiam, nec iam multis opus fuerit.
Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum mul-
titudo ad credendum adducet, dum aut nihil,
aut vnum modo cum sciant, pronuntiabunt de

ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τὰ ληθῆς κατείδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι Φιλοσοφῶσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ με, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἑμαυτῶν τῶν ἄλλων, ἢ τὰ ττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ ἢ μνημονεύεις ὧν ἔφην, ἐκ αὐτὸς εἰδέναι τὰ ληθῆς ὑπὲρ τῆς ἄλλης διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίε, τὰ μὲν ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν Φασι, καὶ τὰ μὴ ἂν ἄλλως ἐλᾶθαι τὸ βέλτιον, ἢ ἔτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιαν, ὥσπερ ἔχ' οἶόν τε ἐν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάντῃ

omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. L Y C. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundem esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia.

Mihi

πάντο ῥᾶδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιούτων, καὶ ἔ πολ-
 λῆς διατρεβῆς δεόμενον. Φασὶ γὰρ τοι τῶν πλα-
 σῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχά μόνον λέοντος
 ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι (10), ἡλίους ἂν
 ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τῷ ὄνυχος ἀνα-
 πλασθεῖς· καὶ σὺ δέ, ἢν τις σοι χεῖρα μόνη
 ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας,
 εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἀνθρωπὸς ἐστὶ τὸ κεκα-
 λυμμένον, καὶν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοί-
 νυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι,
 ῥᾶδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὰ
 δ'

Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam
 videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe,
 statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo con-
 specto leonis ungue, ex illa portionis aestimatione
 collegisse, quantus integer leo esset, ex digni-
 tate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum
 tibi solam ostenderit hominis, reliquo contesto
 corpore, scies, puto, statim, hominem esse,
 quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas.
 Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt,
 facile est in parva diei parte discere: illud autem
 nimis

10. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum passivum;
 activae tamen interpretandum; tum quia a-
 ctiv. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia
 huiusmodi tempora passivae terminationis in
 aliis etiam verbis activae valent. Reitz.

δ' ὑπερακριβὲς τῷτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως
δεόμενον, ἔ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ
βελτίονος, ἀλλ' ἐνεσι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΤΚ. Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ
ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα
εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀπέσας, μέμνη-
μαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, ἔκρετι καὶ τὸ ὅλον.
ἔτω καὶ μοι τόδε ἀποκρίναι, ὁ Φειδίας ἂν ποτε
ἰδὼν ὄνυχά λεόντος, ἔγνω ἂν, ὅτι λεόντος ἐστίν,
εἰ μὴ ἑώρακει ποτὲ λεόντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου
χεῖρα ἰδὼν, ἔσχεας ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστίν,
μὴ πρότερον εἰδὼς, μηδ' ἑώρακώς ἀνθρώπον; τί
σιγᾶς; ἢ βέλαι ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σὲ τὰ γε
ἀναγ-

nimis exquisitum, et longa exploratione indi-
gens, ad melioris electionem non utique necessa-
rium est, sed ex illis etiam potest diiudicari.

55. L Y C. Vah, Hermotime, quam firma
sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos
cognoscere tota: ego vero contraria me audire
memini, qui totum norit, eum nosse etiam par-
tes; qui vero partem modo, eum non continuo
scire totum. Sic illud etiam mihi responde, Phi-
dias vnguem leonis videns num leonis eum esse
cognouisset, si totum nunquam leonem vidisset;
aut hominis tu manum videns an posses nobis di-
cere, eam esse hominis, si prius neque nouisses,
neque vidisses hominem? quid taces? aut vis,
ego

ἀναγκαῖα, ὅτι ἐκ ἂν εἴχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ
 Φειδίας ἀπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀνα-
 πλάσας τὸν λέοντα· εἰδέν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυ-
 σον, ὃ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὁ-
 μοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοι εἰδέν ἄλλο τῷ
 γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅ-
 λον, ἀνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσο-
 φίᾳ δέ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τῷ μέ-
 ρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιτο ὡς
 καλὰ; εἰ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, εἰ μέρη ἐκείνα ἐσιν

Ὁ δὲ Φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκῆσαι
 ἀπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον,
 ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεὸς οἰονταί
 εἶναι,

ego pro te necessaria respondeam, te non posse,
videlicet. Igitur infecta re abiturus videtur tuus
 Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc
 ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis si-
 milia? Phidiae enim et tibi nulla fuit causa alia
 partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum
 nossetis, hominem dico, et leonem. In phi-
 losophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex
 parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pul-
 chras pronuntiabis? neque enim totum nosti,
 cuius illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philoso-
 phiae facile esse audire exigua diei parte, e. g.
 principia cuiusque, et fines, et quid deos pu-
 tent

εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα
 Φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιῶσι, καὶ
 ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ
 εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπωσι μὲν
 ἀκῶσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον ἔ-
 δέν, εἰδέναι δὲ, ὅσις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα
 μὴ ἔχι μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν
 δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐ-
 τῶν τέτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων
 ἑκαστοι συγγεγραμμένοι, ὡς πείσαιεν, σίμαι, ἀ-
 ληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἄ σοι ἐδόκει ῥά-
 δια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, σίμαι, δεῆ-
 σαι σοι κῶνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειτ-
 τόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς
 εἰλέσθαι

tent esse, quid animam? qui corpora esse omnia di-
 cant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et
 quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate
 bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic
 audire et reddere facile est, et labor nullus. Scire
 vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non
 tam pars sit diei, quam dies multos postulet.
 Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis
 rebus centenos millenosque libros singuli conscri-
 berent? ut persuadeant nempe, vera esse pau-
 cula illa, quae facilia tibi videbantur et discenti-
 bus obuia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi
 hic etiam ad meliorum electionem, si morae im-
 patiens

ἐλίσσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ ὅλον ἑκάστου κατα-
νοήσας, ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, ἐν ἔχ-
θρα περιπλοκῇς, ἔδ' ἀναβολῆς, εἰ μετασειλά-
μενός τὸν μάντιν, ἀνέστας τῶν κεφαλαίων ἀπάν-
των, σφαγιάζοιο ἐφ' ἐκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ
σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τῷ
ιερεῖα ἥπατι, ἅτινά σοι αἰρετέεν.

Εἰ δὲ βέλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέζερον ὑ-
ποθήσομαί σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταθύης ταυτί,
καὶ θυσιάσῃ τῷ μὴδ' ἱερέα II) τινὰ τῶν μεγα-
λομί-

patiens sis, qua curiosè considerata vnaquaque
re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria
enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perple-
xum, dilationes nullas, si haruspice aduocato,
dum audis capita singula, exta de vnoquoque
confulas. Infinitis enim te molestiis deus libe-
rabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi
eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi mi-
nus etiam molestum subiiciam, vt non mactes
ista *sacrificia*, et hostias confulas, *sed* neque ad-
uoces

II. Μὴδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ
μὴδ' ἱερέα παρακαλεῖν, dictum esse per el-
lipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur
haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi
aliud*: quid igitur? τὸ μὴδὲ παρακαλεῖν, et
hoc secutus sum in interpretando. *Gesner.*

λομίσθων παρακαλῆς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβάλων γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τένομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνέβων ἀμφιθαλῆ τινά, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τοιοῦτον κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅσις ἂν ᾖ, φιλοσέφει.

ERM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Αὐκίνε, βωμολοχικὰ καὶ ἔκκατὰ σέ. σὺ δὲ εἶπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΤΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ERM. Ἄρ' ἐν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τὰς ἐν τῇ πόλει καπήλας, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τὰς οἴνας; ΛΤΚ. Οὐδαμῶς.

ERM.

uoces sacerdotem aliquem magna mercede conducendum. sed coniectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum inscripta habentibus, iube puerum impuberem patrimonium matrinumque accedere ad urnam, et extrahere quaecumque tabellarum prima sub manum venerit, ac deinde secundum eum, cuius fors exierit, qui demum cumque fuerit, philosophare.

58. HERM. Ista quidem, Lycine, scurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipsene vnquam vinum emisisti? LYC. Et saepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in vrbe caupones, degustans et comparans, et inter se conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρησῶ
καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι. ΛΤΚ. Νῆ
Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τῆ ὀλίγῃ ἐκείνῃ γεύ-
ματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὅποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;
ΛΤΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες
προσελθὼν τοῖς καπῆλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρί-
ασθαι βέλομαι, δότε μοι, ὦ ἔτροι, ἐκπиеῖν ὅ-
λον ἕκτος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντός ἐ-
πεξελθὼν, μάθοιμι, ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει,
καὶ ὅθεν μοι ὠνήμεον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, ἐκ ἂν
οἶσι καταγελάσαι σε αὐτὰς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον
ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τῆ ὕδατος;
ΛΤΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοι-
μι. ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν Φιλοσο-
φίᾳ·

cit enim tibi, puto, in quod primum bonum et
dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi
curare. LYC. Per Iouem. HERM. Et de par-
uo illo gustu dicere poteras, vniuersum vinum
quale sit. LYC. Poteram enim. HERM. Si
vero accedens ad caupones diceret, quandoqui-
dem emere vini heminam volo, date mihi, o
isti, ebibere totum quisque dolium, vt vbi per
omnes iero intelligam, quis melius vinum ha-
beat, et vnde mihi emendum sit. Haec si dicas,
non putas te ab illis derisum iri? LYC. Equi-
dem arbitror. nec fiat mihi iniuria. HERM.
Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere
Luc. Op. T. III. P dolium

226 LVCIANI HERMOTIMVS,

Φίλ᾽ τί δεῖ ἐκπλεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀκίγου τοῦ γεύματος εἰδέναί, ὅποῖον τὸ πᾶν ἐστίν.

ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὠνησᾷς γε· οἴομαι γὰρ ἐκπεφυγένοι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τᾶτ' ἔφη;

ΛΤΚ. Ὅτι αὐτομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰλάσεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητῶσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥς ἐγωγε ἐκ ἔχω εἰπεῖν, καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τᾶτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κήπηλοι, κερσάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ

κκκς-

dolium opus est, cum possunt de paruo gustu scire, quale sit vniuersum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adiuuisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia et vinum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, et adulterant, et

κακομετρέοντες· ἔτιωσί δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον Φῆς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', ἔδεν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτῷ, εἴσεσθαι αὐτίκα, ὅποιος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἐκόληθον καὶ τῆτο, καὶ ἔδεν ἂν ἐγὼ γέ τι ἀντείπω. ὄρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τῆτο, Φιλοσοφία, καὶ οἱ Φιλοσοφῶντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέρᾳ, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐσι, πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε· ἢ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεά περινοσῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκέσαντι.

EPM.

et male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio vniuersum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixerō. Sed iam vide etiam, quod sequitur. Philosophia et philosophi, v. g. magister tuus, vtrum eadem vobis dicit quotidie, et de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum mansisse circumcuntem et oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ ἔ; ΛΤΚ. Πῶς ἔν οἷόν τέ
 σοι ἦν, ἀπὸ τῆς πρώτης γεύματος εἰδέναι τὰ πάν-
 τα; ἔ γὰρ τὰ αὐτὰ γε, ἀλλ' αἰεὶ ἕτερα καινὰ ἐ-
 πί καινοῖς ἐλέγετο, ἔχ ὥσπερ ὁ οἶνος αἰεὶ ὁ αὐ-
 τὸς ἦν. ὥς, ὦ ἑταῖρε, ἦν μὴ ὅλον ἐκπίης τὸν
 πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις 12). ἄτε-
 χνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κα-
 τακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύ-
 γα αὐτήν. δεήσει ἔν ὅλον ἐξαντλήσαι εἰς τέλος,
 ἢ ἔποτ' ἀν' εὐροῖς τὸ νεκτάρειον ἐκείνο πόμα, ἔ
 πάλα διψῇ μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶοι τὸ τοῦτον
 αὐτὸ

60. HERM. Qui enim possit res habere aliter?
 LYC. Quomodo igitur potuisti de primo gustu
 nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed
 alia semper noua super noua dicebantur; non,
 quemadmodum vinum, semper idem erat. Ita-
 que, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam
 temere ebrius oberraueris. In ipso enim plane
 fundo videtur mihi Deus occultasse bonum phi-
 losophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur to-
 tum ad finem usque exhaustire, aut nunquam
 inuenias nectarium illum, quem olim sitire mihi
 videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse,
 vt,

12. Μεθύων περιήεις] Acute. Alias ebrii
 fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad
 fundum philosophiam exhausseris, vt ebrius
 oberrabis. *Gesner.*

αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτῆ, καὶ σπά-
σαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησό-
μενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν,
ἐπειδὴν πῖν τῆ ἱερᾶ ναμάτος, ἐνθεον εὐθὺς γί-
γνισθαι, καὶ χρᾶσθαι τοῖς προσιῶσιν· ἀλλ' ἔχ' ἔτι
ἔχειν ἔοικε, σὺ γ' ἂν ὑπὲρ ἡμῶν τῆ πίθου ἐκτε-
πωκίως, ἐνάρχῃσθαι ἔτι ἐλεγες.

"Ορα τείνουν, μὴ τῶδε μᾶλλον Φιλοσοφία ἔοι-
κεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μανέτω σοι, καὶ ὁ
κάπηλος, ἐνέσω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία
τις πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τῆτα, κῆμοι, εἴ-
τα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις φακοί, εἴτα ἐρῶ-
βινθοί, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὲ σὺ
ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ δὲ ἀφε-
λῶν

ut, si modo gustes illud, et paululum quiddam
haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias,
ut Delphis aiunt Antistitam, cum de sacro fonte
biberit, Deo statim plenam fieri, et respondere
accedentibus. Sed non ita se res habere videtur.
Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio,
te circa initia adhuc esse dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius similis videatur
philosophia, quod dicam. Maneat enim ad-
huc dolium, et mercator. Inesto autem non
iam vinum, sed feminum quaedam omnigena
congeries, triticum supra, deinde faba, tum
hordeum, sub his lentescens, deinde cicer, et alia
insuper varia. Si igitur tu emturus esses de se-

λὼν τῇ πυρῇ, ἔπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς
 τὴν χεῖρα, ὡς ἰδοῖς, ἄρα ἔν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς
 ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρεβινθοὶ καθαρτοί,
 καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι ἔδιακονοι.
 Ε.Ρ.Μ. Οὐδαμῶς. Α.Τ.Κ. Οὐ τοίνυν ἔδδ' φιλο-
 σοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν φήσει τις τῇ πρώτῃ, μά-
 θαι 13) ἂν ἅπασαν, ὅποιά ἐστιν· ἔγὰρ ἔν τι ἦν,
 ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖον
 τι ὠφθῇ, ἔπαρέργα τῆς ἐξετάσεως δδόμενον.
 οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον κρίσθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν
 ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ ευφροτῷ παρα-
 πολεῖ-

minibus, et ille de tritico auferens aliquid, ubi
 illud erat, specimen tibi in manum daret, vt vi-
 deas; numquid igitur posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mollis ad coquendum
 lens, et fabae non cassae. H. E. R. M. Nequa-
 quam. L. Y. C. Ergo neque philosophiam, ab
 vno aliquo, quod primum quis dixerit, vniuer-
 sam didiceris, qualis sit. Neque vnum aliquid
 erat, vt vinum, cui tu illam assimilas, et simi-
 lem esse gustui postulas: at illam plane diuersum
 quid esse apparuit, quod exploratione non per-
 functoria indigeat. Vinum enim malum emere
 periculo duorum obolorum constat: ipsum vero
 aliquem in colluione perire cum caeteris, ipse
 initio

13. Μάθοι] Legendum μάθοις. Gesner.

πολλεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ
 μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιών
 ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιώ-
 σαι ἂν τὸν κάπηλον, ἔτιωσ ἀπίθανα γεύομενος·
 φιλοσοφία δὲ ἔδεν ἂν τοιαῦτο πάθος, ἀλλὰ
 καὶ ὅτι πάλμπολλα πίης, ἔδεν ἐλάττωσιν ὁ πίθος
 γίγνεται, ἔδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος· ἐπιρρεῖ
 γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλέ-
 μενον ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος,
 ἔκπειρος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον ἔ συνεῖχεν, ἀλ-
 λά διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἣν ἀφελῆς τίς
 πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσο-
 φίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασ-
 Φημεῖν

initio dicebas, non paruum esse malum. Caete-
 rum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut
 deinde emat heminam, cauponem damno illa
 absurda sua gustatione auxerit: philosophiae au-
 tem nihil tale usu venit: sed quantumcumque
 biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque
 damnum ad cauponem peruenit. Adfluit enim,
 quod in proverbio est, res illa, quo magis exhau-
 ritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio:
 illud enim quidquid infunderetur non continebat,
 quin statim diffunderet; hic autem, si quid abstule-
 ris, plus fit quod superest.

62. Volo autem aliud quoque de gustu philo-
 sophiae simile dicere, neque maledicere me pu-

Φημὴν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω, ὅτι Φαρμάκῳ ἔλε-
 θρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνεῖῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ
 τῶν τοιούτων. ἐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανα-
 τηφόρα εἰσὶν, ἀπακτεῖνοι ἂν, εἰ τις ὀλίγον ὅσον
 ἐκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὄνυχι ἀ-
 πογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσούτον ὅσον χρῆ, καὶ
 ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐκ ἂν ἀποθανοιο προσενεγ-
 κάμενος· σὺ δὲ ἡξίας τελευτάχιστον ἐξαφῆεν, ὡς
 ἀποτελέσσαι τὴν τᾷ ὅλῳ γυνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐσω ταῦτα ὡς βέλει, Λυκίνε. τί ἔν
 ἑκατὸν ἔτη χρῆ βιώσας, καὶ τοσαῦθ' ὑπομῆναι
 πράγματα; ἢ ἐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;
 ΛΥΚ. Οὐ γάρ, ὦ Ἐρμάτιμε, καὶ δεινὸν ἐδέν,
 εἴ γε

taueris, si veneno illam pernicioso similem di-
 xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo ge-
 nere. Neque enim haec, mortifera quantumvis,
 interficiant, si quis minutissimum quiddam et
 indiuiduum, summo inde vngue abrasum degu-
 stet: sed nisi tantum, quantum opus est, et quo-
 modo, et cum quibus; non moriatur, qui sum-
 serit. Tu autem postulabas minimam particu-
 lam sufficere, ad perficiendam totius cognitio-
 nem.

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid
 igitur? centumne annos vivere oportet, et tot
 sustinere molestias, aliter philosophari non licet?
 LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile
 putan-

εἴ γε ἀλήθει' ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βρα-
 χύς, ἡ δὲ τέχνη μακρὴ· νῦν δὲ ἐκ εἰδ' ὁ, τι
 παθῶν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθιμερὸν ἡμῖν, πρὶν
 δύναι ἥλιον, Χρυσίππος, ἡ Πλάτων, ἡ Πυθα-
 γόρας γένοιτο. ΕΡΜ. Περιέχῃ με, ὦ Λυκίτες
 καὶ συνελκύνεις ἐς ζηνόν, εἰδὼν ὑπ' ἐμοῦ δεκνύν πα-
 θῶν, ὑπὸ Φιδόνα δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν πρῶτος
 πτόν ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἐ-
 αὐτῷ, τηλικῶτος ὢν. ΛΥΚ. Οἶσθ' ἐν ᾧ δρῶς
 σεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρὸς-
 εχε τὸν νῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις,
 προχώρει ἐς τὸ πρὸς-θαι τῆς ὁδῆς, καὶ πέραινε
 κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.
 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐκ εἰς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι,
 ἢν

putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vi-
 tam breuem esse, artem autem longam. Nunc
 vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem
 die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato,
 aut Pythagoras fias. HERM. Circumuenis me, et
 in angustias cogis, nulla a me affectus iniuria,
 prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo
 usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo,
 te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias?
 Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini,
 noli animum aduertere, sed delirare me finito:
 tu vero, ut habes, perge viam, et, ut ab initio
 tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM.
 Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me

ἤν μὴ πειραθῶ ἀπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ
εἰδέναι χρὴ, ὥς ἔκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον
δὲ λέγων ἐμέ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποι-
ητὴν αἰτιάσθαι αὐτὸν, ἔς' ἂν μὴ ἕτερός σοι λό-
γος συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀ-
γόμενον. ἰδὲ γέ τοι καὶ τὰδε πολλὰ βιαιότερα
Φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνῳ παρεῖς, ἐκὼς
ἔως αἰτίασῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γάρ,
εἴ τι ἄρρητον κατὰ λείπεται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναι Φησι, τὸ πάντα
ἰδεῖν καὶ διεξελεθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἤδη ἐ-
λέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἐτί τ' ἔμεγίς τε ἐνδεῖν.
ΕΡΜ. Τίνος τέττε; ΛΥΚ. Κρίτικῆς τίνος, ὃ
θαυ-

quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC.
Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum.
Cum vero violentum me vocas, innocentem vi-
deris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui
ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me li-
beret, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam
violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa,
me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim,
si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos
videamus et persequamur omnia, ad hoc, ut iam
eligere quod optimum est queamus; sed eo,
quod maximum est, adhuc opus esse. HERM.
Quoniam illo? LYC. Iudicandi quodam et ex-
ploran-

θαυμάσια, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ τοῦ
 ὀρέεσθαι, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδελφῆς, αἷαν
 χρηθεῖναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικασθεῖν, ἢ
 μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον ἔν,
 Φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνῳ ἐκ ὀλίγον, καὶ
 πρὸς τὸν ἀπὸ πάντων εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμελ-
 λοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλὰ καὶ ἐπισημοπῶντα
 μήτε ἡλικίαν τῶ λέγοντος ἐκαστε, μήτε σχῆμα
 ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τὰς
 Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιεῖντα, οἱ ἐν νυκτὶ καὶ
 σκοτίᾳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τὰς λέγοντας, ἀλλ'
 ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποισιν, καὶ τότε ἤδη ἐξέ-
 σαι σοι βεβαίως ἐλομένῳ Φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ.
 Μετὰ τὸν βίον Φῆς. ἐκ γὰρ τῶν ἄδελφῶν αἰ-
 θρώ-

plorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia
 accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet
 esse, quae tantis de rebus iudicatura sit; alioquin
 frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo,
 ait, huic etiam tempus non paruum, et, in me-
 dium propositis omnibus, electionem ita facien-
 dam, ut multum cunctis, teque sustineas, ac
 saepe consideres; nec aetatem vniuscuiusque qui
 dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae
 reuerearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas,
 qui noctu et in tenebris iudicant, ne ad hos qui
 dicunt, sed ad ea quae dicuntur respiciant: tum
 demum licere post firmam electionem, philoso-
 phari. HERM. Post hanc vitam nempe. Quan-
 tum

θρώπων βίος εξαμέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκασον ἀκριβῶς ἐπιθεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίναι; καὶ κρίναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ ἔτως εὐρεσθῆναι φῆς τέληθές, ἄλλως δὲ ὄ.

ΛΤΚ. Ὅκνῶ γὰρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι τι ἔδὲ τέτό πω ἱκανόν; ἀλλ' ἔτι μοι δοκῶμεν ληληθῆναι ἡμᾶς αὐτὰς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκῆναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ ἔδδν, ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βέρεσ τινὸς ἀποθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλης γε περιβεβληκῆναι ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαυμένον·

σκόπεε

tum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, et vnumquemque accurate inspiciamus, inspectum iudicemus, eligamusque iudicatum, arque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inueniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inuentum, inuenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas
arena

σκοπέει, μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιῶτον ἀνεσπᾶκαμεν.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω, τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βέλεται· ἀτεχνῶς γὰρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν περὶ διεκδύναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νῆν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ, καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν περῶμενοι, καὶ τῷτο ἐργασώμεθα ποτε, ἔδεπω ἔδῃ τῷτο ὅηλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητέμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοῶσι. ΕΡΜ. Τί Φῆς; ἔδῃ τῶτων τις πάντως ἔχει; ΛΥΚ. "Αδῆλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ.

arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus. H E R M. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis. L Y C. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iuerimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipsum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an similiter omnes ignorent. H E R M. Quid ais? neque horum quisquam omnino illud habet? L Y C. Obscurum. nisi forte fieri non posse putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam sit, a nullo dum illorum inuentum.

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τει; ΛΤΚ. Οὕτως· ἔγω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἶον, κράμης τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅπσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντηκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μὲν τοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεύσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΤΚ. Οὐ μὴν ἐδὲ τῆτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλος ἀριθμὸς εἰπεῖν, τὰς ψευδεῖς, καὶ ἀπ' ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναί, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κράμης ἔχει· ἢ τί φῆς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΤΚ. Κατὰ ταῦτα τοῖνον

66. H E R M. Qui fieri illud possit? L Y C. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi causa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi diuinantes dicant, vnus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, et in vniuersum alium alius numerum. Fieri quidem potest, vt aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est? HERM. Est sane. L Y C. Verum enim vero neque illud non potest accidere, vt omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri sic posse. L Y C. Eadem

τοῖνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφῶντες τὴν εὐδαι-
μονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλ-
λος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὃ μὲν ἡδονὴν, ὃ δὲ τὸ
καλὸν, ὃ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰ-
κὸς μὲν ἔν καὶ τῶτων ἐν τι εἶναι τὸ εὐδαιμονί-
αν ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα·
καὶ εἰκότα μὲν ἡμῶς ἀναπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν
ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει
δ', οἶμαι, πρότερον φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔ-
γνωσται τὰληθές, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰ-
δὼς τῶν φιλοσοφῶντων, εἴτα μετὰ τῆτο, τὸ
ἐξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ὥ πεισέον ἐστίν. EPM. "Ὡς-
τε, ὦ Λυκίε, τῆτο φῆς, ὅτι εἰδ' ἂν διὰ πά-
σης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, εἰδὲ τότε πάντως
ἔξομεν

dem ratione igitur philosophi omnes felicitatem
quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia
re inesse, unus quidem in voluptate, alius in
honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igi-
tur simile est horum unum quoddam esse summum
bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter
illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam
oportebat, initio nondum inuento festinare ad
finem. Oportebat autem, puto, planum ante
fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi
illam ab vno, qui eam sciat, philosophorum: ac
deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit ha-
benda? H E R M. Hoc igitur, Lycine, dicis,
neque si per unamquamque eamus philosophiam,
ne

ἔχομεν τὰληθῆς εὐρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γασέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ὅτι εἰδέπω, ἐς ἂν ἀδελον, ἤ, εἰ ἔν τι τούτων ἐσίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ Φῆς, εὐρήσομεν, εἰδὲ Φιλοσοφῆσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ιδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποσάντας τῇ Φιλοσοφῇν. τῷτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν Φῆς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν Φιλόσοφῆσειν μέλλοντα, εἰέσθαι πρῶτον Φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἵρεσις ἔτω σοι εἰδοκεῖ μόνως ἀκριβῆς ἂν
* γενέ-

ne sic quidem, inquam, omnino verum nos inuenire posse. L Y C. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc omnino non posse, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inueniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam viuere oportebit, et a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, peruenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accur-

γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαν-
 .τες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἴτα λογιζό-
 μενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὅποσος ἐκάσῃ ἡανός ἐστιν,
 ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γε-
 νεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον 14) γίνεσθαι τὰ-
 ληθές, τὰ ἐκάσῃ βίᾳ. τελευτῶν δὲ, καὶ τὰ το-
 αὐτὸ ἐκ ἀνευδορίας ἀποφαινείς, ἄδηλον εἶναι
 λέγων, εἴτε εὖρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων
 πάλαι τὰ ληθές, εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. Σὺ δὲ
 πῶς, Ἑρμότιμ, δύναιο ἀνέπομοσάμενος εἰπεῖν
 ὅ, τι

accurata tibi videtur esse, si per omnem philoso-
 phiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus.
 Deinde dum computas annorum numerum, qui
 vnicuique *sectae* sufficiat, modum omnem ex-
 cessisti, producto in alias generationes negotio,
 ut adeo post terminum vitae singulorum veniat
 demum veritas. Denique vero id ipsum quoque
 dubitatione non usquequaque liberum esse pro-
 nuntias, qui dicas, obscurum esse, inuentane
 sit olim a philosophis veritas, nec ne. LYC. At
 tu, Hermotime, num possis iuratus dicere, eam
 inuen-

14. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem
 eleganter declarat illud Longini s. 14. ubi
 ὑπερήμερον τι τὰ ἰδίᾳ βίᾳ καὶ χρόνῳ φθέγ-
 ξασθαι recte interpretatus est ex Cicerone
 Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem re-
 gionibus terminetur, quibus vitae nostrae spa-
 tium circumscriptum est. Gesner.

ἔ, τι εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἔκ
 ἂν ὁμῶσαιμι. ΛΤΚ. Καίτοι πέσα ἄλλα παρεῖ-
 δον ἐκὼν σοι, ἐξετάσσως μακρᾶς καὶ αὐτὰ θεό-
 μεναι.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΤΚ. Οὐκ ἀκέραις τῶν
 Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικυρεῶν, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι
 Φασκόντων, τὰς μὲν εἰδέναι τὰς λόγας ἐκά-
 στες, τὰς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιο-
 πίζες ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΤΚ.
 Τὸ τοίνυν διακρίναι τὰς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι,
 ἀπὸ τῶν ἔκ εἰδότην μὲν, Φασκόντων δὲ, οὐ
 σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μά-
 λα. ΛΤΚ. Δεῖσει τοίνυν σέ, εἰ μέλλεις Στωϊ-
 κῶν τὸν ἄριστον εἰσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντα,
 ἅλλ'

inuentam ab illis esse? HERM. Equidem non
 iurauerim. L Y C. Quam multa etiam praeter-
 uidi tibi prudens, examine longo quae et ipsa
 opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui
 se Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos esse di-
 cant, eorum partim scire rationes singulas, alios
 non item, quamuis dignos fide caeteroquin ho-
 mines. HERM. Vera ista. LYC. Discernere
 igitur eos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui
 cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne ope-
 rosum valde esse tibi videtur? HERM. Valde
 id quidem. LYC. Oportebit igitur te, si opti-
 mum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes,

ἀλλ' ἐν ἐπὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πε-
ραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκα-
λον, γυμνασάμενον γε πρότερον, καὶ κριτικὴν
τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μὴ σε
λάθῃ ὁ χεῖρων προκριθεῖς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τῷ-
σο ὄρα, ὅσα δὲ τῷ χρένῃ, ὃν ἐκὼν παρῆκα, δε-
διώς, μὴ σὺ ἀναγκαστήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν
τε αἶμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέ-
γω δὴ τοῖς ἀδύλοις τε, καὶ ἀμφιβέλοισι, ἐν τῷ-
τό ἐσιν, οἶμαι, καὶ μόνῃ σοι αὕτη πειρὴ καὶ βέ-
βαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν τε καὶ εὐχέσιν αὐ-
τῆς, ἅλλα δὲ εἰς ἧτις ἐν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι,
καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ
ὑπάρχειν σοι κατὰ τὰς ἀργυρογνώμονας διαγι-
γνώσκειν αὐτὰ, τε δοκιμα καὶ ἀνιβόηλα, καὶ ἀπα-
ρακα-

ad plerosque certe illorum accedere, et tentare,
et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius
exercitatione, et iudicandi de talibus comparata
facultate, ne imprudens deteriorem praeferas.
Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore,
quod praetermissi volens, veritus, ne indigne
ferres, licet maximum et maxime necessarium in
talibus, obscuris inquam et ambiguis, vnum
hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et fir-
ma spes ad veritatem inveniendam; alia vero
quaecumque nulla, quam si iudicare possis et se-
parare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis ar-
gentariorum, dignoscendi proba et fraudis expertia

ρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναν-
 μιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἤεις ἐπὶ τὴν ἐξέ-
 τασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι, ὥς ἂν
 δὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἐλκεσθαι ὑΦ' ἐκάζων,
 ἢ θαλλῶν προδειχθέντι ἀκολαθεῖν, ὥς περ τὰ
 πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐκ-
 ρικῶς ἔσῃ, ἐΦ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις,
 ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νῆ Δία,
 καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὅχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκό-
 τι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, καὶ
 μικρὰ τις αὔρα διαφυσῆσασα, διασαλεύσῃ
 αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὖρης διδάσκαλον, ὃς ἀποδεί-
 ξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητημένων διακρί-
 σεως,

ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando fa-
 cultate illa atque arte comparata, ad eorum quae
 dicuntur examen accedas, *bene habet*: sin vero
 minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus
 naribus traharis ab vnoquoque, aut fruticem prae-
 monstratum sequaris, vti pecora. Potius vero fu-
 sae per mensam aquae similis eris, qui, quam-
 cumque te in partem summo quis digito trahat,
 sequare: aut, per Iouem, enatae ad fluminis ri-
 pam arundini, ad quemuis spiritum flexae, quam
 et minuta quaeuis aura flatu suo commoueat.

69. Itaque si quem magistrum inuenias, qui
 de demonstratione atque dubiorum diiudicatione
 artem,

πειως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξει σε, παύσῃ
 δηλαδὴ πρᾶγματα ἔχων. αὐτίνα γάρ σοι τὸ
 βέλτιστον φανεῖται, καὶ τὰληθές ὑπαχθὲν τῇ
 ἀποδεικτικῇ τύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγ-
 χθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρεί-
 νας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαι-
 μονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
 συλλέβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ. ERM. Εὐγε, ὦ
 Λυκίνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλ-
 πίδος ἔμικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος
 ὡς εἴοικεν ἡμῖν ἀνὴρ τιστοῦτος, διαγνωστικὸς τε,
 καὶ διακριτικὸς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον
 ἀποδεικτικὸς, ὡς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦ-
 δη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ ἔκ πολλῆς διατρίβης
 δεόμε-

artem, quam norit, te doceat, laborare nimi-
 rum desinos. Statim enim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum demonstratiuae illi arti sub-
 iectum; mendacium vero deprehendetur, tuque,
 firma electione facta et iudicio, philosophabere,
 et expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum
 ea viues, bona pollidens coniunctim omnia.
 HERM. Euge, Lycine, multum enim ista me-
 liora dicis, et cum spe non mediocri coniuncta,
 quaerendusque, vt videtur, nobis talis vir est,
 qui illa nos dignoscendi diiudicandique facultate
 instruat; et, quod maximum est, demonstrandi
 quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia iam, et
 molestiae expertia, nec morae multae indigentia.

δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἔσθ-
 ρέντι σύνταμόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁ-
 δόν. ΛΤΚ. Καὶ μὴν ἔδέσσω χάριν ἂν μοι εἰδείης
 εἰλότως. ἔδδν γάρ σοι ἐξευσηκώς ἔδειξα, ὥς ἐγ-
 γυτέρω σε ποιήσαιν τῆς ἐλπίδος. τὸ δέ, πολὺ
 πορρώτέρω γεγονόσμεν, ἢ πρότερον ἡμεν, καὶ
 κατὰ τὰς παροιμιαζομένας, πολλὰ μολχθήσαν-
 τες, ὁμοίως ἐσμεν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο Φῆς;
 πᾶν γὰρ λυπηρὸν τι καὶ δύσελπι εἶναι ἔοικας.

ΛΤΚ. "Οτι, ὦ ἑταῖρε, καὶν εὐρωμεν ὑπι-
 σχνάμενόν τινα εἰδέναί τε ἐπόδειξιν, καὶ ἄλλον
 διδάξαι, ἐν αὐτίκα, οἶμαι, πεισύσομεν αὐτῷ,
 ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρεῖναι δυνάμενον, εἰ
 ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· καὶν τέττα εὐπερεῖσόμεν,
 ἄδη-

Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui com-
 pendariam hanc nobis optimamque viam inue-
 neris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias:
 nihil enim vel inueni, vel ostendi, quod spei te
 tuae propius adinoueat. Sed multo, quam prius
 eramus, longius nunc absumus, et, quod est in
 prouerbio, post multum laborem, ut ante, habe-
 mus. H E R M. Quid ita? videris enim triste
 quiddam et desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inuenia-
 mus aliquem, professum scire se demonstratio-
 nem, ac docere velle alios, non statim, puto,
 illi credemus, sed quaeremus, qui iudicare possit,
 an vera ille dicat? Et huius si oblata copia sit,
 obicu-

ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων ἔτος οἶδε δια-
 γινώσκων τὸν ἐρῶντος κρινέντα, ἢ μή. καὶ ἐπὶ
 αὐτὸν αὖθις τῆτον, ἀλλὰ ἐπιγνώμονας, οἶμαι,
 δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πρόθεν ἂν εἰδείμεν διακρίνειν τὸν
 πρῶτα κρίναι δυνάμενον; ἐρῶς, ὅποι τῆτο ἀπο-
 τείνεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίνετο, σῆναι πο-
 τε καὶ κατακληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ
 τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὅποσας οἶόν τε εὐρίσκειν,
 ἀμφισβητημένους ὄψα, καὶ μηδὲν ἐχέσας βέ-
 βαιον. αἱ γὰρ πλείους αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμ-
 φισβητημένων περθεῖν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι.
 αἱ δὲ, τοῖς πάντις προδήλως τὰ ἀφανέστατα συν-
 ἅπτουσι, ἔδωκεν αὐτοῖς κοινωγόντα, ἀποδείξεις
 ἕως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἶοι-

το

obscurum adhuc nobis, utrum ille index digno-
 scere possit recte iudicaturum, nec ne? et ad hunc
 ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim
 unde sciamus diiudicare eum, qui iudicare possit
 optime? Vides, quorsum hoc pertineat, et ut sit
 infinitum, cum stare nulloquam, et comprehendi
 possit? quandoquidem ipsas quoque demonstra-
 tiones, quotquot inveniri possunt, in dubium
 reuocari videas, neque firmum quidquam habe-
 re. Aliae enim et pleraeque illarum per alia, de
 quibus et ipsis adhuc lis est, persuadere nobis ni-
 tuntur se scire: aliae vero, quae obscurissima ma-
 nifestis copulant, et commune nihil habentibus,
 demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi

το ἀποδείξεν εἶναι θεός, διότι βιωμοὶ αὐτῶν
 ὄντες φαίνονται. ὥς, ὦ Ἑρμότιμ, ἐκ οἷδ'
 ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θεόντες, ἐπὶ τὴν
 αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἶά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνδρακάς
 μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀ-
 πολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος
 ὁ πολὺς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμ, πολὺ ἔ-
 λαττον ἀνιάσῃ, ἣν ἐννοήσῃς, ὅτι ἔ μόνος ἐξω μέ-
 νεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες,
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄντος σκιᾶς μάχονται οἱ φι-
 λοσοφῶντες. ἢ τίς ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων ἀ-
 πάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον
 καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δέ, ὁμοίον μοι δοκεῖς
 ποιεῖν, ὥςπερ εἴ τις δακρυόι, καὶ αἰτιῶτο τὴν
 τύχην,

causa, si quis putet inde se demonstraturum Deos
 esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque
 nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in cir-
 culo, ad idem initium et dubitationem rediimus.

71. H E R M. Ut me tractasti, Lycine, qui
 thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur,
 periere mihi tot anni et labor ille plurimus. LYC.
 Sed multo minus, Hermotime, moleste ferēs,
 si cogitaueris non solum te speratis bonis carere,
 sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare
 philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae
 dixi, omnia? quod fieri posse et ipse negas. Iam
 vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret
 et

τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν ἔρανόν,
 ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ
 Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρ-
 θρεῖς πτηνὸς αὐθιμῆρόν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἴν-
 δὸς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπί-
 κει, οἶμα, ἢ ὄνερ ποτὲ ἰδὼν τοιᾶτον, ἢ αὐτὸς
 αὐτῷ ἀναπλάσας, ἢ πρότερον ἐξετάσας, εἰς Φι-
 κτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν.
 καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀ-
 νειροπολᾶντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τῷ ὕπνῳ ἐκ-
 θρεῖν ἐποίησεν, εἴτα ἀργίζῃ αὐτῷ, ἐτι μόλις
 τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον ἔραδίως
 ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἐώρας; πᾶσχεσι δ'
 αὐτὸ

et cum fortuna queratur, quod adscendere in coe-
 lum nequeat, aut quod non profundo mari mer-
 sus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non
 pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos
 perveniat: causam vero eius doloris *banc habeat*,
 quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio;
 aut quod ipse sibi vltro finxerit, non explorato
 prius, num ea optet, ad quae pervenire possit,
 quaeque humanae naturae conveniant. Et sane
 tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia so-
 mnianti latus fodiens ratio, ex somno vt exsilires
 effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos,
 et non sine difficultate somnum praec voluptate vi-
 forum excutiens. Vltu illud venit etiam iis, qui

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάτ-
 τοντες, ἢ μεταξὺ πλετῶσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυ-
 ρὸς ἀνορύττεσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τὰλλα εὐ-
 δαιμονῶσιν, οἷα πολλὰ ἢ θεὸς ἐκείνη ἐφάρκεται,
 ἢ εὐχὴ μεγαλόδωρος ἔσα, καὶ πρὸς ἑδὲν ἀντι-
 λέγησα, καὶ πτηνὸς θέλη τις γενέσθαι, καὶ
 καλοσσιαῖος τὸ μέγεθος, καὶ ὅση ὅλα χρυσᾷ
 εὐρίσκειν. ἢ τούτων ταῦτα ἐννοῶσιν αὐτοῖς ὁ
 παῖς προσελθὼν, ἔρηται τι τῶν ἀναγκάσιων,
 οἷον, ὅθεν ἄρτες ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, Φατῶν
 πρὸς τὸν ἀπαρτύντα τὸ νοῦν, ἐκ πολλῶν περι-
 μένοντα, ἕως ἀγανακτῶσιν, ὡς ὑπὸ τῶ ἐφομέ-
 να καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἀπαντα
 ἐκεῖνα

vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his,
 dum diuites sunt, dum effodiunt thesauros, et
 regnant et caeteris rebus beati sunt, qualia multa
 perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magni-
 fica muneribus, neque contradicens cuiquam,
 nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea
 magnitudine, nec si aureos totos montes inue-
 nire: haec igitur dum animo agitant, si puer ac-
 cedens interroget necessarium quiddam, verbi
 gratia, vnde panis emendus? aut quid respon-
 dendum mercedem domus repetenti, qui diu iam
 exspectauerit? ita indignantur, quasi ab interro-
 gante illo atque interpellante ablata ipsis essent
 bona

ἐμῆνα τάχαθ'α, καὶ ὀλίγ'α δέξαι τὴν εἶνα τοῦ
 παιδὸς ἀπατραχεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς
 ἐμὲ, εἴ σε θησαυρὸς ἀγορεύττοντα, καὶ πετόμε-
 νον, καὶ τινος εἰνοῖς ὑπερφυεῖς ἐννοῶντα, καὶ
 τινος ἐλπίδας ἀνεφίκτης ἐλπίζοντα, Φίλος ὢν,
 ἔ περιεῖδον, διὰ παντὸς τῆ βίᾳ, ὄνειρ' ἢ δέῃ μὲν
 ἴσως, ἀτὰρ ὄνειρ' γε συνόντα· διανασάντα δέ,
 ἀξιώ πράττειν τί τῶν ἀνγκαιῶν, καὶ ὃ σε παρα-
 πείψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τῆ βίᾳ, τὰ κοινὰ ταῦτα
 φρονῶντα. ἐπὶ ὃ γε νῦν ἐπραττες, καὶ ἐπε-
 νόεις, ἔδ' ἐν τῶν ἵπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν
 καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι,
 καὶ

bona illa omnia, et parum abest, quin morfu na-
 sum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me im-
 petu ferri, si te effodientem thesauros, aut vo-
 lantem, aut cogitationes quasdam maiores, quam
 natura patitur, agitantem, et spes habentem, ad
 quas perueniri non potest, pro amicitia nostra
 non passus sum per omnem vitam in somnio, suavi
 illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed sur-
 gere iubeo, et facere quidquam eorum, quae
 opus sunt, quodque te ad id quod superest vitae
 dimittere possit communi illo sensu praeditum.
 Quod enim modo agebas, et cogitabas, ab Hip-
 pocentauris et Chimæris et Gorgonibus nihil
 quidquam differt, et quaecumque alia Somnia et
 Poetae

καὶ ποιῆται καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
πλάττεσιν, ἔτε γεγόμενα πώποτε, ἔτε γενέ-
σθαι δυνάμενα· καὶ ὁμος ὁ πολὺς λεῶς πιεσύχ-
σιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούον-
τες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα
εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιᾷ τινος ἀκέσας, ὡς ἔστι τις
γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας
αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξε-
τάσας, εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι περ τῆς γῆς ἢ
ἄνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ Φασὶ τὴν
Μήδειαν, ἐξ ἀνείρατος ἐρασθῆναι τῷ Ἰάσονος· θ
δὲ δὴ μάλιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο,
καὶ τὰς ἄλλας δέ, ἀπόσοι τῷ αὐτῷ σοι εἰδώλου
ἐρωσὶ.

Poëtae et pictores pro sua libertate confingunt,
quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et
tamen maior pars populi credunt illis, et viden-
dis audiendisue talibus mulcentur, ob id ipsum
nempe, quod peregrina sunt et absurda.

73. Et tu sane cum ex fabulatore quodam au-
disse, mulierem esse, quae pulchritudine natu-
ram supergressa, vel Gratias ipsas aut Coelestem
illam *Venerem* vincat, non explorato prius, vtrum
vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier,
statim amare eam coepisti, vt Medeam aiunt ex
insomnio amore Iasonis correptam. Quod autem
maxime te in amorem illum induxit, aliosque,
quotquot eandem quam tu vimbram amant, quan-
tum

ἐρῶσι, τῆτο ἦν, ὥς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται,
 τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπεί-
 περ ἐπισεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀ-
 κόλυσθα ἐπάγειν. εἰς τῆτο γὰρ ἐωρᾶτε μένον,
 καὶ διὰ τῆτο εἶλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἄ-
 παξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦ-
 γεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας
 ὁδὸν. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ
 εἰς ὑμῶν ἔτι ἐπισρεφόμενος εἰς τὴν εἰσόδον,
 ἐξήταξεν, εἰ ἀληθῆς ἐσι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
 ἣν ἐκ ἐχρῆν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ἠκολέθει τοῖς τῶν
 προωδευκώτων ἵχνεσι, καθ' ἃ περ τὰ πρόβατα πρὸς
 τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κα-
 τὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον.
 °Ο

tum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui
 de muliere praedicabat, postquam semel fides illi
 habita est, quasi vera diceret, ea subiunxit, quae
 consequentia et cohaerentia essent superioribus. Ad
 hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum
 naso quasi alligatos traxit, cum primam semel
 velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam
 recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor,
 caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum
 reflexa cogitatione, verane esset via? exploravit,
 et num forte imprudens quam non oportebat in-
 stitisset? sed praeceuntium sequebatur vestigia, uti
 oves suum solent ducem, cum deceret ad introi-
 tum et principio statim videre, intrandumne sit?
 74. Quod

Ὁ δέ Φημι, σαφές ἐστιν ἂν μάθοις, ἣν τι τρι-
 ἕκτον ὁμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ
 τινος τῶν μεγαλοτόλμων τέτων ποιητῶν, ὡς γέ-
 νοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος,
 ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδῇ, μὴ
 ἐξετάσας, εἰ δυνατόν, ἀλλὰ πιεεύσας, εὐθύς
 ἀκολέθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὁ
 Φθαλμὸς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἑξ, καὶ ὦτα ἑξ, καὶ
 Φωνὰς τρεῖς ἅμα ἡφίει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν σο-
 μάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, ὥσ-
 περ ἕκαστος ἡμῶν δέκx ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερ-
 σί· καὶ εἰ πολεμεῖν δύοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἐ-
 κάσῃ, πέλτην, ἢ γέρεον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ
 τρεῖς δὲ, ἢ μὲν πέλεκυν κατέφερον, ἢ δὲ λόγ-
 χην

74. Quod autem dico apertius intelligas, si
 consideres et conferas eiusmodi quiddam simile.
 Si enim audacium horum poetarum aliquis dicat,
 fuisse quondam tricipitem et sex manibus homi-
 nem, si primum ista facile recipias, non explo-
 rato, fierine possit? Sed fide illi habita, ille sta-
 tim consequenter subiungat caetera: eundem ho-
 minem sex habuisse oculos, et aures totidem, et
 voces eodem tempore ternas emisisse, et oribus tri-
 bus summisse cibum, et triginta habuisse digitos, non
 decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus:
 ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus pel-
 tam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero re-
 liquarum unam deiecisse securim, alteram emisisse
 lan-

χην ἡφίει, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔ-
 τι ἂν ἀπισήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλα-
 θα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν,
 εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἔτως ἔχειν.
 ἦν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῶς, ἐπάρρει τὰ λοιπὰ, καὶ
 ἔποτε σῆσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς ἐκ ἐτι-
 ράδιον, ἐπεὶ περ ἀκόλαθα, καὶ ὁμοίᾳ ἐσι τῇ συγ-
 χωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑ-
 πό γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, ἐκ ἐξετά-
 σαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκάστην, ὅπως ὑμῖν
 ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολαθείας ἐλκόμενοι,
 ἐκ ἰννοῶντες, εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλαθόν τι αὐτῷ,
 καὶ ψεῦδος ὂν. οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέν-
 τε ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσεις αὐτῷ, μὴ
 ἀρι-

lanceam, tertiam vſam gladio. Et quis adhuc fi-
 dem negaret dicenti talia? conueniunt enim princi-
 pio, de quo ſtatim videndum erat, poſſetne recipi?
 et an concedendum ſit, rem ita habere. Vbi
 vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua,
 nec vſquam ſubſiſtent, ipſumque illud negare fi-
 dem non iam facile, cum conſequentia ſint et
 conſeſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis
 accidit. Prae amore enim et ſtudio, non ante
 explorato, vti ſe vobis habeant, quae ſunt circa
 vnumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a
 conſequentia, non aduertentes animum, ſi qua
 ſit quod ſequatur ex illis, et idem ſit falſum. Vt
 ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fi-
 dem

256 LVCIANI HERMOTIMVS,

ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακκαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις αὖ ὅτα ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κακεῖνη γὰρ τὰς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημειῖα τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμῶν ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τέτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδῶς τῆς ἀρχῆς ὀρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάσης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς,

dem illi habeas, non et ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, et quousque ille voluerit; qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, et lineas latitudine omni carentes, et id genus plura: deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere, initio a falsis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque, concessis sectae cuiusque principiis, his quae sequuntur fidem adiun-

ξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀ-
 καλοχρίαν ἠγεῖσθαι εἶναι, ψευδῆ ἔσαν. εἴτα οἱ
 μὲν ὑμῶν ἐναποδνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν
 ἰδεῖν τὰληθές, καὶ καταγινῶναι τῶν ἐξαπατή-
 σάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, καὶν αἰσθωνται ἐξηπα-
 τημέναι, ὅψε ποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὁ-
 καῖσιν ἀναστρέφειν, αἰδόμενοι, εἰ δεήσει τηλικού-
 τας αὐτὰς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγ-
 ματα παίδων ἔχοντες ἔ συνίεσαν, ὥστε ἐμμέ-
 νει τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπαινῶσι τὰ
 παρόντα, καὶ ὁπόσας ἀν' δύνωνται, προτρέπου-
 σιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
 ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς
 καὶ ἄλλας τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐ
 καὶ καὶ-

adiungitis, et signum veritatis illorum consequen-
 tiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est:
 deinde alii quidem vestrum spei suae immoriun-
 tur ante quam verum viderint, suosque illos de-
 ceptores damnauerint: illi vero, licet sero deni-
 que senes iam facti deceptos se sentiant, redire
 tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si
 oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se impru-
 dentes puerorum tractasse ludibria: itaque ma-
 nent in iisdem prae pudore, et laudant praesen-
 tia, et quotquot possunt ad eadem hortantur, ne
 soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo,
 quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, visu ve-
 nerint.

καὶ κεῖνο ὀρῶσιν, ὅτι, ἢν τὰ ληθές εἴπωσιν, ἐκ ἐ-
 τι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς δό-
 ξασιν, ἐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. καὶ ἂν ἐν ἐκόν-
 τεσ εἴποισιν εἰδότες, ἀφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὁμοιοι
 τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύ-
 χοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπά-
 τηνται, καὶ τὰς ἄλλας ἀποτρέψειν τῶν ὁμοίων
 περρωμένους. εἰ δ' ἐν τινι τοιαύτῳ ἐντύχοις, Φι-
 λαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιῆτον, καὶ χρησὸν, καὶ
 δίκαιον, καὶ εἰ βέλαι, φιλόσοφον· εἰ γὰρ ἂν
 φθονήσαιμι τάτῳ μόνῳ τῷ ἐνόματος· οἱ δ'
 ἄλλοι, ἢ ἐδὲν ἀληθές ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναί, ἢ
 εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰ-
 σχύνης, καὶ τῷ προτιμᾶσθαι βέλαισθαι.

Καί-

nerint. Nam rursus illud quoque vident, si ve-
 rum dicant, se non iam graues, vt adhuc, et su-
 pra vulgus elatos visum iri, neque honorem eun-
 dem consequuturos. Numquam ergo voluntate
 dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint,
 et quam similes videantur reliquis. Paucos omni-
 no reperias satis fortes, vti audeant dicere, se
 deceptos esse, et dehortari alios, qui similia ten-
 tent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum
 voca, et frugi, et iustum, et si vis etiam phi-
 losophum. Huic enim soli nominis huius hono-
 rem non inuideam. Reliqui autem aut veri ni-
 hil sciunt, cum scire se putent; aut quod sciunt
 occultant, prae timiditate et pudore, et quod
 praeferrī aliis cupiunt.

79. Quam-

Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν, ἃ ἔ-
 Φην, ἐάσωμεν, αὐτὰ καταβλλόντες, καὶ λή-
 θη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου
 ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην
 φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ
 μὴδ' ἦντιναῶν, ἰδωμεν, εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυ-
 νατὴ ἐστίν, ἥ μᾶτην κάμνουσιν, ὅπως οἱ ἐφίενται
 αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκῶ θαυμα-
 ζὰς τινας, ἠνίκα εὐδαιμονήσασιν οἱ ἐς τὸ ἀκρό-
 τατον ἐλθόντες. μένεις γὰρ τέρας πάντα συλ-
 λαβόντας ἔξεν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ
 ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύ-
 χηκας Στωϊκῷ τοιᾶτω καὶ Στωϊκῶν τῷ ἀκρῷ,
 οἷῳ

76. Quamquam, per ego te Mineruam oro,
 quaecumque dixi iam relinquamus hic deposita
 omnia, sitque eorum obliuio, vt eorum, quae
 ante Euclidem Archontem facta sunt; ponamus-
 que hanc Stoicorum philosophiam veram esse,
 aliam vero quamcumque nullam: ac videamus
 deinde, num illa talis sit, ad quam peruenire,
 et quam assequi aliquis possit; an vero frustra la-
 borent, quotquot illam concupiuerunt. Audio
 enim admirabilia quaedam promissa, de eorum
 felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos
 quippe illos vera bona habituros in vniuersum
 omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris,
 inciderisne vnquam in Stoicum talem, et sum-

οἶω μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατα-
 σπᾶσθαι, μήτ' ἐργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττο-
 νι, καὶ πλεῖτε καταφρονᾶντι, καὶ συνόλως εὐ-
 δαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώ-
 μονα τῷ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίῃ. ὁ γὰρ καὶ κατὰ
 μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, καὶ πάντα πλείω
 ἔχει. εἰ δὲ τῷτο ἔχι, ἄδεπω εὐδαίμων.

ERM. Οὐδένα τοιῷτον εἶδον. LYK. Εὐγε,
 ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι καὶ ψεύδῃ ἐκών. εἰς τί γὰρ ἀ-
 ποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν δι-
 δασκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνῃ, μήτε τὸν
 πρὸ αὐτῷ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μη-
 δένα

mum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore,
 ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur
 nunquam, qui invidia maior sit, diuitiarum con-
 temtor, et verbo beatus, qualem oportet esse,
 canon qui haberi velit et regula vitae ad virtu-
 tem *compositae*. Qui enim vel minima in re de-
 ficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus
 in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non est,
 nondum, *inquam*, est beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem.
 LYC. Recte istud, Hermotime, quod non men-
 tiris prudens ac volens. Quo igitur consilio phi-
 losopharis, cum videas, neque tuum magistrum,
 neque qui illius fuit, neque qui ante istum; ne-
 que si ad decimam quasi generationem adscendas,
 quem-

δεῖνα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τῆτο εὐ-
 δαίμονα γεγεννημένον; ἔδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ὀρθῶς
 εἴποις, ὡς ἀπόχρη καὶ πλησίον γένῃ τῆς εὐ-
 δαιμονίας, ἐπεὶ ἔδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω
 τῶ ἔδῃ ἔσι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ἃ, τε παρὰ
 τὴν θύραν ἔξω ἔσως, καὶ ὁ πόρρω. διαλλατ-
 τοιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον ἔτος ἀνιάσται, ὁρῶν
 ἐγγύθεν, οἷων ἐξέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ
 τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τῷτο σοι) τοσαῦ-
 τα πονεῖς κατατρυχῶν σεαυτὸν· καὶ παραδεδοκί-
 μηκέτις ὁ βίος ὁ τοσῶτος ἐν ἀκηδία, καὶ καμιά-
 τῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νένευκότα, καὶ εἰς-
 αὐθις πονήσεις, ὡς Φῆς, ἄλλα εἰκοσιν ἔτη τῶ-
 λάχιζον, ἢ ὀγδοηκοντάτης γενόμενος. ἢ τίς
 ἐγγυη-

quemquam illorum plane sapientem, et propter
 hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixe-
 ris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias.
 Nihil enim profeceris: nam aequae extra limen est
 et sub diuvo, tam qui ad ianuam stat foris, quam
 qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod
 ille magis excruciabitur, qui e proximo videat,
 quibus sibi bonis carendum sit. Deinde, ut prope
 felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum
 laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae
 spatium effluxit, dum te non respicis, dum la-
 bores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac de-
 nuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum
 annos, ut octuagenarius senex (et quis sponfor
 tibi

ἐγγυητής ἐσί σοι, ὅτι βιώσῃ τῶσαῦτα; ἄμως ἦν
ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονῶσιν, εἰ μὴ μόνος οἶα
τεύξεσθαι τάττα, καὶ αἰρήσειν διώκων; ὃ πρὶ
σὲ μάλα πολλοί, καὶ ἀγαθοί, καὶ ὑψύτεροι
παραπλὺ διώκοντες ἔκατέλαβεν.

Ἀλλὰ καὶ κατέλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχει ὅλον
συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἔχ' ὁρῶ ὃ, τι
ποτ' αὖ εἴη τ' ἀγαθόν, ὡς ἀντάξιον δεκεῖν τῶν
πόνων τῶν τασάτων. ἔπειτα ἐς πέσον ἔτι τῶν
λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτῶ, γέρον ἤδη καὶ
παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τῶν ἑτέρον πόδα,
Φασίν, ἐν τῇ σορῶ ἔχων· εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὦ
γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεί-
νον

tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum
vnus, qui nondum beati sunt? nisi forte solum
te putas illud consequuturum et persequendo ca-
pturum, quod ante te multi admodum et boni
viri et multum celeriores, persequendo non com-
prehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, et
habe tibi vniuersum. Primo quidem non video,
quid demum sit illud bonum, quod tantis labo-
ribus aequiparari possit? Deinde quantum est
temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam
et suauitatibus omnibus non amplius tempestius,
et alterum iam pedem, quod aiunt, habens in
capulo; nisi forte aliam, generose, vitam me-
ditaris

νον ἐλθὼν, ἄμενον διαγάγοις, εἰδῶς, ὄντινα
τρόπον χρη̃ βιᾶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦ-
τον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνή-
σων ἄμενον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λημοῦ δια-
φθαρείς.

Ἄλλὰ μὲν, εἰδ' ἐκείνῳ πῶς κατανοήσας, οἴ-
μαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δῆπερ ἐστίν, οἷον
ἐν τῷ εὐκταίᾳ πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα·
ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὰς ἀκροῦς
τῶν φιλοσοφούντων φημί,) ἀφέντες ταῦτα
ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτων δύσηνα μελετᾶτε,
καὶ συλλογισμὰς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον
τῆ βίᾳ ἐπὶ τέτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρα-
τῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν,
οἴμαι,

ditaris, vt in eam delatus, melius viuas, qui
quomodo viuendum sit didiceris: quod est eiuf-
modi, ac si quis tantum paret atque adornet ad
coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

79. Verum neque illud dum animaduertisti,
puto, in operibus scilicet inesse virtutem, vt in
faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos
cum dico, suminos philosophorum dico) mit-
tentes ista quaerere et facere, in oculis miseris
exercemini et syllogismis, et dubitationibus, et
maiorem vitae partem in his conteritis; et qui
in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse vi-
ctoriam videtur. Quarum rerum causa hunc et-

οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τέτονι θαυμάζετε,
 γέροντα ἄνδρα, ὅτι τὰς προσομιλῶντας ἐς ἀπο-
 ρίχην καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὥς χρηρῆ εἶναι, καὶ
 σοφίσασθαι, καὶ παναργῆσαι, καὶ ἐς ἀφικτα
 ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες
 (ἔτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν Φλοιὸν ἀ-
 σχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν
 ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐσὶν, ἃ πράττετε,
 ὦ Ἑρμοτίμῃ, πάντες ἔωθεν ἐς ἐσπέραν; E P M.
 Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἡ ἔν ἐχὶ καὶ ὅρ-
 θῶς τις Φαίη, τὴν σκιάν ὑμᾶς θηγεῖν, ἐά-
 σαντας τὸ σῶμα, ἢ τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα, ἀμει-
 λήσαντας τῷ ὀκλῷ 15); μᾶλλον δὲ τὸ ἑμοιοῖν ποι-
 εῖν,

iam, puto, doctorem admiramini, senem ho-
 minem, quod qui secum colloquantur in dubi-
 tationem coniicit, et quomodo interrogandum
 sit nouit, et cauillationibus atque fraudibus quo-
 modo vtendum, et ad incitas quomodo redigi
 aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui
 in operibus est, circa corticem negotiosi estis,
 foliis vos inuicem vestris in congressibus perfun-
 dentes. Aut sunt alia, quæ facitis, Hermoti-
 me, omnes a prima luce ad vesperam? HERM.
 Non, sed hæc ipsa. LYC. Nonne igitur recte
 dicat aliquis, relicto vos corpore vmbra captare,
 aut exuuias serpentis tractu ipso ac volumi-
 ne corporis neglecto? aut potius simile quid illi

face-

15. 'Οκλῷ] 'Οκλὸν de corpore serpentis dici
 ido-

αὖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὄλμιον ὕδωρ ἐκχέας ὑπὲρ
 σιδηρῷ πτίπτει, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ
 πρῆρξαι οἰόμενος, ἅκ' εἰδώς, ὅτι αὖ ἀποβάλλῃ,
 Φασί, τὰς ὤμους πτίπτων, ὕδωρ ἐμοίως τὸ
 ὕδωρ μένει.

Καὶ μοι δὲς ἐνταῦθα ἤδη ἔρσασθαι σε, εἰ ἐθέ-
 λοις αὖ ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα εἰσφέρειν τῷ δι-
 δασκάλῳ, ἔτω μὲν ὀργίλος, ἔτω δὲ μικρολό-
 γος, ἔτω δὲ Φιλόνεικος ὢν, καὶ Φιλήδονος, καὶ
 Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. EPM. Τισί
 γὰρ.

facere, si quis aquam in mortarium infusam fer-
 reo pistillo contundat, necessarium quid, et quod
 ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, a-
 quam manere aquam, si tundendo perdat, quod
 aiunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te iam interro-
 gem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus
 similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae
 sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae vo-
 luptuarius, *talis enim est* per Iouem, licet vul-
 go talis non videatur. HERM. Quibusdam cer-

R 5

te.

idoneus auctor Nicander *θηριακ.* p. 162. et
 praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ τροχόωσαν ἄ-
 λων' εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum tractum et-
 iam Latini, certe poëtae, dixerunt non mi-
 nus quam *volumen*. Itaque non male ὀλκὸν,
 qui ἀπὸ τῆς ἑλκσιν fit, ut a *trahendo tractus*,
 sic reddi arbitrabar. *Gesner.*

γε. ΛΤΚ. ὦ Ἑρμότιμῃ, θέλεις διηγέσμαι
 ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγον-
 τος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρανότος, ὃ πάμπολλοι τῶν
 νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ πα-
 ρὰ τινὸς τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν, ἡγωνάσκει,
 λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ
 ὀφλήματος, ἐν ἔδει πρὸ ἐγκαίδεμα ἡμερῶν ἐκτε-
 τικέναι τῇ ἐνῇ καὶ νέᾳ, ἔτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ
 ἐπὶ ταῦτα ἡγωνάσκει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τῷ νεανίσκῳ, ἄγροικος ἄν-
 θρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέ-
 παυστο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγισ' ἡδυνῆ-
 σθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σὲ πριάμενοι,
 μηδέ-

te. L Y C. Visne, Hermotime, tibi referam,
 quae nuper audiui quendam pro philosophia di-
 cere hominem plane senem, cuius domum multi
 admodum iuvenes sapientiae causa frequentant.
 Is dum reposcit ab aliquo discipulorum merce-
 dem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem
 praestitutum non soluisse debitum, quod solu-
 tum iam ab illo oportuisset, sexdecim diebus an-
 te, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quip-
 pe conuenisse.

81. Adstans autem auunculus adolescentis, ho-
 mo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desi-
 ne, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima
 te adfectum iniuria, si pro verbis a te emtis pretium
 nondum

μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡ-
μῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδεν ἔ-
λαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλ-
λα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν
νθανίσκον, ὃδ' ἔδεν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ,
ὅς τ' αὖτε γείτονας Ἐχέκρατας τὴν θυγατέρα συν-
αρπάσας, παρθένον ἔσαν διέφθορες, καὶ ὀλίγη
δύστην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντε ὠνήσα-
μην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρός τ' Ἐ-
χέκρατας· τὴν μητέρα δὲ πρῶην ἐρῶπισεν, ὅτι
αὐτῇ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπε ἐκκομίζοντος τὸν κά-
δον, ὡς ἔχου συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι·
τὰ μὲν γὰρ ἐς ἐργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀνασχυν-
τίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῶ τιτι
ἀμεινον

nondum perfoluimus. Atqui quae vendidisti no-
bis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam
decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum re-
rum desiderio ab initio commendavi tibi adole-
scentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera
factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virgi-
nem rapuerit, et aegre iudicium de vi effugisset,
nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo ho-
mine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit,
deprehenfus ab ea, cum sub veste efferret cadum,
ut haberet, puto, quas conferret symbolas. Quan-
tum ad iram, excandescentiam, impudentiam,
audaciam, mendacia, multo melius superiore
anno

ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβελόμεν
 ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σὲ μᾶλλον,
 ἢ περ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρὸς
 ἡμᾶς ἄδεν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται,
 ὡς κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται
 ἀποδώσεν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατήρ οὐκ
 οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας ἔσης
 μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γεν-
 ναῖος ἀναφύει, ἐκ οἷδ' ὅπως περιπλέκων τὸν
 λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τέτοις· καὶ μά-
 λιστα ὅταν ἐπιβυσάμενός τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς
 αὐτὸν ἕξεις τινάς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις,
 καὶ Φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἑνόματα
 διεξιὼν. ἀκούομεν δὲ αὐτῶν λέγοντος, ὡς καὶ ὁ
 θεὸς ἐκ ἐν ἑρανῶ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πε-

Φοί-

anno quam nunc habuit. Atqui volui ego in
 hisce potius illum ate iuvari, quam illa scire,
 quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coe-
 na disputat, vt crocodilus puerum raspuerit, il-
 lumque se redditurum promiserit, si respondisset
 pater nescio quid? aut, necesse esse, si dies sit,
 non esse noctem. Interdum et cornua nobis bo-
 nus vir, sermone nescio quomodo perplexo, pro-
 ducit. At nos ridemus ista, et maxime quoties
 obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, et
relationes, et *comprehensiones*, et *visa*, et nomina
 id genus plura persequens. Audimus autem
 illum dicere, non in coelo esse Deum, sed ire
 per

Φοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄ-
 χρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς
 ἐρομένης αὐτῶν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας
 αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τῷτον, ἔφη, ἐκμάθω
 ἀκριβῶς, ἔδδεν κωλύσει με μόνον πλῆσιον, μόνον
 βασιλεῖα εἶναι, τὰς δὲ ἄλλας ἀνδράποδα καὶ
 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τῷ ἀνδρὶ εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος,
 ὄρα οἷαν ἀπέκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε,
 ὡς πρεσβυτικῇ. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ
 ἐπλησίαζεν ἔτος, ἐκ οἷοι μακρῷ χεῖρῳ ἂν αὐτῶν
 ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ
 παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέ-
 βληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην
 αἰδώς,

per omnia, vt ligna, et lapides, et animalia, ad
 res vsque contemptissimas. Ac cum mater ipsum
 interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens
 illam, verum, inquit, si perdidicero accurate
 nugas illas, nihil prohibebit, solum me diuitem,
 solum regem esse, reliquos vero mancipia et pur-
 gamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei
 philosophus dederit, iam vide, Hermotime,
 quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me
 applicuisset, nonne putas multo illum deteriora
 perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse
 tradendum? adeo iam frenum illi quoddam phi-
 losophia imposuit, et aduersus eam reuerentia,
 atque

αἰδώς, καὶ διὰ τὸ το μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν,
καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γὰρ τινα αἰσχύνην αὐ-
τῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τῷ σχήματος καὶ τῷ
ὀνόματος· ἃ δὲ παρακολυθῶντα, παιδαγωγεῖ
αὐτόν· ὥς ἐ δίκαιος ἂν εἶην, εἰ καὶ μὴ ὦν βελ-
τίω ἀπέφθνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ'
ἔν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδῶμενος Φιλο-
σοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτται τοιαῦτα λέγουσι περὶ
τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου
καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
ἀλλ' ἔν Φυλόν ἔδεν ποιήσασιν ἐκεῖ μένοντες.
ἐγὼ μὲν ἔν τα ἄλλα πάντα ἀποπλήσας μοι δο-
κῶ, καὶ ὅστινα ἂν ἐθέλης τῶν εἰδότων τὰ ἡμέ-
τερα, ἥκέ μοι ἐς αὐριον παραλαβὼν, ὅψαι τε
ὅπως

atque ob id ipsum moderatior vobis est et adhuc
tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam,
si indignus isto habitu et nomine isto videatur,
quae nimirum sequuntur illum, et paedagogi in
morem continent. Itaque dignus sum; si non eo-
rum, in quibus meliorem illum reddidi, merce-
dem a vobis capere; at certe eorum, quae philo-
sophiae reuerentia facere intermisit: quandoqui-
dem nutrices etiam paruos in scholam censent mit-
tendos, quum, si nondum bonum quidquam pos-
sint discere, certe mali nihil, dum ibi manent, fa-
ciant. Equidem reliqua mihi omnia impleuisse
videor, et quocumque volueris eorum, qui no-
stra non ignorant, adsumto, cras ad me veni,
vide-

ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα με-
μάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ
ἀξιωματικῶν, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλή-
ψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ
δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένας συνήπα-
ζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; εἰ γὰρ παιδαγωγὸν με
ἐπεσήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας
ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν Φαίης, ὡς Ἑρμοτι-
με, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τῆτο φιλοσοφοίημεν,
ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ'
ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἤξισμεν,
ἔχῃ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περι-
στῆντες; τί ἔν ἐκ ἀποκρίνη καὶ τῆτο; EPM.
Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγα δέω; ἐς
τοῦτ' ὅ

videbisque, vt interroget, vt respondeat, quot
res didicerit, et quot iam l-gerit libros, de axio-
matis, de syllogismis, de comprehensione, de
officiis, et alia varia. Si vero aut matrem pul-
savit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque
enim paedagogum me illi praefecistis.

83. Talia senex pro Philosophia dicebat. Tu
vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse,
si propter hoc philosophemur, ne quid peius fa-
ciamus: aut num alia spe philosophari ab initio
postulauimus? non idco, vt idiotis decentiores
circumiremus? cur igitur non respondes hoc quo-
que? H E K M. Quid vero aliud, quam quod
parum

τοῦτο μὲ καθεύκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὦν, καὶ
 οἰζυρομαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσ-
 ἔτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πό-
 νων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφω, ὅρῳ,
 οἷα μὲν ἐσιν ὦν ἥρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ
 ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρησέ; τὸ
 γὰρ τῷ μύθῳ ἐκείνῳ πάνυ συνετὸν, εἶμαι, ἐν
 Αἰσωπος διηγεῖτο. ἔφη γάρ, ἀνθρωπὸν τινὰ ἐ-
 πὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματογῆν,
 ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλόντα δέ, ἀχθεσθαι
 καὶ ἀνιάσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὴ παραστᾶσαν εἰ-
 πεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾶ τῶν παρελθόν-
 των

parum abest, quin illacrimet, adeo in animum
 meum penetrauit vera ratio; ac deploro, quan-
 tum miser temporis infumserim, mercedes insu-
 per non paruas laborum meorum persolvens. Iam
 enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia
 sint quae amabam, quae autem propter ea perpef-
 sus sim.

.84. LYC. Et quid lacrimis opus est? o bone!
 valde enim prudens consilium arbitror fabulae,
 quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, homi-
 nem sedentem in litore ad fluctuosum mare, nu-
 merasse fluctus. Cum vero subinde erraret, gra-
 uiter tulisse et excruciatum esse, donec adstans
 vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eo-
 rum

τῶν ἑνεκα· θεόν τὰ ἐντεῦθεν ἀρχάμενον ἀριθμεῖν,
ἀμελήσαντα σκείνων· καὶ σὺ τοίνυν, ἐπεὶ περ ἔτι
σοι δοκεῖ, εἰς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς
βίον τε κοινὸν ἅπασι βίῃν ἀξίαν, καὶ συμπο-
λιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἔδεν ἄλλόκοτον καὶ τε-
τυφωμένον ἐλπίζων, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ἣν περ εὖ
φρονεῖς, εἰ γέρον ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ
μεταχωρήσῃς πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὅποσα εἶπον, μὴ
με νομίσης κατὰ τῆς σοᾶς παρεσκευασμένον, ἔ-
χθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκὰς ἐπανηρημέ-
νον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος·
τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτων-
νος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων
ἐρήμην

rum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos
qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis
illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in
reliquum melius feceris, si communem omnibus
vitam velis vivere, et civem te gerere de vulgo
vnum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec
pudeat te, si recte sapias, senem hominem mu-
tatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia,
amice, noli me putare contra Porticum paratum,
aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitias di-
xisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio.
Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Ari-
stotelis sectam secutus esses, reliquis indicta cau-

ἐρήμην καταγνέας· νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν
προετίμησας, πρὸς τὴν σκάν ἀποτετάσθαι ὁ
λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ERM. Εὖ λέγεις· ἄπειμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦ-
το, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα.
ὄψω γὰρ ἂν εἰς μακρὰν ἔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν
λάσιον, καὶ βαθύν, ἔτε διάιταν πεκολασμένην,
ἀλλ' ἀνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ
πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαν-
τες, ἔτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεσιν·
ὡς εἶδε γέ καὶ ἐξέμῃσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐ-
κείνα, ὅποσα ἤμῃσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι,
ἂν ἂν ὠκνήσω καὶ ἐλέβορον πῖσιν διὰ τῷτο ἐς
τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐν-
νοήσαι-

fa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum sectam
praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio,
quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum,
ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non
ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam
et prolixam, neque victum ita castigatum, sed
remissa omnia atque libera. Forte autem purpu-
ram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi
iam esse cum illis nugis. Vtinam etiam euomere
liceat, quaecumque ex illis audiui. Et noris me
non cunctanter helleborum propterea bibiturum,
contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne
quid

νοήσαιμι ὧν Φασί. σοὶ δ' ἐν ἑμὴν χάριν
οἶδα, ὦ Λυκίῃνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θο-
λερᾷ τινος χειμάρρῃ, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα
ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥῆν συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-
σπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τέτο, θεὸς
ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι ἐκ ἀλόγως
αὖ καὶ ξυρησασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ
τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ
σωτήρια τήμερον ἄξων, τσαύτην ἀχλὺν ἀπο-
σεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δέ ἐς τὸ
λοιπὸν, κοῦν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύ-
χω, ἕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περισήσομαι, ὥσ-
περ τὰς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem
mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non
paruam habeo, quod me turbido torrente abla-
tum, atque aspero, cum iam cessissem fluctibus,
et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisset,
superueniens tanquam ille in Tragoediis praefens
ex machina Deus. Videor autem mihi non prae-
ter rationem caput etiam rasurus, ut qui e nau-
fragiis servantur liberi, quippe qui et ipse sa-
lutis recuperatae festum diem hodie acturus sim,
tanta ab oculis amota caligine. In philosophum
autem de reliquo, si vel inuitus aliquando ingre-
diens per viam incidero, ita auerfabor, ita caue-
bo, ut canes rabiosos *solemus*.

Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.

Ἡρόδοτος εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ἔ πάντα Φημί, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τὸτό γε) ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἀρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυές, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. αὐτὸς δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γινώριμος ἐν βραχεὶ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησάμεθα. πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺς τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς
 αὐτὸν

Herodotus, siue Actio.

Vtinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico; quae virò aderant; maius enim voto illud quidem; sed vel vnum *quiddam* de omnibus, verbi causa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ionicae linguae et nativam *suavitatem*, aut sententiarum diuitias, aut quae sexcenta pulchra ille vna complexus habet, imitandi omnem spem transgressa. Caeterum quae circa libros suos historicos faciebat, et vt Graecis multis in locis breui innotesceret, *illud* ego, et tu, et *quisvis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria versus Graeciam nauigaret,

ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα καὶ ἀπρωγμυνέσεται
ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς,
καὶ τὰ συγγραμμάτια: τὸ μὲν ἔν περινοσῶντα,
νῦν μὲν Ἀθηναίαις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγγινώ-
σκην, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέ-
ρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τρι-
βὴν ἔ μικρὰν ἐν τῷ τοιαύτῳ ἔσεσθαι. ἔκην ἡ-
ξία διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, ἔδὲ κατὰ διαίρεσιν,
ἔτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γινώ-
σιν· ἐπεβάλευσ δὲ, εἰ δυνατόν εἴη, ἀθρόος πελα-
βαῖν τὰς Ἑλλήνας ἅπαντας. ἐνίσταται ἐν Ολύμ-
πια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τὰτ' ἐκεῖνο
ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, ἔ μάλιστα ἐγλίχθη-
το,

garet, dispiciebat apud se, qua tandem ratione
quam celerissime, et minimo labore insignis et ce-
lebris tum ipse, tum si quid scripsisset, fieret.
Iam circumire, et nunc Atheniensibus, nunc
Corinthiis recitare, aut Argiis, aut Lacedaemo-
niis particulatim, laboriosum et longum esse du-
cebat, moramque in ea re haud parvam esse fu-
turam. Noluit igitur negotium hoc distrahere,
neque disperse ita et minutatim conciliare et co-
gere *sibi notitiam hominum*: verum eo intendit
animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi
Graecos vniuersos deprehenderet. Instant igitur
magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam pu-
tans, venire sibi tempus maxime desideratum.

το, πλήθυσαν τηρήσας τὴν πανηγυρην, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν εἰς τὸν ὀπισθόδομον, ἔθεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἰσορίξας, καὶ κηλῶν τὰς παρόντας, ἄχρι τῆς καὶ Μάσας κληθῆναι τὰς βίβλας αὐτῆς, ἐνέα καὶ αὐτὰς ἔσας.

Ἦδη ἔν' ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰς Ὀλυμπιονίκας αὐτῆς. καὶ ἐκ ἑσιν ὅσις ἀνήκοος ἦν τῆς Ἡροδότῃς ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀλέξαντρες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δέ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανέμενοι, καὶ εἰπαγε Φανείῃ μόνον, εἰδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας

obseruato pleno concilio, collectis vndique iam proceribus, ingressus in posticum templi Iouis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, et eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui et ipsi nouem essent, vocarentur.

2. Iam igitur multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percipissent: et sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur: Hic ille Herodotus est, dicentium, qui

μάχας τὰς Περσικάς Ἰασί συγγεγραφώς, ὅτ' αὖ
 νίκας ἡμῶν ὑμνήσας· τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέλαυσε
 τῶν ἰσοριῶν, ἐν μιᾷ συνέδῳ πάνδημόν τινα και-
 νὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρευ-
 χθεὶς ἐχ' ὑφ' ἐνός, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν
 ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἡ τῶν πανηγυριστῶν.

Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα
 ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἰππίας τε ὁ ἐπιχώριος
 αὐτῶν σοφιστής, καὶ Πρόδομος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀ-
 ναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος
 καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ καὶ αὐτοὶ
 πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνῶριμοὶ ἐν βραχεῖ
 ἐγίγνοντο.

Καὶ

qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit,
 qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc
 ille talem historiarum suarum fructum cepit, in
 vno conuentu publicum quoddam et commune
 totius Graeciae suffragium qui ferret, ornaretur-
 que praeconio non ab vno sane praecone, sed in
 vnaquaque vrbe, vnde singuli spectatorum essent,

3. Quod quidem postea considerantes, hanc
 nempe compendiarium quandam ad notitiam ho-
 minum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione
 Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes
 Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii,
 semper verba et ipsi fecerunt ad concilium, vnde
 nobiles breui tempore facti sunt.

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς ἐκείνης λέγω σοφισ-
 τὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογιγράφας, ὅπου
 καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα Φασὶ
 τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης
 καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐ-
 τὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥς
 Πραξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα
 τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνὼν τῇ γραφῇ αὐτῷ, ἥρετό
 τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, ἐκ ἐπιχω-
 ρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν
 γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον,
 ὥς καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλαμος ἐστὶ πε-
 ρικαλλῆς, καὶ κλίνη κυμφοικῆ. καὶ ἡ Ῥωξάνη
 καὶ θυ-

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico,
 et historicos, et rhetoras, cum nuper adeo etiam
 Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes et
 Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam
 eam tabulam ostendisse, *successu eo*, ut Proxeni-
 das, iudex certaminis qui tum esset, delectatus
 arte generum sibi Aëtionem assumeret.

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, ro-
 get aliquis, ut arbiter certaminum propter illud
 Aëtioni, non ciui, nuptias filiae conciliaret? Est
 illa in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare
 tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et le-
 ctus nuptialis: et affidet Roxane virgo vndique pul-

καθῆται πάγκλον τι χρῆμα πᾶρθεν, ἐς γῆν
 ὀρώσα, κίχκεμένη ἐς ὧτα τὸν Ἀλεξάνδρον. ἔρω-
 τες δὲ τινες μειδιῶντες, ὃ μὲν κατόπιν ἐφεςως,
 ἀπ' αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν 1), καὶ δει-
 κνυσα τῶν κυμφίω τὴν Ρωξάνην. ὁ δὲ τις μά-
 λα δαλκῶς ὠφαιρεῖ τὸ στανθάλιον ἐν τῇ ποδὶς,
 ὡς κατακλίνεται ἡδὴ. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ
 Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ ἔτος ἔλκει
 αὐτὸν πρὸς τὴν Ρωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπιστῶν-
 μενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν σέφονόν τινα
 ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφωγωγὸς
 Ἡφαισίω συνπαρέστη, δάδα καίομένην ἔχων,
 μετράκιον πάνυ ὠραίῳ ἐπαρεϊδόμενος. ὑμῆναιος

pulcherrima, humi defixos habens oculos, pu-
 dore adstantis Alexandri. Cupidines autem qui-
 dam residentes, alter quidem a tergo imminens
 reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanem
 sponso. Alius autem aliquis verniliter sane de-
 mit pede sandalium, ut iam recumbat. Cupido
 alius laena prehensum Alexandrum trahit versus
 Roxanem, conhixus validissime. Rex autem ipse
 quidem coronam offert puellae. Comes autem
 et deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem
 ardentem gerens, puero innixus formosissimo.

S 5

Hyme-

I. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem respicit
 et ἀνακαλυπτῆριον, de quibus Langhaen.
 ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque κα-
 λυπτραν flammeum reddidi. Gesner.

οἱμαί, ἐσιν. ἔ γάρ ἐπαγγέγραπτο τᾶνσµα. ἑτέ-
ρωθι δὲ τῆς οἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παΐζουσιν ἐν
τοῖς ὅπλοις τᾷ Ἀλεξάνδρῳ· δύο μὲν τὴν λόγ-
χην αὐτᾷ Φέροντες, μιμνῆσθαι τὰς ἀχθασφό-
ρας, ὁπότῃ δοκὸν Φέροντες, βαρύντο. ἄλλοι
δὲ δύο, ἓνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον,
Βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρχει, τῶν ὀχεάνων
τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τὸν θώρα-
κα ἐσελθὼν ὑπτίῳ κείμενον, λοχῶντι ἑοικεν,
ὡς φοβήσῃσιν αὐτὰς, ὁπότῃ κατ' αὐτὸν γένοιν-
το σύροντες.

Οὐ παιδιᾶ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐσιν, ἐδὲ περι-
εργασαί ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀσπίων, ἀλλὰ δηλοῦτᾷ Ἀ-
λεξάνδρῳ καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ
ὅτι

Hymenaeus puto est: neque enim adscriptum
est nomen. In altera autem tabulae parte, Cu-
pidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo
quidem hastam illius ferentes, baiulos imitati,
eum trabem ferentes onere pandantur. Alii au-
tem duo, unum in Clypeo iacentem, regem
nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt,
comprehensis clypei ansis. Unus autem in lori-
cam, quae supina iacet, ingressus, insidianti fi-
milis est, qui perterreat illos, si forte inter tra-
hendum ad se deferantur.

6. Caeterum non lusus ista sunt, neque teme-
re in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant
amorem Alexandri etiam aduersus res bellicas,
eum-

ὅτι αἶμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλῶν ἐκέπε-
λέλῃσο. πλὴν ἀλλ' ἡ γὰρ εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως
γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσαν
προμνησευσαμένη τῷ Ἀετίῳ τὴν τῆ Προξενίδας
θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πά-
ρεργον 2) τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφα-
γωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένον γάμου,
προσλαβὼν ἀληθεῖ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν ἔν (ἐκάνειμι γὰρ ἐτ' ἐκείνον).
ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο,
καὶ

eumque, cum Roxanem amaret; armorum non
esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec
nuptiale quiddam reuera habere apparuit, nem-
pe quae conciliauerit Aëtioni Proxenidae filiam:
discessitque *πίστον*, nuptiis et ipse celebratis, quae
parergon essent, et *appendicula quasi* nuptiarum
Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae
ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum co-
rollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo;
aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod
etiam

2. Πάρεργον] Qui suauitatem huius loci sen-
tire velit, illum quae sint *πάρεργα* pictorum
cogitare oportet, descripta satis a *Iunio* 3, 7,
12. ac illud *προσλαβὼν*, quod notat, prae-
ter ordinariam operis mercedem accipere ali-
quid instar corollarii. Rex conciliator et
deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus*
est pictus Alexander. *Gesner.*

καὶ συγγραφέα θαύμασόν δείξαι ταῖς Ἑλλησι
 τὰς Ἑλληνικάς [γλώσσας] διεξιόντα, ὡς ἐκείνος
 διεξήλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίππον, μὴ με κο-
 ρυβαντιῶν ὑπολάβηται, μὴδὲ τὰ μὲν εἰκάσειν τοῖς
 ἐκείνῃ· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τέτο γὰρ ὅμοιον πα-
 θεῖν Φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοσούτων ἐπεδήμη-
 σε τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἑαυτὸν ἐσκοπέμεν, ὅ-
 τι μοι χρησέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως
 ἄτος ἦν ἀπασιν γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείοσις
 Μακεδόνων δείξαι παύχ. τὸ δ' αὐτὸν περιϊάν-
 και τήνικαῦτα τῷ ἔτις ξυγγίγνεσθαι πόλει ἐκά-
 στη, καὶ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσασιν τήν-
 δε ὑμῶν τὴν σύναδον, εἴτα παρὰ θῶν ἐς μέσον
 δείξαι

etiam historicum admirabilem redderet Graecis,
 qui quidem ita, ut ab ipso factum est, (victo-
 rias) Graecas enarrasset. Ego vero, et per ami-
 citiarum vos praesidem Iouem obtestor, ne infa-
 nire me putetis, aut mea illius scriptis compara-
 re, sic vir ille mihi saneat! Ego igitur illud cer-
 te simile viri illius accidere mihi confirmo, quod
 iam declarabo. Cum enim primum in Macedo-
 niam peregrinatum venissem, apud animum
 meum considerabam, quomodo me tractarem.
 Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam
 plurimis Macedonum, quid essem ostendere:
 circuire autem ipsum, id anni, et cum ciuitate
 vnaquaque agere, non facile videbatur: si vero
 hunc vestrum conuentum obseruarem, ac tum
 pro-

δειξαμένη τὸν λόγον, ἐς δέον ἔτιωσ' ἀποβήσεσθαι
μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

Αὐτοὶ τε ἔτι ἤδη συνελθόντες, ὃ, τι περ
ἔφελος ἔξ ἐκείνης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεΦά-
λαιον Μακεδόνων ἀπάντων καὶ ὑποδέχεται πό-
λεις, ἡ ἀρίστη ἔσθ' ἔκαστ' ἀ κατὰ Πύσων, μὰ Δί', ἐδὲ
τὴν ἐκείθι στενοχωρίαν, καὶ σιηνάς, καὶ καλύ-
βας, καὶ πνίγας. οἱ τε αὖ πανηγυρισαί, ἐστυρ-
φετώδης ἔχρας, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον Φιλαθε-
άμονες, ἐν παρεργῇ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τι-
θέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ
σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι ὅσον ἔμικρόν 3) ἤδη

progressus in medium dicendi facultatem osten-
derem, sic sperabam votum mihi meum recte
euenturum.

8. Iam igitur et ipsi conuenistis, quidquid in
vnaquaque ciuitate praestantissimum est, caput
ipsum et flos omnium Macedonum: et suscepit
vos vrbs praestantissima, non illa Pisae similis,
per Iouem, neque angustiis illis, et tabernaculis,
et casis, et aestui. Porro qui huc conuenere, non
faex populi, athletarum spectacula praeferentes
plerique, et obiter tantum audiendum putantes
Herodotum: sed Rhetorum, et Historicorum,
et Sophistarum probatissimi. Ferme parum iam
labo-

3. Ὅσον ἔμικρόν] Ad verbum, tantum non
paruum iam est, hoc est, Parum abest quin
parui tam illud, vel illam cūram, faciam,

ne

μη τῶ μὲν παραπάλῳ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν
 Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ
 Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε 4) με, νομιδῇ
 ὑμῖν δόξω θρασυς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ πολὺ
 ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἑμαυτοῦ
 μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε, τάχ' ἂν ἐ πάντῳ μα-
 σιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἔν γε τηλικαύτω σα-
 δίῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' ἔν καὶ τῷτο.

laboro, ne mea haec conditio multum inferior
 videatur Olympiis. Verum si quidem ad Poly-
 damantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem
 me inter spectandum comparaueritis, oppido vo-
 bis audax videbor homo esse. Sin vero memo-
 ria longe ab illis abducta, per me solum me ex-
 utum spectaueritis, forte non omnino flagris di-
 gnus vobis videar, in tali quidem stadio: satis
 mihi quidem et hoc fuerit.

ne inferior etc. Vt hic *laboro* addidi in in-
 terpretatione ad lucem sententiae: ita mox
 a Zeuxis principio, *verius* inferendum fuit.
Gesner.

4. Παραθεωρεῖτε] Παραθεωρεῖν ea fere for-
 ma percussum verbum, ac παριδεῖν apud He-
 rodotum I, 37. et 38. Quemadmodum enim
 ibi παριδὼν με δειλίαν τινὰ vertendum est,
observans IN ME timiditatem, separata a
 verbo praepositione: ita hic etiam παρα-
 θεωρεῖν idem est ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυ-
 δαμαντι κ. τ. λ. *Gesner.*

Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.

Εναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπή-
 εις οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοό-
 των πολλοὶ (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα πρὸς Φίλκας ἤδη ἔντας ὑμᾶς λέγειν.)
 προσιόντες, ἔν ἐδεξιζέοντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐσκε-
 σαν. ἐπιπολὺ γὰρ παρομαρτύντες, ἄλλος ἄλλο-
 θεν ἐβόων, καὶ ἐπῆνεν, ἄχρι περ καὶ ἐρυθρίαν
 με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαινῶν
 ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἔν κεφάλαιον αὐτοῖς τέτο
 ἦν, καὶ πάντες ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεταιμαίνοντο,
 τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην ἔσαν, καὶ
 πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐ-
 τὰ

Zeuxis aut Antiochus.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata*
oratione ostendissem, domum abibam. Ac-
 cedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil
 enim puto prohibet talia quoque apud vos ani-
 cos iam meos dicere) accedentes igitur comple-
 ctabantur me, et admirationem prae se ferebant.
 Multum enim profecti aliunde alius clamare, et
 laudare, adeo ut erubescerem, *verius*, ne nimis
 multum a dignitate laudum illarum abessem. Ca-
 put autem et *summa laudis* haec illis erat, om-
 nesque vnum et idem acclamabant, consilium
 scriptionum insolitum esse, et multum in illo
 nouatum. Quin praestat ipsa illa *verba*, comme-
 morare,

τὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπαρ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο·
ὦ τῆς καινότητος, Ἡρακλεις· τῆς παραδοξολο-
γίας· εὐμηχανος ἀνδρωπος· ἔδεν ἂν τις εἶποι
τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολ-
λὰ ἔλεγον, ὡς ἐκκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκρο-
άσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι
καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἀνδρωπον,
ἔ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς Φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) ἔμπερίως ἡνία
ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτὲ ἀπελθόν-
των κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνεόον· ἔκην τοῦ-
το μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεσιν, ὅτι μὴ συνή-
θῃ, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἀδελφίς,
ἐνομά-

morare, quæ isti protuleret. *Vab novitatem!*
*Admirabilis Herdes oratio! hominem ad inveni-
endum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis*
magis novum. Atque illi quidem talia multa di-
cere, prout nimirum ab auditione moverentur;
quam alioqui mentiendi causam habuissent, et eo
modo adulandi peregrino homini, nec de caete-
ro ad curam illorum magno opere pertinenti.

At me, dicitur enim, ista laus eorum non
mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post
illorum discessum solus essem, ita cogitabam:
Ergo illud solum iucundum meis scriptis inest,
quod visitata non sunt, neque communi quasi
cum reliquis vestigiis incedunt; a nominibus au-
tem

ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς
 τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκατεμένων, ἢ νᾶ ὀξέας, ἢ
 περαιοίχστινός, ἢ χῆριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ
 τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τάτων δὲ πόρρω ἴσως
 τᾶμόν· ἔ γάρ αὖ παρῆντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῆνεν
 μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον·
 ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀναπηδῶντες
 ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τᾷτο προσά-
 γεσθαι αὐτὰς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τᾷ Ὀμήρῳ,
 καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς
 ἀνέχασιν· ἔ μὴν τρῶτόν γε, ἔτε ὅλον τῇ και-
 νότητι νέμειν ἤξιον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν
 προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν
 ἐπαι-

tem in iisdem pulchris, et ad antiquam regulam
 compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi so-
 lertia, aut venustate Attica, aut compositione
ac numero, aut quodam in his omnibus artificio,
 ab his, inquam, longe forte ratio mea remota.
 Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis
 ipsis, solam laudant nouitatem rationis nostrae
 ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram,
 cum ad laudandum confurgerent, forte quidem
 hoc ipsum etiam eos alleciturum esse, cum verum
 sit Homericum illud; *nouam cantilenam incundam*
esse audientibus; ast non eo usque: neque cense-
 bam futurum, omnia nouitati vt tribuerent; ve-
 rum hanc quidem, corollarii cuiusdam instar,
 ornamentum allaturam aliquid, et laudi ipsam quo-
 que

ἔπαλλον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι
 ἐπαγγέμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐκχρόνων εὐφραμέ-
 να, ἐκείνα εἶναι· ὥς ἂν μετρίως ἐπήρημην, καὶ
 ἐκινδύνευσεν πεισθῆναι αὐτοῖς, ἓνα καὶ μόνον ἐν τοῖς
 "Ἑλλήσιν εἶναι λέγῃσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ
 κατὰ τὴν παρουσίαν, ἀνδρακες ἡμῶν ὁ θησαυ-
 ρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγη δέω θαυμαστοποιᾷ τινος ἔ-
 παλλον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γὰρ ὑμῖν καὶ τὸ τῷ γραφέως διηγῆ-
 σασθαι· ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος, ἀριστος γραφέων γενό-
 μενος, τὰ δημῶδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα ἐκέγρα-
 φεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας, ἢ θεοὺς, ἢ πο-
 λέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειράτο, καί τι ἄλ-
 λος-

que non nihil collaturam; ea vero, quae serio
 ac solide laudarentur, quaeque secunda audien-
 tium fama exciperentur, ista esse, quae modo
 commemoravi. Itaque non mediocriter iam elatus
 fueram, et prope fuerat, ut crederem illis, cum
 unum et solum me in Graecis esse dicerent, at-
 que id genus alia. Verum enim vero, in car-
 bones, quod est in proverbio, thesaurus noster
 abiit, et parum abest, quin praestigiatoris cir-
 cumforanei laude ab illis affectus sim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis
 narrare. Zeuxis ille, pictorum praestantissimus,
 popularia ista et communia non pingebat, aut
 admodum certe pauca, Heroas puta, aut Deos,
 aut pugnas; sed nonnumquam proferre semper

λόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἴπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέψασάν γε προσέτι παιδίῳ Ἴπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβῆς τῇ σάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας, ὁ Ῥωμαίων στρατηγός, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πομπομένῳ· εἴτα περὶ Μάλεαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἄλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς ἂν οἴός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, εἰ, μὰ τὸν Δία
 γραφί-

per tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *denuo vim et* accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa naui perisse omnia, et ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, et ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam, non profecto ut qui picturae

γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, ἔ' πρὸ πολλῶ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλῆς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τ' ἐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ ἔτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκλάζοντι ἔοικεν, ὡν καμπύλος ὑπεσπασμένη τῇ ὀπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τῷ ἐδάφει ἀντιλαμβάνεται, οἷον εἰσιν ἵπποι,

peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: et vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea euidentius declaranda iuuerit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebri est, lenfim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incuruatus subducta vngula: sed alter contra insurgit, humique nititur, quales

ποι, πειρώμενοι ἀνατηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δέ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαζόν· τὸ δ' ἑτέρον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐκ τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἴπποκένταυρός τις, ἀνῆρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηναιμένης, ἐπικύπτει γελαῶν, ἐκ ὅλος φανόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίχαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν ἔν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ιδιώταις ἡμῶν, ἔ πάντῃ ἐμφανῇ ὄντα, τὴν ὅλην ὁμῶς ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖναι

quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet vlnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos vtrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut il-

πειναι τὰς γραμμάς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν
 χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κράσιν, καὶ εὐκαιρον τὴν
 ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ
 τῷ μεγέθος τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς
 τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-
 δες ἐπαινούντων 1), οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦ-
 τα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεῦξιδος ἐκείνο μάλιστα ἐπήνε-
 σα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως
 τὸ περισσὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν
 ἄνδρα,

lam linearum exquisitam directionem, et accu-
 ratam pigmentorum temperationem, et indu-
 ctionem tempestivam, et umbrarum rationem,
 et proportionem magnitudinis, et mensuras
 integro aequabiliter respondentes, pictorum fi-
 lli laudauerint, quorum opus est intelligere
 talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis lauda-
 re soleo, quod in vno eodemque argumen-
 to varie diuitias artis ostendit: qui virum
 quidem

1. Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφέων
 παῖδες sunt discipuli pictorum, immo picto-
 res ipsi, vt Φιλοσόφων παῖδες Noster ali-
 bi dicere amat. Ceterum ne mirere structu-
 ram horum verborum, nec quaeras quo par-
 ticipium illud pertineat, neque in ἐπαι-
 νοῖς inutandum suspicere. Est enim genui-
 nus Atticissimus participii, pro imperatio
 ἐπαινέτωσαν. Reitz.

ἄνδρα ποιήσας πάντη Φοβερόν, καὶ κομιδῇ
 ἄγριον, σοβαρόν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ,
 ἔκκατὰ τὸν ἵππον αὐτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ'
 ἕτερον τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ ἐξάρχας αὐτῷ τὰς ὤμους
 ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θη-
 ριωδὲς ὅλον, καὶ ὄρεϊόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιαῦτον μὲν ἐκείνου· τὴν θήλειαν δέ, ἵππε
 γε τῆς κελύσης, οἷα μάστιγα αἱ Θετταλαί εἰ-
 σιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμί-
 τομον γυναικὸς, πᾶν κλον ἐξω τῶν ὠτων,
 ἀκείνα δὲ μόνον σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μί-
 ξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων, κατὰ συν-
 ἅπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικίῳ τὸ ἵπ-
 πικόν·

quidem fecerit vndique terribilem, et omnino
 ferum, crimes superbe iactantem, hirsutum ma-
 iori ex parte, non qua equus est modo, sed et-
 iam altera parte humana, et *sub* humeris eius
 quantum potest elatis; vultum, ridentis licet,
 ferinum totum et montanum, atque minime man-
 suetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae
 pulcherrimae, quales praesertim sunt Thessalae,
 nondum domitae, et fessorem nondum passae.
 Superior autem pars dimidia mulieris, vndique et
 ipsa pulcherrima praeter aures: illae enim solae
 satyrorum instar illi sunt. Communis quoque et
 commissura corporum, ubi coagmentatur ac de-
 uincitur muliebri corpori equinum, sensum, non

πικόν, ἡρέμα, καὶ ἐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὁμῶς ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τῷ το θυμαζόν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλ᾽α πρὸς τὸν σκύμνον τῷ λέοντος ἀναβλέπασσι, μεταξύ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρεῶ τῇ μητρὶ προσιζάμενοι.

Ταῦτα δ' ἐν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ὥσπερ ἐκπλήξεν τὰς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἥ τί γάρ ἄν ἐποίουν, καλλίστῳ θαύματι ἐντυγχάνοντες, ἐπῆνεν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ καὶ μὲ πρῶν ἐκείνοι τῆς ἐπινοίας

subito transiens, et accessu qui vix sentiat^{ur} conuersa, visum fallit, vbi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *vsque* partus in prima infantia tamen ferus, et in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, vt mihi videbatur; et quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhacrentes, et quam proxime matrem adstantes.

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, vt artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, propter quae me nuper isti:

νοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς
 νέαν, καὶ τοῖς ἑμπροσθεν ἠγνωσμένην ἔσαν·
 ὥς δ' ὁ Ζεῦξις συνείη, ὅτι αὐτὲς ἀσχελεῖ ἡ ὑπερ-
 θεσις καινὴ ἔσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
 παρέρῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμά-
 των, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μα-
 θητὴν, περιβάλε ἡδὴ τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι
 ἀποκομίζετε εἰκάδε· ἔτσι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν
 τῆς τέχνης ἐπαινᾷσι, τῶν δ', ἐφ' ὅτῳ 2), εἰ
 καλῶς

isti: inuentionis nouitatem, argumentum pictu-
 rae recens, et superioribus ignotum. Itaque in-
 telligens Zeuxis occupari illos ab argumento no-
 uo, et ab arte contemplanda abduci, vt obiter
 modo exquisitam rerum curam considerent, Age,
 inquit, ad suum discipulum, Miccio, inuolue
 iam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti
 enim lutum artis nostrae laudant: eius autem, pro-
 pter quod debebat laudari, si bene et ex arte se
 T 5 habet,

2. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto, recte cohae-
 rere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ·
 sed respondere sibi debere τῷ δ' ἐφ' ὅτῳ.
 Graenianae emendationis sententiam secu-
 tus sum; sed eam locum habere posse puta-
 bam, etsi illud δαῖ non inferamus, sed in-
 telligamus. Decet iratum et stomachantem
 abrupta oratio. Gesner.

... Ἐφ' ὅτῳ] Dicitur verbum, ad quod referatur
 ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δαῖ, id-
 que

καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ἢ πολὺν ποι-
ῶνται λόγον, ἀλλὰ παρευδακίμει τὴν ἀκρίβειαν
τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Ὁ μὲν ἔν Ζεῦξίς ἄτις, ὀργιλωτέρου ἴσως.
Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ ἔτας
ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας
μάχῃ. εἰ βάλῃς, διηγῆσομαι καὶ τῆτο, ὁ-
ποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τέτρες γὰρ ἀλκίμους ὄν-
τας, καὶ πλήθει παμπόλλας ὄρων, καὶ τὴν Φά-
λαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου
μὲν προασπίζοντας τὰς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς
βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἰκόσι τεταγμένους
ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρωθεν τὴν ἵππον δις-
μυ-

*babet, non multam habent rationem: sed exquisitae
circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti
novitas.*

8. Zeuxis igitur ita, iusto ille forte iracundius.
Antiocho autem, Soteri cognominato, simile
quiddam usu venisse dicitur in pugna aduersus
Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, ut factum
fit, enarrabo. Cum sciret enim hoc viros fortes
esse, et numero plurimos esse videret, et pha-
langem valide densam, et in fronte quidem te-
gentes primam aciem loricatoros aere, introrsus ve-
ro et inuersum stantes in acie vicenos quaternos
armatos, cornua firmare vtrinque viginti millium
equi-

*que absorptum esse a sequente vocula ei.
Graevius.*

μυρίαν ἔσαν, ἐν δὲ τῷ μέσῳ, τὰ ἄρματα ἐκ-
 πηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
 τα, καὶ συνωρίδας ἑπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας·
 ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἀμάχων ὄντων ἐλείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι'
 ὀλίγης τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης,
 ἡ μεγαλῶσι, εἰς κατ' ἀξίαν τῷ πολέμῳ ἀφίκε-
 το, κομιδῇ ὀλίγης ἄγων, καὶ τέτων πελτασι-
 κὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες δὲ ὑ-
 πὲρ ἡμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥς ἐδόκει αὐτῷ
 ἡδὲ σπένδεσθαι, καὶ τινὰ εὐπρεπῇ διάλυσιν εὐ-
 ρίσκεσθαι τῷ πολέμῳ.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ
 τακτικῶν ἐμπειρος, ἐκ εἰς παρὼν ἀθυμεῖν· καὶ
 ἦσαν

equitatum; e media acie prorupturos currus fal-
 cetos octoginta, et bigarum praeter hos alterum
 tantum: haec, inquam, videns, male sane de
 rebus suis speravit, qui inuisita ista sibi putaret.
 Ipse enim, breui tempore comparato illo exer-
 citu, non magnifice, neque pro dignitate belli,
 veniebat, paucos oppido ducens, et in his pel-
 tastas plerosque et levis armaturae homines: ve-
 lites autem ultra diuiniam exercitus partem erant.
 Itaque iam videbatur illi pacisci, et honestam belli
 dissolucendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis et
 ordinandae aciei peritus, cum adesset, non pas-
 sus

ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ·
 τέτρες ἐκάλειπεν ὁ Θεοδότας τῶς μὲν ἔχεν,
 ὡς οἶόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ κατὰδύλοι
 εἶεν ὑπερφαινόμενοι τῷ στρατῷ· ἐπειδὴν δὲ ση-
 μῆνι ὁ σαλπικτῆς, καὶ δέη συμπλέεσθαι, καὶ
 εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐ-
 πελαύνηται, καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀνοί-
 ξαντες τὴν Φάλαγγα, καὶ διασῆσαντες, ἐπα-
 φῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἀπαντῶν ἐφ' ἐκάτερα τοῖς ἵππευσι; τὰς ὀκτὼ
 δὲ ἀντεπαφείναι τοῖς ἀρμακηλάταις, καὶ συν-
 ωριασαῖς. εἰ γὰρ τῷτο γένοιτο, Φοβηθήσονται
 αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τὰς Γαλάτας αὐθις
 ἐμπεσῶνται Φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο.

Οὕ

sus est animus abiciere. Erant enim etiam sex-
 decim Antiocho elephantibus. Hos iussit Theodotas
 tum quidem, quantum eius fieri posset, occul-
 tos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum
 eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et iam
 concurrendum esset, atque veniendum ad manus,
 inuehereturque iam hostium equitatus, currus-
 que suos Gallograeci aperta phalange et disceden-
 tes emitterent: tum quaternos elephantibus, singu-
 lis utrinque equitum aliis occurrere, octo autem
 alios contra immitti curruum et bigarum agita-
 toribus. Hoc enim si fieret, terrebantur, dice-
 bat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos
 fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἔτε αὐ-
τοὶ Γαλάται, ἔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἔτω πρὸς
τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥς
πρόρῳ ἐτι τῶν θηρίων ἔντων, ἐπεὶ μόνον τετρι-
γύτων ἤκησαν, καὶ τὰς ὀδόντας εἶδον ἀποσιλ-
βοντας ἐπισημότερον, ὥς ἂν ἐκ μέλανος τῆ παν-
τὸς σώματος, καὶ τὰς πτερυγίας, ὥς ἐς ἄρπα-
γὴν ὑπεραιωρέμεναι, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖ-
σθαι, ἐκκλινάντες, σὺν ἔδενι κόσμῳ ἔφευγον·
οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς
δορατίοις, καὶ συμπατάμενοι ὑπὸ τῶν ἵππέων,
ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτὰς, τὰ ἄρματα
δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἐμπάλιν εἰς τὰς οἰ-
κείας, ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ
τὸ τῆ Ὀμήρου,

Δίφροι

10. Cum enim nunquam elephantem neque
ipsi Gallograeci, neque equi illorum viderent:
adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt,
vt, cum longe adhuc abessent belluae, audito solo
illorum barritu et dentibus conspectis, tanto in-
signitius, vt e nigro vsquequaque corpore, ful-
gentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublati;
ante teli iactum, inclinati sine more modoque
fugerent: vbi pedites quidem confixi mutuo suo-
rum iaculis, et ab equitibus conculcati, qui toto
impetu in illos ruerent: currus autem, relati et
ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos
differebantur, sed, vt est apud Homerum,

Dede-

ΔίΦροι δ' ἀνεκυμβαλίζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθύ ὁδοῦ
ἄπετρέποντο, ἐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων,
τὰς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κιν' ὄχεα κροτάλι-
ζον, τέρνοντες, τῇ Δία, καὶ διχιρᾶντες τοῖς δρε-
πάνοις, εἴ τινας τῶν Φίλων κταβάλοιν. πολ-
λοὶ δ' ὡς ἐν τάρχῳ τεσέτῃ κατεβάλλοντο, εἵ-
ποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατᾶντες, καὶ
συναναρρίπτειντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ
συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδῶσι περιπείροντες, καὶ
τέλος, ἔτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀν-
τιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλὰ
τῷ Φόνῳ γενομένῃ, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο,
πλὴν

Dederunt sonitumque ruinaeque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi,
cum ferre elephantos non possent, deiectis auri-
gis, currus cum strepitu vacuos raptant, secantes,
per Iouem, et lacerantes falcibus, si quos ami-
corum deiecissent; multi vero, ut in tanto tu-
multu, deiciebantur. Inscuebantur vero ele-
phanti etiam, qui conculcarent, et rostris in al-
tum iactarent corpora, et corripere, et confon-
derent dentibus: et tandem hi suis viribus tra-
dunt Antiocho victoriam.

II. Gallograeci autem partim in proelio ceci-
derunt, magna caede facta, partim viui capti
sunt,

πλὴν πάνυ ὀλίγοι, ὅποσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δέ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλας ἀλλαχόθεν, αἰέδαν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀραβοῶντες. ὁ δέ, καὶ δακρύσας, ὡς Φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὧ σρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν δεκαίδεκα τέτοις θηρίοις ἐγείετο, ὥς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῷ θεάματος ἐξέπληξε τῆς πολέμους, τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτὰς; ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μηδέν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

"Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὸ μὲν ὁμοίον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, ἐν ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς
τὰς

sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Pacanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius alunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrymis, *Pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem iussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi proelio sit simile. Reliqua quidem proelii indigna visa sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, et peregrina spectantibus

τὲς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιία, ἄλλως ἐκεῖνα
 γῆν ἐπαινῶσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθειν, ἔ
 πάνυ τῷτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι
 μὲν θήλεια Ἴπποκένταυρος γεγραμμένη, τῷτο
 μόνον ἐκπλήττονται. καὶ, ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν
 καὶ τεράσιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα μάτην
 ἄρα τῷ Ζεῦξιδι πεποίηται; ἀλλ' ἔμάτην· γρα-
 Φικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε,
 εἴη μόνον ἄξια τῷ θεάτρῳ δεικνύειν.

tibus terriculamenta, et praestigiae: temere qui-
 dem illa laudant omnes. Ast quibus ego con-
 silius fueram, horum nulla apud illos habetur
 ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam
 hic esse Centaurum feminam, idque, ut est, no-
 uum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur
 frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero fru-
 stra: vos enim pictoriae rationis periti, et cum
 arte inspicitis omnia. Vtinam modo digna sint
 theatro quae ostendantur.

Ἀρμονίδης.

Ἀρμονίδης ὁ αὐλητὴς ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτῷ ὄντα· εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιῶντα, εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἡδὴ ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ ὑποβάλλειν τὰς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἀρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίης τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίας τὸ Βακχικόν, τῆς Δωριέως τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν.

ταῦτα

Harmonides.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Graeci omnes cognoscant? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, et admoovere commodè digitos sublationis crebra ac positione, et incedere ad numeros, et ut cantus consentiat choro, et modi quiviscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Baccicum furorem, honestam gravitatem Dorii, et Ionii denique*

Luc. Op. T. III.

V

que

ταῦτα μὲν ἔν πάντα ἐκμεμώθηκα παρὰ σὲ· τὰ
 μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητι-
 κῆς, ἔχ' ὁρῶ, πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο
 ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον
 εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ·
 καὶ ἦν περ Φανῶ, εὐθύς ἐπιγρέφεσθαι πάντας εἰς
 ἐμὲ, καὶ λέγον τ᾽ ἔνομα· ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙ-
 ΝΟΣ Ἀρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητῆς· ὥσ-
 περ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν
 οἰκοθῆν ἐκ Βοιωτίας, ὑπεύλησας τῇ Πανδιονίδι,
 καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἑρμανεῖ, τ᾽ ἐμω-
 νύμῃ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἔδεις ἦν, ὅς ἡ-
 γνόει τ᾽ ἔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐνθα
 ἂν καὶ νῦν Φανῆς, συνδέσσειν ἐπὶ σέ πάντες, ὥσ-
 περ

que venustatem. Haec igitur didici a te omnia.
 Maxima vero, et propter quae concupivi artem ca-
 nendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi
 contingant, gloria apud populum, et ut conspicuus
 sim in multitudine hominum, et monstrer digito, et
 ut, sicubi appaream, statim conuertantur ad me
 omnes, et nomen meum dicant: Hic est ille Har-
 monides, tibicen optimus! quemadmodum quum
 tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adue-
 niens succinuisti Pandionidi, vicistisque in Aiace fu-
 rioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat,
 qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed
 ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, con-
 curritur

περ' ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρεα· ταῦτ' ἐστὶ, δι' ἧς
 περ' ἠϋξάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν
 πεπείνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐ-
 λεῖν αὐτὸ, ἄνευ τῶ ἐνδοξου εἶναι δι' αὐτὸ, καὶ
 ἂν δεξαίμην, ἀγνώσω μοι προσγεγόμενον, εἰδ' εἰ
 Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλοισι μιαν-
 θάνων. εἰδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτῃ, Φασί, καὶ
 ἀφανῆς τῆς μεσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦ-
 τα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρησέον καίμαυτῶ,
 καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσεμαι τὴν χάριν,
 καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ
 δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται ἔν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος· ἀλλ', ὦ
 Ἄρμονιδῃ, ἔρως μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, ἐμικρεῦ
 πράγμα-

currunt ad te omnes, ut ad noctuam aues. Haec
 sunt, propter quae tibi fieri optavi, et pro quib-
 us laborem illum multum suscepi. Ipsam quando-
 quidem canendi facultatem, a celebritate nominis
 separatam, non receperim, si inglorio et ignoro con-
 zingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa ob-
 scuritate futurus sim. Occultae enim, aiunt, nullus
 est respectus Musicae. Verum tu, inquit, et haec
 doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit:
 et duplicem tibi habebu gratiam, et de canendi fa-
 cultate, et quod maximum, gloriae etiam, quae inde
 conzinger ipsius nomine.

2. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero,
 inquit, Harmonide, amare te uoris rem non par-
 uam,

πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος
εἶναι, καὶ γιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τᾷ-
το δὲ, εἰ μὲν ἔτῳσί πως ἐς τὰ πλήθη παριῶν
ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις περιζεσθαι, μακρὸν αὖ
γένοιτο, καὶ ἔδὲ ἔτῳς ἅπαντες εἰσενταί σε·
πᾶ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἡ σάδιον ἔτω
μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἑλλήσιν; ὥς δὲ
ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφί-
ξη τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τᾷθ' ὑποθήσομαι σοι·
σύ γὰρ αὖλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θεάτρα ἐνίστῃ·
ἅτῃρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπί-
τομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγασα, ἥδε ἐστίν.
εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενός τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰς ἀρί-
στας καὶ ἐλίγας αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖσι, καὶ ἀ-
ναμφι-

*nam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cogno-
scaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum pro-
diens, tuique audiendi copiam faciens, praestare
tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem omnes
te noverint. Vbi enim aut theatrum inueniatur,
aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-
cis omnibus? Quo vero facto innorescas illis, et
ad finem voti tui peruenias, id ipsum quoque ego
tibi subiiciam. Cane tu quidem etiam theatris non-
nunquam; sed parum cura vulgus. Compendiaria
veto, et facillime ducens ad gloriam via ista est:
si nempe elegeris Graecorum optimos, et paucos illo-
rum, qui capita sunt, et extra controuersiam admi-
mirabi-*

ναυφικόγως θαυμαστοί, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρω πι-
 σοί, εἰ τέτοις (Φημί) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήμα-
 τα, καὶ ἔτοι ἐπαινέσοντά σε, ἅπασιν Ἑλλήσι
 νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ἔτῳ βραχεῖ,
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ ἔς
 ἅπαντες ἴσασι, καὶ ἔς θαυμάζουσιν, ἔτοι δὲ εἰ-
 σοντά σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ
 τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολοθήσῃσι τοῖς
 ἄμεινον κρῖναι δυναμέναις; ὁ γὰρ τοι πολὺς ἔτος
 λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοῶσι τὰ βελτίω, βάνηυοι
 ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὄντιν δ' ἂν οἱ πρᾶ-
 χοντες ἐπαινέσωσι, πισεύσαι μὴ ἂν ἀλόγως ἐ-
 παινεθῆναι τῶτον ὥς ἐπαινέσῃσι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ ἐν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θε-
 αταί

*mirabiles, ex quibus fides in utramque partem ha-
 beatur: (siue vituperent siue laudent) his, in-
 quam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te lauda-
 uerint; Graecis omnibus breui adeo tempore inno-
 tuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrem.
 Si enim quos omnes norunt, et quos admirantur, hi
 norunt, te probatum tibicinem esse, quid vulgo tibi
 opus est, quod omnino sequetur hos, qui melius iudi-
 care possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem igno-
 rant meliora, sellularii maiorem partem opifices:
 quem vero principes laudauerint, illum non sine ra-
 tione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi qua-
 que. Etenim in certaminibus quoque, multitudo
 V 3 quidem*

αταῖ ἴσασι κροτῆσαί πετε, καὶ συρίσαι, κρίνασι
 δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δὴ. ταῦτα ὁ μὲν Ἀρ-
 μονίδης ἐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν,
 Φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, Φιλοτιμότε-
 ρον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἄσπ-
 Φάνωτος ἐν τῇ σικνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶ-
 τον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίαις.

Ὁ μὲντοι τῷ Τιμοθέῳ λόγος, ἐκ αὐληταῖς,
 ἔδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ
 πᾶσιν, ὅσοι δόξης ἐρέγονται, δημόσιόν τι ἐπι-
 δεικνύμενοι, τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνε δεέ-
 μενοι. ἔγωγ' ἐν ὅπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόχην τὰ ἑ-
 μοια περὶ τῶν ἐμαυτῷ, καὶ ἐζήτην, ὅπως ἂν τὰ-

χιςα

*quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant ali-
 quando vel sibilent: iudicant vera aut septem, aut
 quinque, aut quocumque tandem. Illa quidem
 Harmonides perficere non potuit. Inter canen-
 dum enim, narrant, cum primum in certamen
 descenderet, contentius prae honoris cupiditate
 dum inflat, in ipsam quasi tibiam expiravit, et
 sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.*

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicini-
 bus, neque Harmonidi solum dicta mihi videtur,
 sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum pu-
 blicum quiddam profitentur, cum populari laude
 opus habent. Ego igitur, cum et ipse cogita-
 rem de mea ratione similiter, et quomodo celer-
 time

χρῆσθαι γνωσθεῖν πᾶσι, τῷ Τιμοθέῳ λόγῳ ἐπο-
 μένος, ἐσκοπέμην, ὅστις ἀριστος εἴη τῶν ἐν τῇ
 πόλει, καὶ ὅτι περὶ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ
 πάντων ἐκρίσσειν αὐν. ἔτος δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες εἶ
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δεικνύοντι λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κε-
 Φάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ
 ὁ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιχῶν. εἰ δέ σαι δεῖξαιμι
 τὰ μὲν, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, (εἴη γὰρ ἔτι
 φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἦκειν μετῆς ἐδ-
 πίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. ἢ
 τίνα γὰρ αὐν πρὸ σέ ἐλόμενος, ἔχι παραπαιεῖν
 αὐν εἰκότως νομισθεῖν; ὡς ἀλέγχομαι μὲν ἐφ' ἐνός
 ἀνδρός

nunc possem innotescere omnibus, quaereremque
 Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis
 in hac vrbe esset praestantissimus, cui fidem re-
 liqui habeant, quique vnus sit instar omnium.
 Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meo
 toque, virtutis omnis, quod quidem caput est
 norma, aiunt, et recta talium regula. Si vero
 tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque
 utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me
 spei venire putabam, in vno qui suffragio ferrem
 vniuersa. Aut quis est, quem tibi si praeferam,
 non merito infanire videar? Igitur verbo qui-

V 4

denti

- I. Ἐμελλες } Verbi μελλεν vis apud nostrum
 interdum haec est, vt. verisimilitudinem
 quandam eo fere modo indicet, vt. Latini orum,
 debet, oportet, et similia. Gesner.

ἀνδρὸς ἀναρρέψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές,
 ὥσπερ, ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπι-
 δεκνύμην τὰς λόγους. δῆλον γάρ, ὡς καὶ ἕνα
 τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνευεργμένων, μόνος
 αὐτὸς ἀμείνων ἂν ᾔσθαι. οἱ μὲν γε τῶν Λακε-
 δαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάσθε μίαν ψῆ-
 φον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν,
 δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ
 τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ὑπ' ἅπαντων
 ὁ πολυψηφότατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γε καὶ μά-
 λιστα ὅσω τὴν λευκὴν αἰεὶ καὶ σῶζεσαν φέρεις, δ'
 καὶ θάρσειν με τῷ παρόντι ποιεῖ, διὰ γε τὸ
 μέγεθος τῆς τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν
 φοβηθέντα. καὶ κείνο δὲ, νῆ Δία, προσέτι καὶ
 αὐτὸ

dem in vno homine iaciemus aleam; re autem
 vera idem est, quasi omnibus vndecumque ho-
 minibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim
 est, te et singulis, et collectis in vniuersum omni-
 bus, esse praestantiorem. Lacedaemoniorum
 Reges, calculos reliquis singulos habentibus, soli
 habebant binos. Tu vero et ephorum, et se-
 num insuper, calculos; et omnino omnium in do-
 ctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea ma-
 xima de causa, quod candidum semper et salu-
 tarem fers calculum; quae res etiam mihi in prae-
 senti facit fiduciam, qui propter rei quam conor
 magnitudinem merito perterrear. Ad haec illud
 etiam

αὐτὸ θάρρειν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἄλλό-
τριον τὰ μὲν 2) εἶναι σοι· ὅς πρότερός τε ἐκείνης
εἰμι, ἣν παλαιὰς εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον,
ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ
ἔθνους· ὥς ἦν πρὶ καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέ-
πωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ εὐαττεῖς ὥσιν
αἱ ἀμβλίας, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθείς,
ἀναπλήρῃς τὸ ἐνδόν παρὰ σεαυτῆ, καὶ τὸ ἐπὶ
ῥέθωμα 3) οἰκείον σοι δοκείτω.

Καί.

etiam profecto animum mihi addit, quod non
plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea vrbe
sum, quam saepe tu ornasti, primo quidem pri-
uatim ipsam, iterum vero publice cum gente
vniuersa. Itaque si forte nunc etiam in sequio-
rem partem inclinent, dum loquor, calculi, pau-
cioresque sint meliores, tu adiecto illo Mineruae,
de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi
et familiare videatur praua *hic etiam* corrigere.

V 5

4. Et-

2. Ἀλλότριον τὰ μὲν] Etsi mirum nonnullis
videbitur, singularem ita adiungi plurali,
tamen est Graecissimus verus, qui exponi
potest per ellipsin *χρῆμα*, vel *τι*, vt signi-
ficet: *meas res tibi esse alienum quid*. Reitz.

3. Ἐπὶ ῥέθωμα] Hoc puto velle Sophistam:
cum soleas, vt praeses, et rector prouinciae,
quaecumque deprauata sunt corrigere et re-
stituere: tui muneris partem esse putato,
peccata etiam mea emendare. Gesner.

Καὶ γὰρ ἔδδ' ἐκεῖνό μοι ἰκνῶν, πὶ πολλοὶ ἐθαύ-
μασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἦδη ἐγώ, εἰ ἐπαί-
νενται πρὸς τῶν ἀκροάτων αἱ λόγοι. πάντα
ἐνεῖνα, ὑπερβόλια ὀνειράτα, Φάσι, καὶ ἐπὶ
σικιῇ. τὸ δ' ἀληθὲς ἐν τῷ παρόντι δευχθή-
σεται. ἔτος ἀκριβοῆς ἔρος 4) τῶν ἐμῶν, ἔδδ'
ἀμφίδοξον ἔτι, ἔδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσασιν, ἀλλ'
ἢ ἄριζον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σέ
γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφημεῖν δὲ χρῆ
πρὸς ἔτω μέγαν ἀγῶνα χωρῆντα· δόξαιμεν γάρ,
ὦ θεοί, λόγοι ἀξιοί, καὶ βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν
παρὰ

4. Etenim neque illud mihi satis est, si multi
ante me admirati sunt, si nobilis iam ego, si lau-
dantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia
illa *somnia*, quod aiunt, *vento concipia*, et irrita,
umbrae verborum: verum autem iam apparebit.
Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque
partem amplius accipietur, aut ita, ut dubitare
quis possit; sed oportebit aut optimum circa do-
ctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur,
aut omnium — — Sed bene ominari fas est
ad tantum certamen euntem. Videamur enim,
o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! et
firmate

4. "Ορος] "Ορος siue finis hic est definitio.. Iu-
dicio viri, cui blanditur, vult constitui ac
definiri, quid de se sentire debeant reliqui.
σοί γε δόξαν absolute positum, ut sexconties.
Gesner.

παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λειπὸν θάρ-
 ρυντας ἐς τὰς πολλὰς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἦδη
 σταδίον ἦττον φοβερόν τῃ Ὀλύμπια τὰ μεγά-
 λα νενικημάτι.

firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reli-
 quo tempore cum fiducia in multitudinem proce-
 dere possimus. Stadium enim omne minus formi-
 dabile ei, magna qui Olympia vicerit.

Σκυθίας, ἢ πρόξενος.

Ὁ πρῶτος Ἀναχάρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας
 Ἀθηναῖς, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνι-
 κῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτῆ σοφός μὲν, καὶ
 φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομα-
 θῆς τῶν ἀρίστων· οἶκοι δὲ, ἔ τοῦ βασιλεῖς γένος
 ὦν, ἐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν
 πολλῶν

Scythia, seu conciliator hospitii.

Non primus e Scythia Athenas venit Anachar-
 sis Graecae disciplinae causa: sed Toxaris
 etiam ante ipsum, sapiens vir et pulchrarum re-
 rum amans, optimorumque institutorum studio-
 sus. Domi vero non regii generis erat, neque
 pilicatorum, sed Scytharum de multis unus et
 plebe-

πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
 οὐκ ἀποδεδυμένοι καλῶν· τὸ δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν
 δεσπότην εἶναι, καὶ ἀμύξης μιᾶς. ἕτος ὁ Τό-
 ξαρις, ἐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω εἰς Σκύθας, ἀλλ'
 Ἀθηναῖοις ἀπέθανε· καὶ μετ' ἐ πολὺ καὶ ἥρως
 ἔδοξε, καὶ ἐντέμνεσιν αὐτῷ Ξένω Ἰατρῷ οἱ Ἀ-
 θηναῖοι· τὸ γὰρ τέκνονα, ἥρως γενόμενος, ἐ-
 πεκλήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
 ἀνθ' ὅτι αἱ τὰς ἡρώας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκλη-
 πιαδῶν εἰς ἔδοξεν, ἐ χειρὸν ἴσως διηγῆσασθαι,
 ὡς μάθῃτε ἐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὄν ἀπα-
 θνατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν I),
 ἀλλὰ

plebeiōrum, quales apud illos sunt qui Oetipe-
 des vocantur: hoc autem significat boum duo-
 rum dominum esse, et vnius plaustrī. Hic To-
 xaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis
 mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe
 est habitus, sacrificantque illi, vt *HOSPITI*
MEDICO Athenienses. hoc enim nomen,
 cum Heros esse iuberetur, accepit. causam vero
 cognominis, et cur in Heroas relatus sit, et pro
 Aesculapii posterorum vno habitus, enarrare
 haud abs re forte fuerit, vt discatis, non Scythis
 modo patrium esse immortalitatem credere, et ab-
 legate nuntios ad Zamolxin; sed Athenien-
 sibus

I. Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc
 sumtum ab Herod. IV. 94. atque ita legen-
 dum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν
 Ζάμολ-

ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοσπειν τὰς Σκυ-
θὰς ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχι-
τέλης γυνή, Ἀρεοπαγίτη ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ
τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι
παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τὰς σενωπὰς
οἶνω

fibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia
Scythas.

2. In magna illa pestilentia visa sibi per quie-
tem est videre Architelis Arcopagitae vxor, ad-
stantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Athe-
nienſibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si
vicos

Ζάμολξιν. Nominauerat Γέτας τὰς ἀθα-
νατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθα-
νατίζοι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· ἄτε ἀπο-
θνήσκουσιν αὐτὰς νομίζοι, ἵεναι τε τὸν ἀ-
πολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα.
Deinde narrat, quæm ridicula crudelitate quin-
quenniis interiectis sorte aliquem delectum
mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀναπέμ-
πουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν
ἀν' ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versio-
ne secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῇ Ἑλ-
λάδι omnino præcedentibus iungo. Quid
enim? discerene debebant homines, Arco-
pagum et Athenas esse in Graecia? an illud,
barbarum hominem et Scytham pro Heroë,
pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia
agnitum? *Gesneri.*

οἶνω πολλῷ ῥάνωσι. τῷτο συχνάκις γενόμενον,
 ἃ γὰρ ἡμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀνέσαντες, ἔπαι-
 σε μάλιστα λοιμώττειν αὐτὰς· εἴτε ἀτμὰς τινὰς
 πονηρὰς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδμῇ, εἴτε ἄλλο τι
 πλεόνειδώς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ὅτε ἰατρικὸς ὢν,
 συνεβάλευσεν. ὁ δ' ἔν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι
 καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος κατα-
 θυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδραξεν ἡ Δο-
 μκινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖ-
 να τὰ περὶ τῶ οἴκου. καὶ εὗρέθη κεῖθι ὁ Τόξα-
 ρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ
 καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι
 ἐπὶ τῇ σῆλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκίλαπτο, τῇ λαϊῶ-
 μέν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βι-
 βλίον,

vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepius
 factum (neque enim neglexerunt qui audierant
 Athenienses) finem pestilentiae apud illos impo-
 suit, seu vapores quosdam malos odore delente
 vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris He-
 ros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Mer-
 ces igitur curationis hodieque illi persoluitur,
 equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo*
ipso loco, vnde ostendit Dimaenete progressum
 ipsum, illa de vino praecepisse: et inuentus ibi
 fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus,
 etsi ea non omnibus iam apparebat, et maxime,
 quod in columella insculptus erat Scythia, fini-
 stra quidem arcum intentum habens, dextra vero,

βλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοὺς ἂν αὐτῷ ὑ-
πὲρ ἡμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον
τὰ δ' ἄλλα τῆς σήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ἃ
χρῖνος ἤδη ἐλυμήνατό πε. ἔστι δὲ ἔκ πολὺ ἀπὸ
τῷ Διπύλῳ, ἐν ἄρισερῶ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπίον-
των, ἔμμεσα τὸ χῶμα, καὶ ἡ σήλη χαμαὶ, πλήν
ἀλλ' ἐσεπταὶ γε αἰεὶ, καὶ Φασί, πυρεταίνοντάς
τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτῷ, καὶ, μὰ τὸν
Δί', οὐδὲν ἄπισον, ὅς ἔλην ποτὲ ἰάσατο τὴν
πόλιν.

Ἄλλὰ γὰρ ἔπερ ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτῷ, ἔζη μὲν
ἔτι ὁ Τόξαις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπε-
πλευκῶς, ἀνῆκε ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὲ ξένος, καὶ
βάρβα-

vt videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra
dimidiam eius partem, arcum autem integrum
atque librum: reliqua vero columellae, et ipsam
faciem, tempus olim iam aboleuit. Est autem
non multum a Dipylo *sive* Ιαῆο, ad sinistram in
Academiam euntium, tumulus non magnus, et
humi iacens columella. Veruntamen coronata
semper est, et aiunt febris laborantes quosdam
illius ope esse liberatos: neque profecto incredi-
bile, qui totam olim urbem sanauerit.

3. Verum enim vero, cuius rei causa mentio-
nem istius inieci, superstes erat Toxaris, cum
Anacharsis, nauigatione modo finita, a Piraeo ad-
scendit, tanquam peregrinus et barbarus non
medio-

Βάρβαρος, ἔμετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
 ρην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδὲς πρὸς τὰ πολ-
 λὰ, ἐκ ἔχων ὅ, τι χεῖσταιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ
 συνίει καταγελωμένος παρὰ τῶν ὀρώντων ἐπὶ τῇ
 σκευῇ, καὶ ἐμόγλωσπον ἑδένα εὔρισκε, καὶ ὅλως
 μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδουτο, ἰδόν-
 τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθύς ὀπίσω
 χωρεῖν· καὶ πλοῖα ἐπιβάντα, πλεῖν αὐτοῖς ἐπὶ
 Βοσπόρῳ, ὅθεν ἔ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσε-
 σθαι οἴκαδε εἰς Σικυθας. ἔτως ἔχοντι τῷ Ἀνα-
 χάρσιδι ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς
 ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον, ἡ σολή αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πα-
 τριῶτις ἔσα· εἶτα μέντοι ἔ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ
 αὐτὸν

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus o-
 mnium, strepitum saepe quemuis exhorrescens,
 de se quid faceret, nescius: sentiebat enim veri-
 deri se ob habitum et arma; et linguae suae pe-
 ritum inueniebat neminem: et in vniuersum viae
 ipsum iam poenitentia subibat, decretumque ipsi
 erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia,
 conscensoque nauigio, nauigare rursus in Bospo-
 rum, vnde via sibi non longa domum ad Scythas
 suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi ob-
 uiam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, reuera,
 genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus il-
 lum inuitabat, patrius qui esset: deinde non diffi-
 cilter

αὐτὸν γνῶσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους
τῷ δοκιμωτάτῃ ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυ-
θῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω
ὁμοειδῆ ὄντα, Ἑλληνιστὴν ἐσαλμμένον, ὑποξυρημέ-
νον τὸ γένειον, ἄζωσον, ἀσίδηρον, ἤδη σωμαύλον,
αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; ἔ-
τω μστεπεποίητο ὑπὸ τῷ χρόνῳ.

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὴν πρὸς αὐτὸν, Οὐ
σύ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέ-
της; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι
καὶ ὁμόφωνον εὐρέθει τινά, καὶ τῷτον εἰδότα,
ὅσις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο· σύ δὲ πόθεν οἶ-
σθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν
εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τένομα, ἔ τῶν ἐπι-
φανῶν,

culter debebat ipsum quoque nosse Anacharfin,
generis nobilissimi virum, et Scytharum e prin-
cipibus. Anacharfis autem vnde illum agnosce-
ret popularem suum esse, Graece vestitum, ra-
sum genas, non cinctum, sine ferro, iam affa-
bilem, indigenarum iam vnum Atticorum? adeo
ab ipso iam tempore immutatus fuerat.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non
tu, inquit, Anacharfis es, Dauceri filius?* Lacry-
mari prae gaudio Anacharfis, quod et linguae
suae peritum inuenisset aliquem, eumque gna-
rum, quis ipse esset inter Scythas; atque roga-
re: *Tu vero, hospes, vnde nosti nos? Et ipse, in-
quit, inde sum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non*

Φανῶν, ὥς τε καὶ ἐγνώσθαι. ἂν σοι κατ' αὐτόν
 μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ ᾧ ἐγὼ ἤκουσα, ὥς
 τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ
 γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο
 ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρήβοι καὶ δι, τιμώμενος
 ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, ἃ
 τις καμῆ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. ἀλλ' ἔν, ἢ δ' ὅς ὁ
 Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σε ἴσθι με γεγενημένον,
 καὶ ζήλωτὴν τῷ ἔρωτι, ἐν ἡρώσθης, ἰδεῖν τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀ-
 ποδημήσας, ἤκω σοι, κυρία παθῶν ἐν τοῖς δια-
 μέσσει ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἐγνώ-
 σο ἤδη πρὶν ἥλιον δύναι, ὀπίσω αὐθις ἐπὶ ναῦν
 κατιέναι, ἔτως ἐτεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα
 πάντα

e nobilibus, ut ea tibi notus sum. Numquid, in-
quit, ille tu Toxaris es, de quo audiui ego, Toxa-
rin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scy-
thia et parvis pueris, Asbenas abiisse, et nunc ibi
vivere, et in bonore esse apud optimos quosque? Ille
ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo
apud vos est. Tum, Noris ergo, inquit Anachar-
sis, discipulum me tuum factum esse, et aemulum
amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Huius
negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpeffus
mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in te inci-
disssem, decretum iam erat, ante solis occasum retro
rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum,
cum peregrina et ignota mihi viderem omnia. Sed
per

πάντα ἐρώων· ἀλλὰ πρὸς ἀνιάνει, καὶ Ζαμόλξι-
δος, τῶν πατρῶων ἡμῶν θεῶν, σύ με, ὦ Τό-
ξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλ-
λιστα τῶν Ἀθηνησιν, εἴτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ
Ἑλλάδι, νόμων τε τὰς ἀρίστας, καὶ ἀνδρῶν τὰς
βελτίστας, καὶ ἥθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον
αὐτῶν, καὶ πολιτείν, δι' ἅπερ σύ τε, καὶ γὰρ
μετὰ σέ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιί-
υης ἀθέατον αὐτῶν ἀνασρέψοντα.

Τῷτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἤμισα ἐρωτικὸν
εἶρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἷχε-
σθαι ἀπίοντα· πλὴν ἀλλὰ θάρσει· ἐγὰρ αὖ
ὡς Φῆς, ἀπέλθης, ἐδ' αὖ ἀφίη σε ῥαδίως ἡ
πόλις, ἥχ' ἔτιωσ' εἰλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς
τάς

*per ego te acinacem, et Zamolxin; patria numina,
obsecro, tu me, Toxari, adsumtum tanquam pere-
grinum circumducito, et ea, quae Aethenis pulcherri-
ma sunt, ostendito, tum et reliqua in Grae-
cia, leges optimas, viros praestantissimos, mo-
res, celebritates, viuendi rationem et administran-
dae reipublicae, propter quae et tu, et post te ego,
tantum itineris fecimus; neque patere me his non
visis domum redire.*

5. Illud quidem, inquit Toxaris, minime pro
amatore aiebas, te, ad ipsas cum ianuas venisses,
abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut
aiebas, abicris, neque te ita facile urbs haec dimi-
serit, neque pauca adco habet pro hospitibus delimi-

τὰς ξένας, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεται σε, ὥς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσί, μεμνη-
 σθαι· ὥς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἰδοῖς τὴν πόλιν τῶν
 Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ἔλην, καὶ τὰ Ἑλ-
 λήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαι σοι. Ἐξισοφὸς ἀνὴρ
 ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα
 πολλὰ ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλ-
 λα ἔκ τῶν πλεσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης·
 ὄψει γέροντα ἔτῳ δημοτικῶς ἐσαλμένον· πλήν
 διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πά-
 νυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥς καὶ νομοθέτῃ χρεῶνται
 πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιῶσι κατὰ τὰ ἐκείνη
 προστάγματα βίβν. εἰ τῆτον Φίλον κτήσαιο,
 καὶ

menta: sed valide te complectetur, adeo ut neque
 uxoris iam, neque liberorum, si qui tibi iam sint,
 memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime
 omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam po-
 tius totam, et bona Graecorum ac pulchra, ego tibi
 subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille qui-
 dem, sed multum per Asiam et Aegyptum peregri-
 natus, et versatus cum hominibus praestantissimis,
 caeterum non diuitum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem ita, ut me, plebeium in morem ve-
 stitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam,
 maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore et-
 iam illo ad constituendam civitatem utantur, et se-
 cundum illius praecepta vivere velint. Hunc si ami-
 cum

καὶ μάθαις, οἷος ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλ-
λάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν
εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὥς ἐκ ἑσιν ὃ, τι ἂν
μείζον σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συζη-
σας ἐκείνῳ.

Μὴ ταῖνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, εἴ Ἀνα-
χαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἄ-
ταρ ἐκεῖνο δέσδια, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρ-
έργῳ θῆται· σὲ τὴν ἐν τευξίν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει,
ἡδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ,
ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιίας·
ἔπερ μόνον, εἴσῃ γὰρ, ὅση περὶ τὰς ξένους ἡ αἰ-
δώς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μάλ-
λον δὲ κατὰ δαίμονα ἔτος αὐτὸς ἡμῖν προσείσιν,
ὃ ἐπὶ

*cum tibi conciliaueris, et quantus vir sit didiceris,
totam te in illo Gracciam habere putato, et sum-
mam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non
est quod maius tibi donare bonum possim, quam illi
si te commendem.*

6. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Ana-
charsis. sed prebendum me ad ipsum deduc. verum
illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque
pro me deprecationem non magni faciat. Bona ver-
ba! inquit, quin maxime illum affecturus videor,
subministranda illi beneficentiae in hospitem occasio-
ne. Sequere modo, scies enim, quantus sit illius cir-
ca peregrinos pudor, et reliqua aequitas, et beni-
gnitas. Quin diuinitus ille ipse ad nos accedit, co-

ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσ-
εἰπὼν τὸν Σόλωνα, τῷτό σοι, ἔφη, δῶρον μέ-
γιστον ἤκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, Φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ ἐς τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ
ὅμως τάκει πάντα ἀφείς, ἡκει συνεσόμενος ὑμῖν,
καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος, καὶ γὰρ
ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶ-
σα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοι-
το τοῖς ἀρίστοις· τῷτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐ-
τόν. εἰ τοίην ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, ἔτω ποιή-
σεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον
ἀποφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην
μικρὸν ἐμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρα-
κας

*gizabundus ille, ille secum ipse loquens, et simul
Solonem allocutus, Huc tibi, inquit, donum ma-
ximum adduco, peregrinum hominem, indigentem
amicitiae.*

7. Scythia autem est, generosus apud nos, et ta-
men relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut
vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in
Graecia, videat, ego autem compendiarium hanc illi
viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et inno-
tescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut
ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi,
ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies,
et germanum Graeciae ciuem efficies. Et, *Quod*
tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti,
viso

κας ἤδη Σόλωνα ἰδὼν· τῷτο αἰ' Ἀθῆναι· τῷτο ἡ Ἑλλάς, ἐκ ἔτι ξένος, συμπαντές σε ἴσασι πάντες σε Φιλέσι· τηλικῶτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβυτήν τῷτον· ἁπάντων ἐπιλήση τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄθλα, τῷ ἔρωτος τὸ τέλος. ἔτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τῷτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ἔτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὅς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ Φίλῳ χρησῇ αὐτῷ.

• Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιπα, ὁ Σόλων, καὶ Φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνά-

viso Solone. Hic Athenae, Hic Graecia, Non iam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant, Tantum est in hoc fene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur iudica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis futurus.

8. Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret et doceret pulcherrima quaeque, et amicum omnibus concilia-

Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρύπον ἐπιμελόμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὃ δὲ, ταθηπῶς τὴν σοφίαν αὐτῆ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι 2) ἀπολειπόμενος. ὥς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τοξάρις, ἐξ ἐνὸς ἀνδρὸς, τῷ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀναρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. καὶ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαικῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τῷτο, ὥς νομοθέτη ἐπείθοντο, ἐφίλχον ὅς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἀνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβαρῶν Ἀνάχαρσις, δημοποίη-
τος

ret Anacharsin, et bonis eum Graecorum admo-
ueret, omni ratione curans, vti quam suauissime
in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anachar-
sis, sapientiam huius admiraretur, nec latum pe-
dem ab illo sua voluntate discederet. Vt enim
promiserat illi Toxaris, ex vno viro Solone, bre-
uissimo tempore cognoscebat omnia, et innotesce-
bat omnibus, et in honore apud omnes erat.
Neque enim paruum quiddam erat laudans So-
lon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam
legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille
probaret, et viros optimos esse credebant. De-
nique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis,
solus

2. Εἶναι] Legendum puto ἐκεῖνα. Certe ita
interpretatus sum. Gesner.

τος γενόμενος, εἰ χρεὶ Θεαξένῳ πιεῦσεν καὶ τῷ-
το ἰσορᾶντι περὶ αὐτῷ. καὶ ἐκ αὐτοῦ ἀνέστρε-
ψεν, οἶμαι, ἐς Σκυθίας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βάλεσθε ἔν ἡδὴ ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος,
ὥς μὴ ἀκέφαλος περινοσοίῃ; ὥρα γὰρ εἰδέναι, ἔ-
τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀναχάρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ
Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ
Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένῳ Ἀθήνηθεν.
Φημὶ δὴ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ ναυεσθήσῃτέ μοι
τῆς εἰκόνας, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴλασα.
Βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ ἔδεν τι Φαίης
αὐτὸς Σύρος ἡμᾶς Φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυ-
θῶν.

solus barbarorum, ciuitatis ante iure donatus, si
fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo
narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam,
nisi Solon esset mortuus.

9. Vultin' igitur iam inducam etiam finem *et*
coronidem fabulae, ne fine capite oberret. Iam
enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anachar-
sis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedo-
niam venerint, adducentes insuper Solonem, se-
nem virum, Athenis. Aio nimirum simile mihi
quiddam Anacharsidi vsu venisse. Et, per ego
vos Gratiarum *numen* rogo, nolite irasci mihi ob
istam imaginem, si regii generis viro me assimi-
laui. Barbarus enim et ille; neque Syros nos
Scythis vlla in re deteriores temere dixeris. Ego

θῶν. ἀτὰρ, ἔδ᾽ ἀ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ
 τὰ μάλιστα τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ
 πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην
 μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ
 τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλ-
 λην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥς ἐπι-
 πολὺ ἐτεδήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ ἐκ ἐξήρκην τῷ
 θαύματι, οἷόν τι καὶ ὀνησιώτης ἐκείνος νεανίσκος
 ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τῆ Μενελάου οἰκίαν, καὶ ἐμελ-
 λον ἔτω διατεθήσεται τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν
 ἀκμάζουσαν ἀμυῇ Ἰοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐ-
 κείνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς παῶσιν, οἷς θαλάσσι πόλεις.

Οὕτω δὲ ἔχων, ἐκιοπέμην ἤδη περὶ τῶν
 πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν,
 πάλας

vero non quantum ad regiam nobilitatem, simili-
 tudinem illam affecto, sed quantum ad illa *priora*.
 Cum enim primum peregrinus vestram in urbem
 veni, statim quidem perculsus sum conspecta ma-
 gnitudine, et pulchritudine, et civium numero,
 et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque
 diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi,
 quale quid illi de insula adolescenti accidit ad
 Menelai domum. Et debebam ita animo affici,
 qui viderem, urbem in eo culmine constitutam,
 et secundum poetam, bonis omnibus florentem,
 quæ vigere urbes solent.

10. Ita nempe habens, quid agendum esset,
 iam considerabam. Et facultatis quidem dicendi
 speci-

πάλαμ ἐδεδόκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα,
 σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν
 γὰρ (ἔδ' ἀποκρίνομαι τὰληθές,) οἵτινες οἱ
 πρῶχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἂν τις προσελθὼν, καὶ
 συγγραφόμενος προσάτας, συναγωνισαῖς χρῶ-
 το πρὸς τὰ ὄρα. ἐνταῦθά μοι ἔχ εἷς, ὥσπερ
 τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ ἔτος βέρβαρος, ὁ Τόξαρις,
 ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μό-
 νον ἐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον· ὦ ξένε, πολ-
 λοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πό-
 λιν, καὶ ἐκ ἂν ἀλλαχόθι τρεῖς εὐροὶς ἄνδρας
 ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὶν ἡμῖν ἄνδρες ἀρίστω,
 γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ πρῶχοντες ἅ-
 πάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀτ-
 τικῇ

specimen vobis praeberē, decretum olim fuerat.
 Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem vr-
 bem praeterirem? Quaerebam enim, (neque ve-
 rum celabo) quī essent principes, et quibus quis
 applicans se, et patronis sibi adscitis, deinde au-
 xiliatoribus vti ad vniuersa posset? Hic mihi non
 vnus aliquis, vt Anacharsidi, isque barbarus, To-
 xaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum
 non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, ho-
 spes, et alii boni dextrique in vrbe viri, nec alias
 tot bonos viros inuenias. Duo autem maxime sunt
 nobis viri optimi, genere quidem et dignitate multum
 superiores omnibus, doctrina audent et eloquentia*
 Atti-

τιῇ δεκάδι παραβέλλοις ἄν. ἡ δὲ πρὸς τοῦ
 δήμου εὐνοία, πάντῃ ἐρωτικῇ πρὸς αὐτὰς· καὶ τε-
 τι γίνεται, ὅ, τι ἂν ἔτοι ἐθέλωσιν· ἐθέλωσι γὰρ
 ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότη-
 τα, καὶ τὴν πρὸς τὰς ξένους Φιλανθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τασάτω ἀνσπίφθρονον, καὶ τὸ
 μετ' εὐνοίας αἰδεσίμω, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ
 εὐπρόσδοτον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγῆσαιο, πειρα-
 θεὶς μικρὸν ὕψερων.

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μιᾶς καὶ τῆς αὐ-
 τῆς οἰκίας ἐσὼν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα
 Σόλωνά, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινόεις, ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὁ Φθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε,
 ἔτιω

*Atticae illos decadi compgraueris. Tantum autem
 populari gratia florent, ut plane amentur: idque
 ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fir-
 que quidquid hi volunt: volunt enim quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim, et in hospites humani-
 tatem, et quod in tanta magnitudine nullum inui-
 diae locum relinquunt, et quod in illa se beneuolen-
 tia venerabiles tamen praestant, et quam sine plac di,
 quam faciles accessus babeant; tute aliis enarrare
 poteris, pericula paullo post facto.*

11. *Utrique magis mireris, ex una eademque domo
 sunt, filius et pater. Hic quidem, si Solonem ali-
 quem, aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius
 vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi ab-
 ducet,*

ἄνω μέγας ἐς, καὶ καλὸς ἀρρενωπὴν τινα τῆν
 εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ Φθέγγαιτο μόνον, οἰχί-
 σεται 3) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμενος· τασ-
 αὐτὴν Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ ῥαώττῃ ὁ νεανίσκος
 ἔχει. ἢ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχρηνότες ἀνέστη,
 ὅπότε ἂν δημηγορήσων παρῆλθοι· ἐποῖσιν Φασι
 τὰς τότε Ἀθηναίους πρὸς τὸν πᾶ Κλεινίαν πε-
 πονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν εἰ εἰς μακρὰν
 μετεμέλησε τᾶ ἔρωτος, ὃν ἡρώσθησαν τᾶ Ἀλ-
 κιβιάδῃ· τᾶτον δὲ ἡ πόλις εὖ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ
 λὰ

*ducat, ita procerus est, et virili quadam formosi-
 tate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet uir-
 ribus te deuincto abibit: tantam in lingua lenem
 habet iuuenis. Vrbs quidem vniuersa hiantes au-
 diunt, quoties in concionem prodierit, id quod aiunt
 Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio acci-
 disse: nisi quod illos quidem non ita multo post amoris
 illius, quo profecuti Alcibiadem fuerant, poenituit;
 hunc vero non amat modo ciuitas, sed reueren-
 tia*

3. Οἰχήσεται] Respicit ad Ogmium illum
 Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo
 ad aures audientium pertinentibus non pro-
 fecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed
 abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire
 placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται· hanc
 nos verbis *ilicet et abibit* exprimere studui-
 mus. *Gesner.*

λὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἐν τῷτο
 ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἀ-
 πασιν, ἀνὴρ ἄτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ
 αὐτῷ δέξαντό σε, καὶ Φίλον ποιήσαιντο, πᾶ-
 σαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρεὶ τὴν χει-
 ρα, τῷτο μῦνον, καὶ ἐκ ἑτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά-
 ταῦτα νῆ τὸν Δί' ἀπαντες ἔλεγον, εἰ χρεὶ καὶ
 ἔρπον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη πειρωμέ-
 νῳ, τὸ πολλοσὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδο-
 ξαν· ὅχ' ἔδρας τοῖνυν, εἰδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ
 Κεῖος Φησὶν, ἀλλὰ χρεὶ πάντα μὲν κάλων κινεῖν,
 πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς Φίλοι ἡμῖν
 τοῖσ'τοι γένοιντο· ἦν γὰρ τῷδ' ὑπάρξει, εὐδία
 πάντα,

zia iam dignatur. Denique unum hoc publicum no-
strum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic
vir! Stigitur et ipse et ipsius pater recipient te, et
amicum sibi faciant, civitatem habes uniuersam:
et hoc solum opus est, ut manu significationem vo-
luntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubi-
zare licebit. Haec ita me Iupiter, (si iusiurandum
adiicere orationi fas est) dixerunt uniuersi: et
mihī iam experiēti, vix aliquam de multis par-
tem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non
igitur desidendi, aut differendi, ut Caeus poeta
ait, iam tempus est, sed funem omnem mouere
oportet, facereque et dicere omnia, hi, ut amici
nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena om-
nia,

πάντα, καὶ πλεῖς ἔστος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

mania, et secunda nauigatio, et molli fluctu leniter motum mare, et portus in proximo.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.

Αβδηρίταις, Φασί, Λυσιμάχῃ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλῶς Φίλων, τοιᾷτο· πυρεττεῖν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐξωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολλὺς καὶ ἔτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῖση 1) τὰς γνώμας

Quomodo historia conscribenda sit.

Abderitas dicitur Lyfimacho iam regnante morbus inuasisse, mi iucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota vrbe omnes, a primo statim die valide, et feбри continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superueniens largus et ipse, febrem soluit. At illa febris in ridiculam quandam

1. Περιῖση] Significat hic περιῖσημι redigo, eodem.

γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν πα-
 ρεκινῶντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐΦθέγγοντο, καὶ μέγα
 ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδα Ἀνδρομέδαν ἐ-
 μονώδαν, καὶ τὴν τῷ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξ-
 ῆσαν· καὶ μετῇ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων
 καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε ἀνθρώπων, Ἔρως,
 καὶ τὰλλα μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ
 τῷτο· ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ
 μέγα γεγόμενον, ἔπαυσε ληρῶντας αὐτὰς. αἰ-
 τίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιαύτῳ παρασχεῖν, Ἀρ-
 χέλαος

dam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes
 ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et
 iambica proferebant, et clamabant valide, ma-
 xime vero Euripidis Andromedam solitario cantu
 pronuntiabant, et illam Persei orationem modu-
 late persequiebantur. Plena igitur vrbs pallidis
 omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoedis:

Taque o Deorum hominumque saepe rex, Amor,
Et reliqua voce magna proclamantibus, idque
multum diuque, donec hiems, et frigus magnum
ingruens, delirio illorum finem imposuit. Cau-
sam mihi vero videtur huiusmodi euentus prae-
buisse

eodemque significatu et constructione utitur
Herodian. VII. 3. 12. ὁ Μαξιμίῳς τὰς πλεί-
ους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιήσας.
 Nominatiuus autem verbi, hoc Luciani lo-
 co, est τὸ νόσημα. *Reitz.*

χέλκος ὁ τραγωδῶς, εὐδοκίμων τότε, μεσῆντος
 θέρους ἐν πολλῷ τῷ Φλογμῷ τραγωδήσας αὐ-
 τοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρῆσαι τε ἀπὸ τοῦ
 θεάτρα τὰς πολλὰς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον εἰς
 τὴν τραγωδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφι-
 λοχωρέσας τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν,
 καὶ τῇ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν αἰῶνα
 γνῶμην περιπετομένην.

Ὡς ἔν. ἐν, φασίν, ἐν παραβαλεῖν, τὸ Ἀβ-
 δηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τὰς πολλὰς τῶν
 πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· ἔχ' ὥς τραγω-
 δεῖν, ἐλαττον γὰρ ἂν τὲτο παρέπαιον, ἄλλο-
 τρείοις ἰαμβείοις, ἔ Φαύλοις κατεσχημένοι· ἄλλ'
 ἀφ' ἧ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνηται, ὁ πόλε-
 μος

buisse Archelaus, Tragoedus ea aetate fauore
 hominum florens, qui media aestate, multo ae-
 stu, Andromedam illis egerat, adeo vt ab ipso
 theatro multi febricitarent, et surgentes deinde
 in tragoediam delaberentur, cum iuuuitate qua-
 dam obuerfante memoriae ipsorum Andromeda,
 et Perseo cum sua Medusa circa sensus vniuscuius-
 que adhuc volitante.

2. Si igitur vnum, quod aiunt, alteri compa-
 rare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quo-
 que eruditorum multos comprehendit: non illos
 quidem vti tragoedias agant: minus enim sic de-
 lirarent, si iambis alienis nec malis occupati essent.
 Sed ex quo praesens hic motus exstitit, bellum,

μος ὁ πρὸς τὰς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ
 τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῆμαι, ἔδωκεν, ὥστ' ἔχει
 ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ
 Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ
 ὡς εἴκειν, ἀληθὲς ἂν ἦν εἰπεῖν, τὸ, Πόλεμος
 ἀπάντων πατήρ 2)· εἴ γε καὶ συγγράφεας τοσού-
 τας ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀ-
 νέοντά με, τὸ τῷ Σινοπέως ἐκεῖνο εἰσηλωθέν·
 ὁπότε

inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia
 acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin
 conscribat historiam, potius vero Thucydides
 nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes.
 Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum o-*
mnium esse patrem, si una tot historicos plaga
 genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me et au-
 dientem Sinopensis illud subiit. Cum enim iam
 ducere

2. Πόλεμος ἀπάντων πατήρ] Respicit ad il-
 lam Heracliteorum veterum philosophorum
 ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡμερόσθαι τὰ ὄν-
 τα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7.
 Heraclitus. Nemo forte explicauit eam ἐν-
 αντιοτροπὴν, et rerum omnium ex pugna
 quadam elementorum originem copius
 quam Hippocrates de diaeta I, 1. sq. VII, 6.
 sq. in primis c. 12. — 17. *Gesner.*

ἐπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ᾔσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφύρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τῷ τείχεϊ, ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπαργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, εὐδείς γὰρ αὐτῷ ἕς ἑδὲν ἐχρήτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπαδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγγανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κρανεῖ· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγετες; Κυλίω, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ-

ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usus essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium, in quo degebat, voluere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, *Voluo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

Καὐτὸς ἔν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μένος ἄφωνος
 εἶην ἐν ἔτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ
 κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηρῶς σιωπῇ παραφε-
 ροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι,
 κυλίσσαι τὸν πίθον, ἔχ' ὡς ἰσορείαν συγγράφειν,
 ἔδὲ πράξεις αὐτὰς διβξίσαι· ἔχ' ἔτῳ μεγαλό-
 τολμος ἐγὼ, μηδὲ τῆτο δεισῆς περὶ ἐμῆ· οἶ-
 δα γάρ, ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν
 κυλίσαι τις, καὶ μάλισα, οἷον τὲ μὲν τῆτο πιθά-
 κνιον, ἔδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεή-
 σει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον
 προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. τί ἔν
 ἔγνωσά μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τῆ πο-
 λάμῃ, αὐτὸς ἔξω βέλῃς ἐσῶς, ἐγὼ σοι Φράσω.

τῆτα

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus
 solus essem in vocali adeo tempore, neque co-
 mici satellitii instar hiante ore praeterueherer, de-
 cere arbitratus sum, pro virili me quoque do-
 lium voluere, non ut historiam scriberem, neque
 ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque
 hoc de me metueris. Noui enim, quantum sit
 periculum, si per saxa voluat aliquis, in primis,
 doliolum, quale meum est, non valide admo-
 dum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad
 paruum lapillum offendam, testas colligere.
 Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tu-
 tus in partem belli venturus sim, extra teli ia-
 ctum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum
 a fu-

τέττε μὲν καπνῷ, καὶ κύματος 3), καὶ Φροντί-
δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνέουσιν, ἀνέξω ἑμαυ-
τὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικράν, καὶ
ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι ταῖς συγ-
γράφεσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐταῖς τῆς οἰκοδο-
μίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω γὰρ τῷ δα-
κτύλῳ τῷ πηλῷ προσαψάμενος.

Καίτοι ἐδὲ παραίνεσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονταί
σφίσιν ἐπὶ τὸ πρῶγμα, ἔ μᾶλλον ἢ τέχνης τι-
νὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλ-
λά

a fumo, et fluctu, et curis, quae scribendo ad-
iunctae sunt, abstinere inē, sapienti consilio.
Admonitionem autem parvam quandam, et pau-
ca haec praecepta subiiciam scribentibus, ut in
aedificandi aliquam partem veniam, licet in in-
scriptione nulla mei mentio futura sit, qui ex-
tremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique
opus sibi esse putant ad hoc negotium, non ma-
gis quam arte quadam ad incedendum, aut vi-
dendum, aut edendum: sed facillimum omnino,

Υ 3

et

3. Καπνῷ καὶ κύματος] Locum hunc, qui
me diu torserat, aperuit tandem Iac. Vro-
nus, ostenso, ad quem alludit, Homeri lo-
co; qui inspectus rem totam statim pulchre
expediet. Scyllam ut effugeret, gubernato-
ri mandat Vlysses: τέττε μὲν καπνῷ καὶ κύ-
ματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα etc. du Saul.

λαὶ πάνυ ῥᾶλλον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶ-
 ναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐ-
 παλθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθ' ἂν καὶ αὐτὸς,
 ὧ ἐταῖρε, ὡς ἔ τῶν εὐμεταχειρίζων, ἔδὲ ῥα-
 θυμῶς συντεθῆναι δυναμείων τῶν ἐστίν, ἀλλὰ εἴ-
 τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς Φροντίδος
 δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης Φησίν, ἐς αἰ-
 κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ἔν ἔ πάνυ πολλοὺς
 αὐτῶν ἐπιτρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθῆς
 δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσαι ἤδη,
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ
 ἐπῆνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία,
 εἴ γε ἔλπις 4), ὡς οἱ τοιαῖτοι μεταποιήσασιν ἡ
 μετα-

et promptum, et vniuscuiusque esse, scribere hi-
 storiam, modo quis eloqui, quae in mentem
 veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quo-
 que, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque
 ex iis, quae negligenter componi possint, sed
hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud,
 quod multa cura indigeat; si quidem aliquis,
tamquam possessionem in perpetuum *obtinendam*,
 ut ait Thucydides, componere velit. Noui equi-
 dem fore, ut non admodum multos aduertam,
 quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar,
 illis praefertim, quibus iam perfecta est, et osten-
 sa in publico historia. Si vero etiam laudata sit
 ab audientibus, insania fuerit sperare, retracta-
 turos

4. Μανία, εἴ γε ἐλπίς.] Locus turpiter cor-
 ruptus.

μεταγράψαι τι τῶν ἀπ᾽ ἐκελευμένων, καὶ
ὥσπερ εἰς τὰς βασιλεῖς αὐλὰς ἀπακευμένων. ὁ-
μως δὲ ἔχειρον καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας εἰρη-
σθαι, ἢ, εἰ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελ-
τοῖς πρὸς Ἑτάας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίας (αὐ-
τὰς πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις, ἀπάντων
ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἀμεινοῦ συντιθέναι,
τὸν κινόντα τῆτον προσάγοντες, ἥνπερ γὰρ δόξῃ
αὐτοῖς ἔρδῃ εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τό-
τε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρέον-
των τὰ πρᾶγμα· ὁ ἰατρός δὲ ἔκ παντὶ ἀνιάσε-
ται.

turos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae
semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias
reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit
etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando
bellum confletur aliud, aut Celtarum aduersus
Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque
enim contra nos quisquam ausit *talē quid*, per-
domitis iam omnibus.) habeant, quomodo com-
ponere melius possint, applicanda hac norma,
si quidem recta iis videatur esse. Sin minus,
ipsi quidem tunc eadem vlna, ut nunc etiam, rem
metiantur: medicus vero non valde angetur, si

Y 4

Abde-

ruptus. Pro *μανία*, εἴγε ἐλπὶς sine dubio
legendum *μανία* εἴη γε ἐλπὶς. Videtur
huic ulceri cum interpretatione succurrisse
etiam Interpres. *Iensius*.

ται, ἣν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν
τραγωδοῦσι.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆ τῆς συμβαλλῆς ἔργα, τὰ
μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ Φεύγειν διδάσκει, Φέ-
ρε πρῶτα εἰπόμεν, ἅτινα Φευκτέον τῷ ἰστορίαν
συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἐ-
πειτα, οἷς χρώμενος ἐκ αὐτῶν αἰμάρτοι τῆς ὀρθῆς,
καὶ ἐπ' εὐθυ ἀγέσης, ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀρ-
κτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοσέον,
καὶ μέτρον ἐκάστω, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐν-
διατρίπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἀμεινον, καὶ
ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμύσαι. ταῦτα
μὲν, καὶ τὰ ταιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κα-
κίας

Abderitani omnes sua voluntate agant Andro-
medam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod
alia eligere docet, fugere vero alia: age primum
dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam,
et a quibus purum esse oporteat: deinde quibus
rebus vius non aberret a vera *via*, quaeque recto
itinere ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis
ordo sit accommodandus rebus, quae vniuscuius-
que mensura, quae praetereunda silentio, quibus
imporandum sit, quae melius breuiter percur-
rere, quomodo verbis explicanda omnia, et inter
se committenda, atque deuincienda. Atque
haec quidem, et similia his, deinde. Iam nunc
vero

κίας ἤδη εἰπώμεν, ὅποσαι τοῖς Φαύλως συγ-
γράφει παρακολυθῶσιν. αὐτὰ μὲν ἐν κοινὰ πάν-
των λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀταχνίᾳς
μακρὸν τε αὖ εἰς ἐπαλθεῖν, καὶ τῆς παραστάς ὑ-
ποθέσεως ἐν ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἀπάν-
των λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἐν τε Φωνῇ, καὶ
ἁρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἰσορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα
αὖ εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ πολλαὶς ἀκρω-
μένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἄπασιν αὐτοῖς ἀνι-
πετάσης τὰ ὧτα. ἐν ἀκίρῳ δὲ μεταξὺ καὶ
ἀπομνημονεύσαι ἓν, παραδείγματός ἐνεκα, τῶν
ἡδὴ

vero vitia dicamus, quae malos scriptores comi-
tantur. Quae quidem igitur in oratione omni
communia insunt vitia, in lingua, in compo-
sitione, et sententia, in ruditate reliqua, longum
fuerit persequi, et huius argumenti minime pro-
prium est. Communia enim, quod modo dixi,
omnis orationis vitia sunt in lingua et compo-
sitione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si obser-
uare velis, talia inuenias, qualia mihi etiam, qui
saepius audiui, videbantur, et maxime si omni-
bus illis patulas aures praeberis. Neque vero
intempestivum, interea etiam speciminis causa
quaedam commemorare eorum, quae iam ita scri-

ἤδη ἔτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεί-
 νο, ἡλίον ἀμειψάμεσθαι, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμε-
 λήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῆ ἰσορείᾳ τὰ γε-
 γενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν
 ἐνδιατρίβουσι· τὰς μὲν οἰκείας ἐς ὕψος ἐπαίρου-
 ντες, τὰς πολέμιας δὲ πέρα τῆ μετρίᾳ κατατρί-
 βοντες· ἀγνοῦντες, ὡς ἐ γενῶ τῷ Ἰσθμῷ δι-
 ὠρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἰσορία πρὸς τὸ ἐγ-
 κώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐ-
 τῶν, καὶ τῶν μαρτυρῶν δὴ τῆτο, δις διὰ πασσῶν,
 ἐστὶ πρὸς ἀλλήλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι,
 μόνον ἐνὸς μέλει, ὅπως ἔναι ἐπαινεῖσθαι καὶ εὐφρα-
 νῶναι τὸν ἐπαινέμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει
 τυχεῖν τῆ τέλως, ὀλίγον αὖν φροντίσεις. ἡ δὲ
 ἔκ

pta sunt. Et primum quidem illud quantum sit
 eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vul-
 gus illorum docere, quae facta sunt, et in laudi-
 bus principum atque ducum immorantur, suos
 quidem tollentes in summum, hostes vero ultra
 modum deprimentes: ignari, quam non angusto
 intervallo determinata et separata sit ab encomio
 historia; sed magnum hisce murum esse interpo-
 situm; et, ut musicorum voce utamur, octava
 duplici, id est eo quod maximum est intervallo illa
 a se inuicem distare: siquidem encomium scri-
 benti illa sola cura est, quomodocumque laudare,
 et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per men-
 dacia finem illum consequi detur, parum curave-
 rit;

ἐκ ἀντι ψεύδες ἔμπροσθεν ἱστορία, ἐδ' ἀναγκαῖον
ἀνάσχοιτο, ἔ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν
παῖδες Φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν
τι ἐς αὐτὴν καταπαθῇ.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοῖστοι, ὥς ποιητῶν
κῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλα ὑποσχέσεις, καὶ
κανόνες ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ
ἀκρατής ἢ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὰ δόξαν
τῷ ποιητῇ. ἐνθός γὰρ καὶ κάτοχος ἐν Μυσῶν,
καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύξασθαι θέλη
καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλας, ἢ ἐπ' ἀνδρείων ἀκραν
θευσομένης ἀναβιβάζηται, Φθόνος ἐδεῖς, ἐδ'
ὀπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπά-
σας, αἰωρῇ ὁμᾶ γῆν καὶ θάλατταν, δεδιάσι, μὴ
ἀπορ-

rit; historia vero ne minimum quidem, quod
forte inciderit, mendacium ferat, non magis
quam asperam arteriam recipere quidquam in il-
lam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis
et poematum aliud esse institutum, et sua quae-
dam praecepta; alia vero historiae. Illic enim
immoderata libertas, et lex una, quidquid visum
poetae fuerit. Cum enim diuino afflatu plenus,
et a Musis obsessus sit, etiam si alatos curru equos
velit iungere, et si alios super aquas, aut per
summas aristas decurfuros imponat, invidia nulla
est: neque, cum illorum Iupiter una catena tra-
ctum tollit cum terra mare, metuunt, ne, rupta
illa,

ἀπορῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατ-
 ενεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, ἔδεις ὁ καλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁ-
 μοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ σέρ-
 νον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ
 ζώνην τῷ Ἄρει καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάν-
 των θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρεΐδην καὶ Ἀερό-
 πην. ἔγὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, ἔδ' ὁ Ποσειδῶν, ἔδ'
 Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐ-
 τοῦ. ἡ ἰσορία δέ, ἣν τινα κολακεῖν τοιαύτην
 προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις ποιητικὴ, γί-
 νεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐς ἐρημέ-
 νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέ-
 τρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνεσθαι;
 μέγα

illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum et-
 iam si laudare Agameinnonem velint, nemo est
 qui intercedat, Ioui quidem illum similem ca-
 put et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno,
 circa cingulum vero Marti, atque in vniuersum
 compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et
 Aëropes filium. Neque enim par Iupiter, ne-
 que Neptunus, neque Mars, qui solus per se
 pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si
 quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud
 quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico
 quidem illo dicendi genere priuata, sed portentosa
 commenta reliqua, nudata numeris, et ob id
 ipsum magis conspicua ob oculos ponens? Ma-
 gnum

μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα τᾷτο κακόν·
 εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἰσορίας, καὶ τὰ ποι-
 ητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἰσορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας
 κομιμῆατα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
 τὰς ἐν τᾷτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθ-
 λητὴν τῶν καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνί-
 νων, ἀλκουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ
 τῷ ἐταιρικῷ, καὶ Φύκιον ἐντρέιβοι, καὶ ψιμμύ-
 θιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλα-
 σον αὐτὸν ἀπεργάσαιο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ
 ἐκείνῳ.

Καὶ ἔ τᾷτό Φημι, ὡς ἔχι καὶ ἐπαινετέον ἐν
 ἰσορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐ-
 παινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι,
 τὸ

gnum igitur, quin plus- quam magnum illud vi-
 tium, si quis separare quae historiae sunt, et
 quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alte-
 rius artis inducat, fabulam *puro* et encomium,
 et qui sunt in utroque excessus. Velut si quis
 athletam de robustorum horum numero vnum,
 et plane ilicis instar durorum, purpura induat,
 alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerus-
 samque faciei: quam, Hercules! videndum il-
 lum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non et laudandum
 sit non nunquam in historia: sed tempore oppor-
 tuno laudandum, et modus negotio adhibendus,
 in

τὸ μὴ ἐπαχθεῖς ταῖς ὕπερον ἀναγνωσομένοις αὐ-
 τὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονισέον τὰ
 τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕπερον ἐπιδειζομεν. ὅσοι
 δὲ οἶονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἰσορίαν,
 εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ διὰ τῆτο
 εἰσποιᾶσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερ-
 πνὸν, καὶ εὐφραῖνον τὰς ἐντυγχάνοντας, ὅρῃς
 ὅσον τὰ ληθῆς ἡμαρτήμασι; πρῶτον μὲν, κίβδη-
 λῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν γὰρ ἔργον ἰσορίας
 καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ἔπερ ἐκ τῆ ἀληθῆς
 μόνον συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν, εἰ
 καὶ αὐτὸ παρακολαθήσειεν, ὥσπερ καὶ καλλὸς
 ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, εἰδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους
 γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότε, γεννάδαν ὄν-
 τα,

in quantum ea laus non molesta sit futuris lecto-
 ribus, et omnino ad futuri temporis regulam di-
 rigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-
 mus. Quotquot vero putant bene se historiam
 in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob
 eamque rem etiam encomium in eam inferunt,
 ut iucundum quiddam, et lectores exhilarans,
 vides quantum aberrant a vero: primo quidem di-
 uisione quod utuntur fallaci; vnum enim opus
 historiae et finis, utilitas, quae ex vero solo col-
 ligitur. Iucunditas vero, melius quidem est, si
 et ipsa consequatur, ut atletam pulchritudo: sin
 minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule
 numeretur Nicostratus Isidoti, generosus vir et
 utroque

τα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὀψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὡς Φασι, τῷ Νικοστράτῳ ὦν. καὶ τοίνυν ἡ ἰσορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἂν τοὺς βραχὰς ἐπισπάσαιο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τῷ καλλῷ φροντιεῖ.

Ἔτι καί μιν εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι εἰς τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὰ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες 5) παρ' ἐκότερον τοῖς ἀκράσιν·

ἦν

utroque colluctatorum suorum fortior, licet ad spectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut aiunt, Nicostрати. Historia igitur, si quidem iucunditatem corollarii cuiusdam instar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime aduersam in vtramque

5. Πρόσαντες.] Hoc παρ' ἐκότερον ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrunque prae-ruptum est et audientibus aduersum atque molestum, non minus quam asperum et prae-*

ἢ μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινο-
 ῆσαις, ἀλλὰ τὰς δικαστικῶς, καὶ νῆ Δία, συνο-
 Φαντικῶς προσέτι γε ἀκροατομένους, ἃς ἐν ἄν-
 τι λάθοι παραδραμὸν ὑξύτερον μὲν τῷ Ἀργου
 ὀρώντας, καὶ πανταχόθεν τῷ σώματος, ἀργυ-
 ραιοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἑκαστῇ ἐξετάζον-
 τας, ὡς τὰ μὲν παρακεκοιμένα εὐθὺς ἀπορρί-
 πτειν, παραδέχασθαι δὲ τὰ δοκίμα, καὶ ἐννο-
 μα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς ἃ ἀποβαλέ-
 κοντα χρηὶ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ἐλί-
 γον φροντίζειν; καὶ διαρραγῶσιν ἐκκινῶντες. ἢ
 δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τῷ μετρίᾳ τὴν
 ἰσορίαν

que partem esse audientibus, si non faecem po-
 puli, et plebem cogites, sed hos, qui iudicium
 more, quin calumniatorum insuper, audituri
 sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo,
 et ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione
 singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina
 abiciant protinus, proba autem, et legitima, et
 accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet in-
 ter scribendum oportet respicere, parum autem
 curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin
 his neglectis, condias ultra modum historiam fa-
 bulis

praeruptum iter viatoribus, laudare alios;
 difficile ergo scribenti, et in vtramque par-
 tem difficile, cum vel nimis videaris prodi-
 gus, vel parvus nimis. *Gesner.*

ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θω-
 πείᾳ, τάχιστα ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῇ
 ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐώρακέναι γὰρ παρὰ σε εἰκὸς
 γεγενημένον, τῇ Ὀμφάλῃ δαλεῦοντα, πάνυ
 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν,
 τὸν λέοντα αὐτῷ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον
 ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα δῆθεν ἔσαν,
 αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρείδι, ἔρια
 ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τοῦ
 σανδαλῶ· καὶ τὸ θέαμα αἰσχύισον, ἀφελῶσα
 ἢ ἐσθῆς τῆ σώματος, καὶ μὴ προσίζαντα, καὶ
 τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλωό-
 μενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτά σε ἐπαι-
 νέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ κατα-
 Φρο-

bulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime
 eam similem reddideris Herculi in Lydia: verifi-
 mile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut
 feruit Omphalae, habitu indutum plane alieno:
 illam quidem Leonina tectam, clauamque manu
 tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero
 in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et san-
 dalio Omphales percussum. Turpissimum illud
 est spectaculum, quod recedit a corpore vestis,
 nec satis applicatur, et quidquid in deo virile est,
 indecore effeminatur.

II. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te
 laudauerit: at illi pauci, quos tu contemnis, sua-
 Luc. Op. T. III. Z uiter

Φρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσσονται, ὀρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάμωσον, καὶ δυσκόλητον τῷ πράγματι. ἐκάστω γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλὸν ἐστίν. εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξαις, ἀναλ-
λῆς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. εἰ μὲν λέ-
γειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ
ἐπαινεμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μά-
λιστα ἦν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷός
αὐτὰς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν
παρὰ τῶν ἐπαινεμένων ἀηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρέ-
βοντες, ἄχρι τῶ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακείαν ἐξ-
εργάσασθαι· ἐδὲ γὰρ καλὰ τέχνην αὐτὸ ὁρῶν ἴσα-
σιν, ἐδ' ἐπισκιάζεσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόν-
τες, ἀδρεῖα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνά διεξίσουσιν.

Ὡς

ūiter sane et ad satietatem ridebunt, videntes rem
absurdam, incongruam et combinari nesciam.
Singulorum enim propria quaedam pulchritudo
est. Horum vero si vices permutes, deforme
idem, quia extra vsum suum, fuerit. Mitto di-
cere, laudes vni quidem forte iucundas, illi nem-
pe, qui laudatur, caeteris vero graues, in primis
si immodicos excessus habeant, quales vulgus
scribentium facit, dum aucupantur eorum, quos
laudent, beneuolentiam, et in iis eo vsque mo-
rantur, donec manifestam omnibus adulationem
efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec
adulationem inumbrant. Sed facto impetu, confer-
ta omnia, et improabilia, et nuda persequuntur.

12. Ad-

Ὡς δὲ τυγχάνουσιν ἡ μάστιξ ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινέμενοι πρὸς αὐτῶν, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποσεβέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιῶντες, καὶ μάστιξ ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὥσιν. ὥσπερ Ἀριστοβέλες μονομαχίαν γράψαντες Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Πώρῳ, καὶ ἀναγνόντες αὐτῷ τὸτο μάστιξ τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ὥστο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπεϊ) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστοβέλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμῶ μονομαχῶντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκον-
τίῳ

12. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, et tanquam adulatores auersantur, bene illi quidem, maxime si virili et magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, et illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adstrueret, et opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaspes fluvio nauigabant, praecipitem in aquam abiecit, addens, *re quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam*
Z 2 *jusse-*

τίω 6) Φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ἔτιως ἀγανα-
κτῆσεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἔδὲ τὴν τῷ ἀρχι-
τέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν
Ἄθω εἰκόνα ποιήσεν αὐτῷ, καὶ μετακοσμήσεν
τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τῷ βασιλέως· ἀλλὰ κόλα-

κα

*susceperis, et iaculo elephantos interficias. Et de-
bebat ita indignari Alexander, qui neque archi-
tecti conatum ferret, polliciti, se Athonem sta-
tuam ipsius facturum, et in Regis simulacrum
transformaturum esse montem. Sed adulatorem
statim*

6. Ἐν ἀκοντίῳ Φονεύοντα] Et si praepositio
abundans pro ablatiuo instrumenti recte ad-
esse potest, tamen hic aliquantum languet
historia; itaque ἐν ἀκοντίῳ vnice verum
esse statuo, et recepissem profecto, si nu-
merum elephantorum, qui excidisse vide-
tur, addere ex aliquo Codice vel Editione
possem. Sensus enim postulat, vt uno iacu-
lo plures elephantos (simul) traiecisse dicatur
Alexander, ac tum adulatio nimia, quam
Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae
iam in vulgata lectione nulla est; tum vero
iusta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα
adeo, siue manifesto falsa ipsi tribuuntur.
Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere vi-
deatur, et vel sic longe melior sensus sit,
quam vulgatae, tamen hiat aliquantum ora-
tio, nisi duos vel tres addideris. Rejice.

κα εὐθύς ἐπιγνῶς τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐπ' αὐτὸν ὅς
τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τέτοις, ἐκτός ἐστι
μή τις κομιδὴ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοι-
αῦτα ἐπαινέμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἑλεγχοί
ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα
γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακαλουόμενα
ὡς καλλίσας αὐτὰς γράφειν· οἶδνται γὰρ ἀμει-
νον ἔξεν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθη-
μά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκατα-
μίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιᾶντα τῶν συγγρα-
φόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὰ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ χρεῖωδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἰσορίας ἐλπί-
σωσι, θεραπεύοντες. ἃς μισεῖσθαι καλῶς εἶ-
χεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ
ἀπὲρ

statim hominem intelligens, non amplius illo,
neque ad alia similiter ut antea usus est.

13. Vbi igitur in hisce iucunditas, nisi si quis
plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gau-
deat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit: ut
homines deformes, praesertim mulliculae, quae
pictoribus iniungunt, se ut quam pulcherrimas
pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si
plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album
multum pigmento admisceat. Tale est vulgus
historicorum, qui praesenti tempori, et suae rei,
et utilitati, quam sperant ex historia, serviant:
quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem
Z 3 adula-

ἀτέλους ὄντας· ἐς τὲ πικρὸν δέ, ὑποπτεῖν ταῖς
 ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνον-
 τας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
 τακυεῖν, δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πᾶσι τὰ ἄλλα, ἃ
 σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔσιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλε-
 σι τῆ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοί, τὰ μη-
 δὲν προσήκοντα ἐπεσकुυλᾷσιν.

Ἐγὼ δ' ἔν καὶ διηγῆσομαι, ὅποσα μέμνημαι
 ἑναγῆχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ
 Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκέσας τὸν αὐτὸν τῆ-
 τον πόλεμον διηγημένων· καὶ πρὸς Χαρίτων,
 μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ
 ἀληθῆ ἔσι καὶ ἐφωμοσάμεν, εἰ ἀξίον ἦν ἄρκον
 ἐντιθέναί συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ

Μεσῶν

adulatores manifesti et inertes sint, in futurum
 autem suis excessibus suspectam totam rem faciant.
 Si quis vero putat, omnino incanditatem admi-
 stam esse debere historiae, ille reliqua adspargat,
 quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis
 ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea,
 quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque me-
 mini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et
 profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bel-
 lum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro,
 nemo his quae dicentur idem deneget: vera enim
 esse iurare etiam possum, si urbanum esset iusiuran-
 dum scripto interponere. Unus quidem illorum
 aliquis

Μισσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς
 συνεφάψασθαι τὸ συγγράμματός. ὁρᾷς, ὡς ἐμ-
 μέλης ἡ ἀρχὴ, καὶ παρὶ πόδα 7) τῇ ἱστορίᾳ, καὶ
 τῷ ποιῶντι εἶδει τῶν λόγων πρέπασα; εἴτα μι-
 κρόν υποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἑμέτερον ἀρ-
 χόντα εἵκαζε, Θερσίτη δέ, τὸν τῶν Περσῶν
 βασιλέα, καὶ εἰδώς, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν
 αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει.
 καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφαιγεν ἐσθλός τις, ἐδίω-
 κεδέ μιν μέγ' ἀμείνων, εἴτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτῶ.

ΤΙ

aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus
 Deas, ut manum scriptioni secum admoveant.
 Vides, quam concinnum principium, et conve-
 niens historia, quaeque tale orationis genus de-
 ceret. Tum paulum ingressus Achilli quidem
 nostrum principem comparabat, Therstae autem
 Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestan-
 tiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem po-
 tius quam Therситеm interemisset, et si ante qui-
 dem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset
 multum praestantior alter. Deinde subiunxit de

Z 4

se

7. Παρὶ πόδα]. Acumen in eo inest, quod
 narrat non historiae accommodatum genus
 dicendi, ipsumque adeo exordium, sed histo-
 riam ita institutam, ut ea poetikum et fa-
 bulosum exordium deceret. Exordium est
 velut pes, cui tanquam calceus accommo-
 detur reliqua inepti scriptoris historia. Gesner;

τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιός εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ἔτω λαμπρὰς ἔσας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπῆναι καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προσιθεὶς, ὡς ἄμενον ποιοῖ τῷτο τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἴτ' ἐπὶ τέλει τοῦ Φροσινίε υὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τὰς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἔτως, αἵτις ἅμα τῆς τῷ πολέμῳ ἀρχῆς διεξιῶν· ὁ γὰρ μιαιώτατος, καὶ κάκις ἀπολάμενος Οὐολόγεστος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. ἔτος μὲν τοιαῦτα.

Ἐτερος δὲ Θεκυδίδης ζῆλωτὴς ἄνθρωπος, οἷος εἶ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς

se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Iam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subiiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in maius res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsam oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens: *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter causam eiusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam

ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτῷ ὀνόματι ἤρξατο, χα-
 ριεράτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμῳ τῷ Ἀττι-
 κῷ ἀποπνέεσθαι· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπυρ-
 νιανὸς Πομπηϊεὺς πολίτης, συνέγραψε τὸν πόλε-
 μον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολε-
 μησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχόμενος εὐθύς ξυνις-
 μένῃ· ὥς μετὰ γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἂν σοὶ
 τὰ λοιπὰ λέγωμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγό-
 ρησε, τὸν Κορυναῖον αὐτὸν ἐήτορα παρασημά-
 μενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ
 Ῥωμαίων αἰσχυμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδί-
 δε χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνῃ τῇ Πε-
 λασγικῇ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς
 οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ
 ἀπὸ

etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, sua-
 uissimum omnium exordium, et quod thymum
 Atticum redoleat. Ecce enim, Creperius Calpur-
 nianus Pompeiopolitanus, descripsit bellum Partho-
 rum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio
 facto ab eo inde tempore, quo conlatum est. Ut
 post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quo-
 modo in Armenia concionatus sit, in medium
 producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem
 Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti,
 pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim
 totam a Thucydide, excepto solo Pelasgico, et
 longis munitionibus, in quibus habitabant qui tum
 laborauerant pestilentia. Caeterum etiam ince-

ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥς καὶ ἐς Αἴγυπτον
κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν
καὶ ἐν ἐκείνῃ γὰρ ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν
θάπτοντα αὐτὸν ἐπὶ καταλιπὼν τὰς ἀθλήσεις
Ἀθηναίῃς 8) ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰ-
δὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ
αὐτὸ καὶ τῆτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἶεσθαι
τῆτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδε ἐοικότα λέγειν, εἰ ὁ-
λίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτᾶ ἐκείνους λέγοι τις, μι-
κρὰ καὶ καμῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν Φαῖης, ἔ δι' αὐ-
τὴν, νῆ Δία, καμῖνα ὀλίγα δεῖν παρέλκεν. ὁ
γὰρ

*perat ab Aethiopia, ita ut deinde in Aegyptum de-
scenderet, et in Regis terras multas, et bonum fa-
ctum, quod in illis mansit. Equidem sepelien-
tem illum in Nisibi miseris Athenienses relin-
quens discessi, cum accurate nossem, quae etiam
post meum discessum dicturus erat. Nam rursus
hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent
hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis pau-
cis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam mi-
nuta illa, Ut ipse quoque dicas, Non propter can-
dem, profecto, Ex illa parum aberat quin omitte-
rem.*

8. Ἀθηναίῃς] Athenienses urbane admodum
vocat, qui reuera Romani erant, quia a
Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille,
apud quem Athenienses moriebantur. du
Soul.

γὰρ αὐτὸς ἔτος ἀνγγραφεῖς, πολλὰ καὶ τῶν ὀπλῶν, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἔτιωσ ἀνέγραψε, καὶ τὰ Φρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ μοι ἐννόησαν, ἡλίχον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπεν, μετὰ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκείσθαι, ὡς περ τὴν περὶ Φύραν ἐπικεσμέντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγενημένων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κεριδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετέε, εἶον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ κατ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τῶντων, ἢ καπηλὸς τις συμπερινοσθὼν τῇ στρατιᾷ.

rem. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, et *pontem*, et similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpureae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans

τιῶ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλῶ δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἰσορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τῷτο μόνον ἡτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ἔτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφε ἰατρῷ τῆς τῶν κοντοφόρων ἐκτῆς ἰσοριῶν Παρθινῶν. καὶ ὑπεγράπτο ἐκάσῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προσίμιον ὑπέρφυχρον ἐπαίησεν, ἔτω συναγαγὼν οἰκῆϊον εἶναι ἰατρῷ ἰσορίαν συγγράψων, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μασηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχων, καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰαδί γράφειν, ἐκ

errans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sex-
tae conzariorum, historiarum Parthicarum*, et subscriptus erat uniuscuiusque libri numerus. Etiam, me Iupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiari
esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius
ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musagetis et
eruditionis omnis princeps*: et quod, cum incepisset
Ionica

ἐκ οὐδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέλθον, ἱητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νῆσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαίτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλείστα, οἷα ἐκ τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῶς ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τῶ προοιμίᾳ περιόδω, συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπένδων, ὡς μόνω ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήμα-

Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἱατρείην dicens, et *πείρην*, et *ὁκόσα*, et *νῆσοι*· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, et pleraque, qualia *petuntur* e triuio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, et libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere*. Deinde paucis interiectis, syllogismus alius. Et in vniuersum

σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς
 κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτίκα,
 καὶ κοιιδῇ βωμολοχικὰ· ἐκ αὐτολόγου μὲν
 τοί, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶ κει-
 να· καὶ μὴν καὶ κείνο Φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
 ἤκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολυῷ καὶ
 βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοίμιῳ εἰπεῖν, ὡς
 ἐξαίρετον τῷτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἔγχετας
 πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι.
 τὸ γὰρ τοιῷτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλι-
 πεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰδ' ἐκείνῃς ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς
 τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥω-
 μαίων,

versum omni genere argumentandi per quaestio-
 nes compositum ipsi fuerat prooemium. Adula-
 tionis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae,
 et plane parasiticae; neque illae tamen extra syl-
 logismum, sed interrogatae et collectae ipsae et-
 iam. Verum illud quoque importunum mihi vi-
 debatur, et minime virum philosophum, et bar-
 bam canam prolixamque decens, quod in prooe-
 mio dixit, *illud eximium habiturum nostrum prin-*
cipem cuius actiones etiam philosophi scribere iam
dignantur. Tale quid enim, si modo omnino veri
 quid subest, nobis existimandum relinquere po-
 tius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praeter-
 mittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio di-*
cturus,

μαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕπερον· ἔδεα
 γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν
 Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι,
 καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ἐρῶς, ὅμοιος οὗτος
 ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἔτος δὲ,
 Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἑώκει.

Ἄλλος τις αἰόδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-
 κυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐ-
 τῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία,
 καὶ ποταμὸς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον,
 καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐλθρῶν
 κεφαλαῖς ὁ ἀλεξίκανος τρέψαι· τοσαύτη ψυ-
 χρότης ἐνὴν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν
 κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἢ γὰρ ἀσπίς ἢ τῷ αὐ-
 τουρά-

Sturus de Romanis et Persis. Et paullo post, debe-
bat enim Persis male euenire. Et rursus, erat O-
sroes, quem Graeci Oxyrhoen appellant. Et alia
id genus multa. Vides, similis hic illi alteri,
nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Hero-
doto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis,
 Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paul-
 lum illo melior, qui vrbes omnes, et omnes mon-
 tes, et campos et fluuios disertissime elocutus fue-
 rit, et vehementissimum, vt putabat, illud, *In*
hostium capita malorum depulsor vertas! Tantum
 frigus inerat supra Caspias niues et glaciem Gal-
 licam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro

ποκράτορος, ὅλω βιβλίῳ μόγις ἐξηρημεύθη αὐ-
τῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆ, καὶ λευκῆ, καὶ μέλανος,
καὶ ζώνη ἱρισειδῆς, καὶ δράκοντες ἐλκεῖν καὶ
βοσφυχεῖν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολοχέστει ἀναξυρίσ,
ἡ δὲ χαλινὸς τῷ ἵππῳ, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες
ἐπὶ ἑκάστον τῶν, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη,
διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἀντρον κα-
τέφυγε κίττις, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς
ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς
ποιούντων αὐτὸ, σκόπει, ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἰσο-
ρίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδει
μὲν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ἐπὶ

ab illo descriptus est, et Gorgo in umbone, et
oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus
eolae iridis, et dracones flexi in capreolos, et in
cinclinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut
frenum equi, Hercules, quot millia versuum
singula horum occupant! et qualis caesaries Osrois
fuerit, cum Tigrin transnaret: et in quale an-
trum confugerit, hederarum et myrti et lauri, in-
genio sibi suo implexarum, et umbrosum illud
undique facientium. Vide, quam ista sint ne-
cessaria historiae, et quam sine istis nihil intelle-
xissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

Τὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις
 ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς ταιαύτας τῶν
 χωρίων καὶ ἀντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ
 ὅποτε ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμ-
 πέσωσιν, δοίκασιν οἰκίτῃ νεοπλέτῳ, ἄρτι τῷ
 δεσπότη κληρονομήσαντι, ὃς ἔτε τὴν ἐσθλὴν
 οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἔτε δαπνῆσαι κατὰ
 τὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσαι πολλαῖς, ὀρνέθων,
 καὶ συείων, καὶ λαγῶν προκειμένων, ὑπερμῇ
 πίπλῃται ἔτνος τινός, ἢ ταρίχε, ἔς' αὖ διαφ-
 ραγῇ ἐσθλῶν· ἔτος δ' ἔν, ὃν προεῖπον, καὶ
 τραύματα συνέγραψε πᾶν ἀπὶ θάνατον, καὶ θά-
 νάτας ἄλλοκότας· ὡς εἰς δάκτυλον τῷ ποδὶ
 τὸν μέγαν τραυθεὶς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε·
 καὶ

20. Prae imbecillitate enim in vtilibus recte
 versandi, aut ignorantia dicendorum, ad tales
 regionum et antrorum descriptiones confugiunt,
 et cum in multas magnasque res incidunt, simi-
 les sunt seruo diuitiarum infueto, creta nuper de-
 mum domini sui hereditate, qui neque vestis no-
 uit quemadmodum induenda sit, neque ex more
 cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen
 aues, et suillae, et lepores appositi sint, in pul-
 mentum aliquod aut salamentum vsque eo op-
 pletur, vt ne rumpatur metus sit. Ille igitur,
 quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit
 omnino improbabilia, et mortis absurdas, vt al-
 quis in pollice pedis vulneratus statim exspirauit;
 Luc. Op. T. III. A a rit;

καὶ ὥς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκη τῷ στρατηγῷ,
ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· ἔτι
δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τῷτο μὲν,
καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόν-
των ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῃ,
τῶν μὲν πολεμίων ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ,
καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους· Ῥω-
μαίων δὲ μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι
ἑνέα· ταῦτα ἂν οἶδα εἴ τις ἂν εὖ Φρονῶν ἀ-
νέσχοιτο.

Καὶ μὴν παῖκεῖν λεκτέον, ἢ μικρὸν ὄν. ὑπὸ
γὰρ τῷ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκα-
θάρεθαι τὴν Φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἡξίω-
σεν ἄτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων,
καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον
μὲν,

tit; et, vt inclamantē solum Prisco duce, septem
et viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in
caesorum numero, idque etiam praeter scripta in
principum epistolis mentitus est. Ad Europum
enim hostium quidem cecidisse trecenties, et se-
ptuagies mille ducentos et sex: Romanorum vero
solos duos, saucios autem factos nouem. Haec
nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non
pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, et ac-
curatissimae circa linguam puritatis, ausus est
alia etiam Romanorum nomina facere, et trans-
ferre in Graecum, vt pro Saturnio Κρόνιον di-
ceret,

μὲν, Σατερνίου λέγειν, Φρόντιν δέ, τὸν Φρόν-
 τωνα, Τιτάνιον δέ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τὰλλα
 πολλὰ γελοϊότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἔτος περὶ τῆς
 Σεβηριανῆς τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι
 πάντες ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι
 αὐτὸν, ἀποθανοὶ δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμε-
 νος· τῆσιν γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξα τὸν
 θάνατον· ἐκ εἰδώς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκείνο
 πᾶν τριῶν, οἷμα, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτος
 δέ, καὶ ἑπτὰ διαρκῆσαι οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ
 τῶν ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰσήκει περι-
 μένων ἕς· ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ
 διὰ τῆτο ἐκ ἐπήγαγε 9) διὰ τῆς ἐβδόμης.

Τὰς

ceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum
 porro Τιτάνιον, et reliqua magis etiam ridicula.
 Ad haec idem hic de Scueriani exitu scripsit, de-
 ceptos esse alios omnes, qui ferro illum mor-
 tuum putent; periisse autem virum inedia, hoc
 enim mollissimum mortis genus illi visum, igno-
 rans, totum, quod ille passus est, trium, puto,
 dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam se-
 ptem dies durare multos; nisi quis hoc putet, ste-
 tisse Ofsroën exspectantem, dum fame periret Se-
 ueriantis, et ob id ipsum per septem dies non
 supervixisse.

Αα 2

22. Eos

9) Ἐπήγαγε], Est ἐπάγειν hic absolute posi-
 tum pro ἐπαγεῖν τὸν θῖον, h. e. *insuper a-
 gere*

Τῆς δὲ καὶ ποιητικοῖς ἐνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἰσορίᾳ χρωμένως, πᾶ ἄν τις θῇ, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πρῶτον, μεγάλως ἐδῆκῃσεν, καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἰσορίας· Ἐδεσσα μὲν δὴ ἔτω τοῖς ὅπλοις περισμαραινέτω, καὶ ἔττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνη, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ ἔτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλά παρενεβέβυσο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, δι' ἐρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγγυρῆζοντα,

22. Eos vero quò quis loco ponat, iucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis vtuntur, deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro praeclarae historiae: Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuisse et iumicus illa omnia. Et Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeia et mendicorum propria multa inculcata erant, Epistolarum campiductor Domino, et, Milites mercabantur illa,

gere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγεῖν et διαγεῖν absolute etiam vsurpatur fine vocē βίον. Bos.

τα, καὶ, ἤδη λαβόμενοι περὶ αὐτὰς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ ταῦτα· ὥς τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγωδίῃ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτη υἱηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλας ἰδοὺς ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλικία τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκῆσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὰ τῆς ἰσορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τῆτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ πῦρ ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περμειμένον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκῆσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὡδι-
ven

illa, quibus indigebant, et, Iam lori ad illos aderant, et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsam corpus historiae pusillum quoddam et ignavum subiungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subiiciunt: *Parturimus*

ναν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ ἄτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάν-
 τα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφα-
 λῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῶν μὲν τὸ κρά-
 τος εἶη, θώραξ δὲ πάνυ γυλαῖος ἐκ ῥαυῶν πο-
 θέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συνεκαττιμῆτος,
 καὶ ἡ ἀσπίς οἰσύνῃ, καὶ χαιρῖνῃ περὶ ταῖς κνή-
 μαις. ἴδοις γάρ, ἂν ἀφ' ἑνὸς τοιόττου συγγρα-
 φέας, τὰ Ῥοδίων Κελσασὲ τὴν κεφαλὴν νανώ-
 δει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλας αὖ ἐμπαλιν ἀ-
 κεφαλαῖα σώματα εἰσάγοντας, ἀπρησιμίας,
 καὶ εὐθύς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσε-
 ταιρίζοντα τὸν Ξενοφῶντα ἄτως ἀρξάμενον·
 Δαρεῖα καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίνονται δύο·
 καὶ ἄλλας τῶν παλαιῶν· ἔκ εἰδότες, ὡς δυνα-
 μαι

monies. Oportet autem non ita esse, sed similia
 omnia, et eiusdem velut coloris, consentiensque
 capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit au-
 rea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis
 alicunde, aut pellibus putridis confutus, et vi-
 mineus clypeus, porcina autem circa tibias. Vi-
 deas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii
 Colossi caput imponentes nani corpuseulo: alios
 contra ea, tronca suo capite corpora inducentes,
 et statim ad res ipsas aggressor: qui etiam suarum
 partium esse volunt Xenophontem, qui ita coe-
 perit: *Darii et Parysatidis filii nascuntur duo;*
et alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quae-
 dam,

μει τινα προοίμια ἐςι λεληθότα τὰς πολλὰς
ὥς ἐν ἄλλοις δείζομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ἐσιν, ὅσα ἢ ἐρ-
μηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτήματα
ἐσιν, τὸ δὲ καὶ περὶ τὰς τέκνας αὐτὰς ψεύδε-
σθαι, ἢ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σαθρὰς
ὄλκας, τίνι τῶν καλῶν ὅοικεν; εἰς γὰρ ἔτιω ῥα-
θύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ἔτιω Σύρω τι-
νὶ ἐντυχῶν, ἔτε τὸ λεγόμενον δὴ τῆτο, τῶν
ἐπὶ κερείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκέραια,
ὥς περὶ Εὐρώπης λέγων, ἔτιω ἔφη· Ἡ δὲ
Εὐρώπη καίται μένεν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθ-
ρὰς δύο, τῇ Εὐφράτῃ ἀπέχουσα, ἀπώμισαν δ'
αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ ἔδὲ τῆτο ἀπέχρησεν αὐ-
τῷ,

dam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgè
intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt,
quaecumque aut elocutionis, aut constructionis
reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca,
non parasangis modo, sed integris mansionibus,
eui rerum bonarum simile est? Vnus quippe eo-
rum adeo supine res congeffit, qui neque cum
Syro vnquam locutus videtur, neque, quod est
in proverbio, in constrictis talia fabulantes audisse,
ut de Europo verba faciens ita dicat: *Europus
vero fixa est in Mesopotamia, mansiones duas ab Eu-
phrate remota: contiderunt illam Eleffeni.* Neque

πῶ, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐὴν πατρίδα τὰ Σαμόσα-
τα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γεν-
ναῖος, αὐτῇ ἀκρεπόλει, καὶ τείχεσι, μετέσθη-
κεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐ-
τὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρω-
θεν ἐν χρῶ παραμεμβραμένων, καὶ μονονεχί τῇ
σειχῆς ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι
ῥῆν, ὦ φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς ἔ Παρθυσαίων,
ἐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, εἰς με φέρων ὁ
θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπέκτισε.

Νῆ Δία, καὶ κείνα κομιδῇ πιθανὸν περὶ τῆς Σε-
θηριανῆς ὁ αὐτὸς ἔτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ
μὴν ἀκῆσαι τινος τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ἔργου διαφυ-
γόντων.

fatis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam
noeam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam,
sua cum arce et munitionibus transtulit in Meso-
potamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam
proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non
ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit,
si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non
ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem,
quibus me correptum scriptor admirabilis novum
colonium adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque
probabile de Séueriano idem ille, interposito iu-
reiurando, dixit, se profecto audisse quemdam
eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque
enim

γόντιον. ἔτε γὰρ ξίφει ἐδεήσασα αὐτὸν ἀπο-
θανεῖν, ἔπε Φαρμάκῃ πιεῖν, ἔτε βροχὸν ἀψά-
σθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν,
καὶ τῇ τολμῇ ξενίζοντάς· τυχάν μὲν γὰρ αὐτὴν
ἔχοντα πικρὰ γυνή ἐκπώματι ὑάλῃ, τῆς καλ-
λίστης ὑάλῃ. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἐγνω-
στο, κατέλαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐν-
τὴν θραυσμάτων χρησασθαι εἰς σφαγὴν, ἐν-
τεπόντῃ τῇ ὑάλῃ τὸν λαμῖον. ἄτως ἔξιφί-
θων, ἔλσυχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ
καὶ ἡρώϊκός ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα πειδὴ Θεκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε
τοῖς πρώτοις τῶ πολέμου ἐκείνῃ νεκροῖς, καὶ αὐ-
τὸς ᾗγησάτο χρῆναι ἐπείπειν τῷ Σεβηριανῷ.
ἅπασι

enim ferro illum voluisse mori, neque venenum
bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tra-
gicam mortem aliquam excogitare; et ipso confi-
lio novam. Habuisse illum forte pocula mirae
magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum
autem mori omnino decretum esset, confregisse
scyphorum maximum et fragmentorum vno vltum
ad caedem, inciso vitri ops gutture. Adeo pu-
gionem aut lanceolam non inuenit, vt certe vi-
rilis illi et Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem qua-
si orationem habuit primis illis in bello mortuis;
ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de

ἔπαισι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν ἔδὲν αἴτιον, τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἄμιλλα θάψας ἐν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφρανίου τινὰ Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἀπαρτήτερευσεν αὐτῷ, ὥς με μὴ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τῇ γάλῳτος· καὶ μάλιστα ἐπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τῷ λόγῳ δακρύων αἷμα σὺν αἰμυγῇ περικπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφρανίου εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸς ἐπὶ

Seueriano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepelivit Seuerianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, vt, ita me Gratiae! multum sane lacrymarum risus mihi excusserit, et maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrymans cum eiuolatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Aiacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane, et vt decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum

ἐπὶ τῷ τάφῳ, ἀν' ἀνάξιος εἶναι, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ παλᾶ ἄποθ' ἔκβειν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτορες· καὶ πᾶτο ἔφη ἰδόντας τὰς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερβαινεῖσαι τὸν Ἀφράνιον. ἔγωγε δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ κατεγγινώσκον, μονοναχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεινημένα, καὶ ἐπιδεκκόμεντος τῇ τῶν πλακέντων μνήμῃ· τὰτα δὲ μάλιστα ἠτιεσέμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον, τῷ δαίμοντος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ὁμοίας τέτοις ἔχων σοί, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ἐλθὼν ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἐτέραν ὑπάσχεσθαι ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμπέλην, ὅπως αὖ ἄμεινον συγγραφοί

erum se interemit, non indignus, ita me Marci amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iuscularum et patinarum meminisset, illacrymareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possum; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum iam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat

γράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιοληθόντα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεπτῶν, ἢ σιωπητέων, τὰ μικράτατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσῶτον καὶ τοιῶτον ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπικινῶι, μὴδὲ τοῖς ἄκ' εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τῷ ὑποποδίῃ δὲ τό, τε εὐθυσεγές καὶ τὸ εὐξέσον θαυμαῖον, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιὼν.

Ἐγὼ γ' ἔν ἡχασά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ᾧ ὅλοις ἑπτὰ ἔπαι παραδραμόν-
τος,

bat melius. Sunt enim, qui magna negotia et digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae incitibus vero, et pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque copiose admodum studiosaeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Iouis totam quidem pulchritudinem talem, tamquam multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novialiquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus per-
curre-

πος, εἰκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀνα-
 λωκίτος εἰς ψυχρὰν καὶ ἄδεν ἡμῖν προδῆκασαν
 διήγησιν· ὡς Μαῦρος τις ἵππευς, Μαυσάκας
 πᾶνομα, ὑπὸ δίψης πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη,
 καταλάβοι Σύρας τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον
 παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι
 φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἴτα μέντοι μαθόντες, ὡς
 τῶν Φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ αἰσιάζαντο·
 καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ
 αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ
 στρατευομένῃ. μῦθοι τὸ μετὰ τῆτο μακροί,
 καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυ-
 ρσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὰς ἐλέφαντας πολλὰς ἐν
 τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ἐ-
 λίσσῃ

eurreret, viginti autem vel amplius mensuras
 aquae (clepsydras) impenderet in frigidam et ni-
 hil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus
 aliquis eques, Mausacas nomine, prae fixi per mon-
 tes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit,
 qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio illi
 pertimuerint, deinde aures, cognito, amicum esse,
 acceperint conuiuio: etenim forte quendam illorum
 et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse,
 quod suus frater in ea regione militaret. Hinc
 fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in
 Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephas
 multos una pascenno, et ut parum abfuerit, quin
 a leo-

λίγε δὲν καταβροθεῖη, καὶ ἡλίκες ἰχθῦς ἐπρία-
το ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς,
ἀφείας τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς το-
σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπόνδας ἀναγκείας,
καὶ Φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας ἐφεισῆκεν ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρως παμμογέθεις ἀξίως ὄντα
μενον. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα καὶ συν-
εδείπνει μετ' αὐτῷ, ἡδὴ τῶν σκάρων ἐσκευα-
σμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτε ἐπιμελῶς τῇ
ἰστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἐγνωμότες ἦμεν, καὶ
ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανσάκας ὁ
Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδειπνὸς
ἐπαυῆλθεν ἐπὶ τῷ σκετόπεδον. καίτοι πόσα
ἄλλα

*a Leone deuoratus esset, et quantos Caesareae pisces
emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis
caedibus, quae circa Europum factae sunt, et
inuasiones, et inducias necessarias, et custodes
et his oppositos custodes alios, ad seram usque
vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem:
nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus
cum illo erat, scaris iam paratis. Quae nisi cum
cura scripta essent in historia, magna nos igno-
rassemus, et iactura Romanis intoleranda fuisset,
si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non
inuenisset, sed incoenatus in castra rediisset.*
Quam-

ἄλλα μακροῦ γελοιότατα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι;
ὡς καὶ αὐλητρεῖς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐ-
τοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦ-
ρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυ-
ρίῳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς
ἐκ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια
τοιγάρτοι εἰκάτως ἂν τις εἴποι τὰς τριῆτας,
τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
αὐτὲ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκεπεῖν.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοῖος,
εἰδὼς τὸν ἕτερον πῶδα ἐκ Κορίνθου πῶποτε προ-
βεβηκώς, εἰδὼς ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ἔ-
τι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο
μνησθῆναι γάρ· ὧτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα
γρα-

Quamuis quot alia longe magis ridicula prudens
ego nunc praetermitto? ut iibicina etiam illis ex
proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dede-
rint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fi-
bulam Mausae, multaque alia ex hoc genere,
ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito
ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non
videre, spinas vero illius, radici proximas, ac-
curate considerare.

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridicu-
lus, qui neque alterum Corintho pedem protu-
lisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset,
certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam;
ita, meminini enim, exorsus est: *Aures meae si-
deles*

γράφω τοῖνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως
 ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥς τε τὰς δράκοντας
 εἶφη τῶν Παρθυαίων (σημαῖον δὲ πλήθους τῶτο
 αὐτοῖς· χιλίους γὰρ οἶμαι, ὃ δράκων ἄγει) ζῶν-
 τας δράκοντας παμμεγέθους εἶναι γεννωμένους ἐν
 τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τέτους
 δὲ, τῶς μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους,
 ὑψηλὰς αἰώρεσθαι, καὶ πτόρωθεν ἐπελαυνόν-
 των, δεὸς ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπει-
 δὴν ὁμῶς ἴωσι, λύσαντες αὐτάς, ἐπαφίᾳσι τοῖς
 πολεμίοις· ἀμέλει πολλὰς τῶν ἡμετέρων ἄνω-
 καταποθῆναι· καὶ ἄλλας, περισπείραθεντων αὐ-
 τοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγχεασθῆναι· ταῦτα δὲ
 ἐφ'esως ὁρᾶν αὐτὲς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δει-
 δρε

deles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae
 audiui. Atqui ita accurate viderat omnia, ut di-
 ceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis nu-
 meri signum: mille enim, puto, milites draco
 ducit) viuos esse serpentes ingenti magnitudine, qui
 nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos
 vero misit quidem in castris magnis reuinctos telos-
 que ferri, ac e longinquo dum inuadant, errorem
 iniicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum con-
 curritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque
 multos nostrorum ita deuoratos, et alios cum spiris
 illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisor-
 que. Haec vera ex propinquo se uidisse ipsum, in
 loco

δρε ὑψηλᾷ ποιήμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖ γε ἐποίη-
σε μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ ἂν ἡμεῖς
θαυμάζον ἄτω συγγραφεὶς νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ
χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ
τέτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ
καὶ ἐτρώθη περὶ Σῦραν, ἀπὸ τῆς Κρανεῖς δηλον-
ότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κοριν-
θίων ἐκχρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόν-
των, ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχῃ γεγραμμένον πόλεμον
ἑώρακει, ἀλλ' ἔδὲ ὅπλα ἐκείνης γε ἦδει, ἔδὲ μη-
χανήματα οἷά ἐσιν, ἔδὲ τάξεων, ἢ καταλοχι-
σμῶν ὀνόματα. πᾶν γὰρ ἐμέλεν αὐτῷ πλαγίαν
μὲν

loco iuro de altissima arbore speculari. Et bene
sane fecit, quod non ex propinquo congressus est
bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scri-
ptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua
magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello
edidit. Multa etenim pericula subiit, et vulnera-
tus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter
a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corin-
thiis audientibus recitavit, qui accurate scirent,
illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse.
Sed neque arma ille novit, neque machinas, qua-
les sint; neque acierum aut ordinum struendo-
rum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *dire-*

μὲν τὴν ὀρθίαν Φάλαγγα 10), ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπῃ αἰγεῖν.

Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις ἐδ' ὅλοις ἑπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τῷτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέην φησὶ. τὴν μάλιστα ἐπιγραφήν

Itam aciem vocat obliquam agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est ducere in frontem.

30. Vnus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media acta sunt, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse.

Titu-

10. Πλαγίαν -- Φάλαγγα] *Obliqua* siue *transuersa* acies siue *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta*, cum *in cornu*. Igitur in *transuerso* agmine plures longe aduersis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* agmine contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, et *transuersum* agmen dixit *in cornu* duci (vnde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*, Gesner.

γραφὴν ὀλίγα δεῖν μακροτέραν τῆ βιβλίᾳ ἐπέ-
 γραψεν, Ἀντιοχίαν τῆ Ἀπόλλωνος ἱερωνίκου
 (δόλιχον γάρ πα, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει)
 τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μη-
 δίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφ᾽ ἡγήσεις.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγρά-
 φότος ἤκιστα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐσλογέσσε, καὶ
 τὴν Ὀσρόε σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ
 λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν θρί-
 αμβον· ἔτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευ-
 δεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ
 πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὤκισε, μεγέθει
 τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐ-

ΠΙΣΧΟ-

Titulum tamen, parum abest, quin maiorem libro,
 inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apol-
 linis certamine victoris (cursu, credo, aliquando,
 puer vicerat) eorum, quae in Armenia, et Me-
 sopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt,
 enarratio.

31. Iam vero audiui etiam qui futurarum re-
 rum historiam scripserat, et captivitatē Vologesi,
 et Osrois caedem, ut leoni obiciendus sit, et su-
 per omnia desideratissimum nobis triumphum.
 Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem
 iam scriptiōis properavit. Verum etiam urbem
 iam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maxi-*
mam, et pulchritudine pulcherrimam, illud vero ad-

πισκοπεῖ, καὶ διαβλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐ-
 τὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμό-
 νοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τᾷτο μὲν ἔτι ἀκριτον,
 καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου
 πολλῶ καὶ κορυφῆς συγγραφικῆς γέμεσα. τὰ δ'
 ἐν Ἰνδοῖς πρᾶχθισόμενα ὑπέσχετο ἤδη γρά-
 ψειν, καὶ τὸν περίπλεον τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ
 ἔχ' ὑπέσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προσι-
 μιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρί-
 τον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μαῖρα
 ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἔτσι ἐπεραιώθησαν
 τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς
 δεξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, ἐκ εἰς
 μακρὰν

huc considerat et consulit, vtrum *Victoriam* il-
 lam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacife-
 ram*. Et istud quidem nondum iudicatum est, et
 adhuc sine nomine nobis vrbs illa pulcherrima,
 deliriis multis, et pituita mala atque muco histo-
 rico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando
 gerentur, iam scripturum se recepit, externique
 maris circuitum. Neque ista intra promissionem
 subsistunt, sed prooemium Indicae iam composi-
 tum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum
 pars exigua duce Cassio, omnes iam Indum flu-
 men traiecerunt. Quid vero facturi sint, aut ele-
 phantorum quomodo sint impetum excepturi, ea
 non

μαυραν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεύς, ἀπὸ Μυ-
ζερίδας, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελῇ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίης ληρῶσι, τὰ
μὲν ἀξιόρατα εἶθ' ὁρῶντες, εἴτ' εἰ βλέποισιν, κατ'
ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινόουντες δέ, καὶ ἀνα-
πλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρῆμιν γλῶτταν,
Φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων
εἴτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιξ ἐπὶ ταῖς ἐπνγρα-
φαῖς· καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐταί, παγγέλοιοι· τῷ
δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσαύδε· καὶ αὐ Παρ-
θίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονό-
τι. ἄλλος ἀσειότερον παραπολύ· ἀνέγνω γὰρ
Δημητρίε Σαγαλασσέως Παρθονικὰ· εἶθ' αἰς ἐν
γέλῳτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἰσο-
ρίας

non ita multo post nobis admirabilis scriptor Mu-
zuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae inscitia delirant, qui dis-
gna visu neque viderint, neque si viderint, ex-
plicare pro dignitate queant: extogitent vero et
confingant, quidquid in linguam illam importu-
nam, aiunt, venerit. Etiam in numero libro-
rum honestatem quandam affectant, maxime ipsis
in inscriptionibus: nam rursus haec quoque per-
quam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoria-
rum tot libri*: et rursus *Parthidis primus, secundus*,
nempe vt *Atthidis*. Alius multo, etiam urbanius:
Legi enim *Demetrii Sagalassensis Parthonica*.
Neque vero eo ista commemo, vt ridiculo ha-

ραίς ἔτι καλὰς ἔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὥς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτά φεύγῃ, πολὺ μέρους ἤδη ἐς τὸ ἄρθρῳ συγγράφειν ἔπος προσεῖληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἐτι προσδεῖται, εἴθε ἀληθεὺς ἐκείνῳ φησὶν ἡ διαλεκτικὴ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ θαύσεαι ἄρσεις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντιστάσει.

Καὶ δὴ τὸ χαριῖον σοι, φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς ἀνακενᾶθαρται, καὶ αἱ τε ἀκάνθαι, ἐσώσονται ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκενομμένα εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἰ τι τραχὺ δὴ, καὶ τῷ τοῦ λείαν ἐστὶν ὥστε οἰκοδομεῖν τε δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὴν ὥς δείξης, ἐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὧν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς

beam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec ex horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inaequae nihil est modum, alterius sublationem continere inducere alterum.*

7133. Et sane, quae tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinas, quotquot erant, et rubi, excisi sunt: radera aliorum iam elata, et si quid asperum fuerat, iam leue est. Itaque iam ut aliquid aedifices, opus est, utque te ipsum ostendas, qui non euertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare,

πὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ δ' ἐδούς αὖ, ἀλλ' ἐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναται.

Φημί τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαίτάτα οἰκοθεν ἔχοντα ἦκειν, σύνθεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρμη-
νευτικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύσεως δῶρον· ἡ δὲ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ
συνεχεῖ τῷ πόμῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσ-
γεγενημένη ἔσω· ταῦτα μὲν ἐν ἁτεχνία, καὶ ἐ-
δὲν ἐμὲ συμβέλλει δεόμενα. ἔ γάρ συνετὸς καὶ
ἀξιεὺς ἀποφαίνειν τὰς μὴ πρὸς τῆς Φύσεως τοι-
ᾶτας φησὶ τᾷτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ
αὖν, μᾶλλον δὲ τὰ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλά-
σαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο,

tare, quodque nemo, ne ipse quidem, Momus possit reprehendere.

34. Aio igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nesciam. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantiuis esset pretii, si refingere et instaurare talia

ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυρον ἐκ
 κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ
 Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλλὰ πᾶν τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβου-
 λῆς χρήσιμον; ἐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων,
 ἀλλ' ἐς χρήσιν αὐτῶν τὴν προσήκεσαν· οἷόν τι
 ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θεών, καὶ
 εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς ἔχ' ὑπόσχοιντο ἂν σοι
 τῆτον Περδίκην παραλαβόντες, εἰ δὲ ἑτὸς ἐξιν
 ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατε-
 σκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύου
 Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονί-
 κην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι
 τῷ Σκοτυσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν
 ὑπό-

posset, aut ex plumbō aurum facere, vel argen-
 tum de stanno, aut ex Conone Titornum, aut
 ex Leottrophide Milonem efficere.

35. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad
 treanda, quae adesse debent, sed ad usum illo-
 rum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus,
 et Herodicus, et Theon, et si quis alius exer-
 citor, non promiserint tibi assumptum hunc Per-
 diccam (si modo hic est ille, qui nouercae suae
 amore cum correptus esset, ob id ipsum conta-
 buit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonice
 illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et
 qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante
 Scotussaeo comparari possit: verum hoc promiserit,
 se

ὑπόθεσιν εὐφραδὴ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς
 παρὰ πολλὰ ἀμείνω ἀποφαινέιν. μετὰ πῆς τέχνης
 ὡς ἐκ ἀπάγκης ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον ἔστω τῆς ὑ-
 ποσχέσεως, εἰ τέχνην Φαμέν ἐφ' ἑταῶ μεγάλῃ
 καὶ χαλεπῇ τῷ πράγματι ἐφευρημέναι. ἔγὰρ
 ὄντιν' ἐν παρὰ τοῦτο, ἀποφαινέιν συγγραφέε
 Φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἀρίστῃ πρὸς
 λόγους ἡσυχμένῳ ὑποδείξεν ὁδὸς τινὰς ὁρδὰς, εἰ
 δὴ τοιαῦτα φαίνονται, αἷς χρώμενος, θάττον
 ἂν καὶ εὐμαρέερον τελέσειεν II) ἀλλοι καὶ πρὸς
 τὸν σκοπόν.

Kai
 se datam sibi materiem aptam natam recipiendae
 illi exercitationum rationi, meliorem multo ope
 artis suae redditurum. Itaque ablit a nobis etiam
 inuidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei
 ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim
 hoc dicimus, nos quemcumque de medio arre-
 ptum reddituros historicum: sed ei, qui natura
 prudens, et optime ad dicendum exercitatus fue-
 rit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem ad-
 les videantur eae, quas ingressus aliquis ceterius
 faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad sco-
 pum pertenerit.

Bb 5 36. Ne-

II. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomō-
 do hic legitur, ita et alios esse locutos,
 et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gra-
 tias agam merenti lubens. Interea inter-
 pretatus sum, ac si legatur, quomodo Lu-
 cia-

Καίτοι ἐγὰρ ἂν Φαίης ἀπροσδεῖ τὸν συντόν
 σὺν τῇ τέχνῃ, καὶ διδασκαλίᾳ, ὧν ἀγνοεῖ.
 ἐπεὶ καὶ ἐκθαράζει μὴ μαθὼν, καὶ κῆλε, καὶ
 πάντα ἂν ἐπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, ἐκ ἅντι
 αὐτῶν χειρουργεῖεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος,
 ῥῆξά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίζετο ἐφ'
 αὐτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῶν τριεὶς τις ὁ μαθητὴς
 νῦν παραδεδοσθῶ, συκίεσθαι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ
 ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξύ δασυκῶς, οἶος καὶ πράγμασι
 χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρα-
 τιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῇς πολιτικῆς, καὶ ἐμ-
 πειρίαν

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit,
 eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae
 ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente
 pulsaret, et inflaret tibias, ac nosset omnia. Iam
 vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit.
 Verum si quis illi ostendat; facileque discat, et
 bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur di-
 scipulus, non ignavus ad intelligendum pariter
 ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam
 negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, mi-
 litaremque animum, sed cum civili, etiam bellici
 ducis

cianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρῆ,
 καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἴκοντο. Οὐ γὰρ ἂν
 Φαίης κ. τ. λ. Gesner.

πειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, καὶ Δία, καὶ ἐν
 στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ
 ταττομένους στρατιώτας ἰσχυρῶς, καὶ ἔπλα-
 θῶς, καὶ μηχανήματα ἐνία, καὶ τί ἐπὶ κόρῳ
 καὶ τί ἐπὶ μετώπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ πε-
 πλῆκται, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελκύουσιν, ἢ περιε-
 λαύνουσιν, καὶ ὅλως, καὶ τῶν κατοικιδίων τις, ἂν
 οὗτος πειθεύειν μόνον ταῖς ἀπαγγέλλεσθαι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, εὐθυμεροῦς
 ἔσω τὴν γνώμην, καὶ μὴτε φοβείσθω μὴδέναι,
 μὴδὲ ἐλπίζειτω μὴδὲν ἐπὶ ὁμοίᾳ ἔσθαι τοῖς
 Φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπεί-
 χθειαν ἐπὶ μισθῷ διτάσσουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω
 αὐτῷ μὴτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλ-
 μόν

ducis prudentiam habere: porro qui in castris ali-
 quando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie
 milites viderit, armaque et machinas quasdam
 norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*,
 quomodo ordines, quomodo equites, et vnde?
 et quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo,
decur nobis non aliquis, qui domi desideat, quique
 credat solum narrantibus.

38. Maxime vero et ante omnia, liber sit ani-
 mus, neque metuat quemquam, neque quidquam
 speret: alioqui malis iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus.
 Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo primatus
 ab

μόν ὑπὸ Ἀστέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τοξότῃ ἐν
 Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ ταιῆτος αἴος ἦν δειχθῆσθαι·
 μήτε Ἀλεξάνδρος ἀνίσταται ἐπὶ τῇ Κλαίτου
 εἰσαγωγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ
 σαφῶς ἀναγράφοιτο. εἰδὲ Κλέων αὐτὸν φο-
 βήσῃ, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατ'
 τέχην τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ἐλεῖθριος
 καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἔτος ἦν· εἰδὲ ἡ σύμπα-
 σα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κα-
 καὶ ἰσορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν
 Νικίαν τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὰ
 ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ
 πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπ'
 εἰδένος τῶν νῦν ἔχόντων, αὐτὸς ἔξαιν τὴν αἰ-
 τίαν, ἣν τὰ δυσυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
 ἐπρά-

ad Astore Amphipolite sagittario ad Olynthium;
 verum qualis est, talis ostendetur: neque Ale-
 xander illum anget, de Cliti caede crudeliter in
 conuiuio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon
 illum terrebit, multum in concione valens, et
 regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum
 furiosumque esse hominem: neque vniuersa Athe-
 niensium ciuitas, si Siculas clades enarret, et De-
 mosthenis captiuitatem, et mortem Niciae, et vt
 sitierint, et qualem aquam biberint, et vt inter
 bibendum caesi sint multi. Existimabit enim,
 quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri,
 si, quae infeliciter aut parum prudenter facta sunt,

ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν,
ἀλλὰ μνηστὴς ἦν· ὥστε, καὶ καταναυμαχῶνται
τότε οὐκ ἔκείνος ὁ καταδύων ἐστὶ, καὶ Φεύ-
γων· ἔκ ἐκείνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὖ ξα-
σθαι δεῖν, μή τι παρέλειπεν (12)· ἐπεὶ ταί γε εἰ
σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τάναντιον εἰπὼν ἐπα-
νορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶλλον ἦν ἐνὶ καλῶς
λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
Ἐπικολαῖς παρατείχισμα, καταδύσαι δὲ τὴν
Ἑρμο-

ea quemadmodum contingere enarret. neque enim
ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum
navali praelio vincuntur, non ille est, qui sub-
mergit; et, si fugiant, non ille, qui tergis instat.
Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermi-
serit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in con-
trarium narrando, corrigere potuisset; facillimum
erat Thucydidi, tenui vno calamo euertere mu-
nitionem Epipolis impositam, et Hermocratis
tire-

12. Μὴ τι παρέλ.] Obscuriusculum reddit
hunc locum illa Atticis affectatio, circa
negationem μὴ τι, quae, caeterorum ratio-
ni collata, abundat. Itaque idem hic valet
μὴ τι, quod alias in eadem constructione va-
leret τέτο. Sententia igitur haec erit, scri-
ptori rerum patriae suae aduersarum impu-
tari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso
tempore, cum eae gererentur, vota facere
pro felicitate suorum intermiserit. Quesn.

Ἑρμοκράτης τμήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλι-
πον διαπύρραι μεταξὺ ἀπτεταχίζοντα, καὶ ἀπο-
ταφρεύοντα τὰς ὁδούς, καὶ τέλος, Συρακυσίαις
μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβάλεῖν, τὰς δ' Ἀθη-
ναίαις περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ
τῶν πρώτων τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἐλπίδων. ἀλλ',
οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα εἰς Κλωθῶ ἂν ἔτι
ἀνακλώσειεν, εἰς δ' Ἀτροπος μετατρέψει.

Τῷ δὲ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη
εἰπεῖν. τῷτο δ' ἐκ ἂν δύναίτο, ἄχρις ἂν ἡ
Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὦν, ἡ ἐλπί-
ξι κάνδυν πορφυρεῶν, καὶ σσεπτὸν χρυσῶν, καὶ
ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν
τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ
ποιή-

triremem submergere, et execrabilem illum con-
fodere Gylipum, dum munitionibus vias et fossis
intercludit: et tandem Syracusanos quidem in
Lautumias coniecere, Atheniensibus vero *hoc prae-
stare*, vt Siciliam atque Italiam secundum primas
spes Alcibiadis nauigatione complecterentur. Ve-
rum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho re-
tro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem vnum opus, vt gesta sunt
singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit,
quam diu Artaxerxen metuet, cuius sit Medicus,
aut purpuream togam sperabit, et torquem au-
ream, et equum Nisaeum accipere mercedem
suarum in historia laudum. Verum Xenophon
hoc

ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, ἔδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πρὸς ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· καὶ Φιλῆ, ὅμως ἐκ ἀφέξεται ἀμαρτάνοντος. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τὸτο ἴδιον ἰσορίας, καὶ μόνῃ θυττόν τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἰσορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυσ εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκρόντας, ἀλλ' εἰς τὰς μετὰ ταῦτα συνησόμενες ταῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθεῖν,
 ἔς

hoc non fecerit, iustus scriptor; neque Thucydides; sed licet priuatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam iudicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias, et, si quem amet, tamen non parcat peccanti. Vnum enim, vt dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in vniuersum, norma vna et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod praesens est modo obseruet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos

ἐς πάλαι ἡ ἰστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο,
καὶ μείον ἢ κωμωδικὴν ἢ γυμνασικὴν. Ἀλεξάνδρου
γὰρ καὶ τῆτο ἀπομνημονεύσκει, ὥς ἡδέως αὐ-
τῷ πρὸς ὀλίγον ἀνεβίαν, ὧ Ὀνησίκριτε, ἀπο-
θανών, ὥς μάθοιμι, ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι
τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινέ-
σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς οἶοντα
γὰρ ἔμικρὸν τινὶ τῷ θελέατι τῆτω ἀνασπά-
σεν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρου
γὰρ, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγ-
γεγραφότι ὑπὲρ τῆ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πι-
σεύειν τινὲς ἐπάγεται, μόνον τῆτο εἰς ἀπό-
δειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι,
ὅτι

quos olim historia ab initio inde non magis, quam
exeritatrix ars comitricem illam *mangonum* auer-
sata est. Alexandri quidem illam quoque memo-
rabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit,
Onesicrite, vel ad paruum temporis spatium post
mortem meam reuiuiscerem, audiendi causa, quo-
modo ista lecturi sint, qui sum erunt, homines.
Nunc vero ea si laudant et amplectuntur, mirari
noli: putant enim ea se non parua quadam esca pi-
scaturos esse nostram quisque beneuolentiam. Ho-
mero sane, licet fabuloso pleraque scripserit de
Achille, iam ad credendum quidam inducuntur,
solum illud ad veritatis demonstrationem ma-
gnum signum ponentes, quod non de viuo scri-

ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἔ γὰρ εὐρίσκεισιν
ἔτινος ἕνεκα ἐψεύδεται ἄν.

Τοιοῦτος ἔν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔσω, ἄφοβος,
ἀδέκαστος (13), ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀλη-
θείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σὺνασῶ-
κα, τὴν σκᾶφην δὲ, σκᾶφην ὀνομάζων, ἔ μί-
σει, ἔδὲ Φιλίᾳ νέμων, ἔδὲ Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν,
ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπόμενος· ἴσος δικαστῆς
εὖνκας ἅπασιν, ἄχρι τῆ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεί-
μαι πλεῖον τῆ δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις,
καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασιλευτος, οὐ τί
τῷδε,

scripsit: neque enim, cuius rei causa mentiretur,
inueniunt.

41. Talis igitur mihi fit historicus, metus ex-
pers, incorruptus, liber, fiducia et veritatis
amicus, qui, Comici verbo, *Ficum* vocet *ficum*,
scapham dicat *scapham*: Non odio, neque ami-
citia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non
misericordia, aut pudore vel verecundia tactus,
iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne
quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*,
nullius ciuitatis, suis ipse legibus vivens, regem
agno-

13. Ἀδέκαστος] *Philostratus* in Polluce p. 593.
cum viurpasset hanc vocem, sic exponit;
ἀδεκάστας δὲ ἀνδροτάς καλῶ τὰς μήτε εὖ-
νκας, μήτε δύσνκας, qui verissimus etiam hic
est huius vocis sensus. *du Soul.*

Luc. Op. T. III.

Cc

τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πρὸ
πρακταί λέγων.

‘Ο δ’ ἔν Θουκυδίδης εὖ μάλα τῆτο ἐνομοθέ-
τησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγρα-
φικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδο-
τον, ἄχρι τῶ καὶ Μήσας κληθῆναι αὐτῷ τὰ βι-
βλία· κτῆμά τε γάρ Φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγ-
γράφειν, ἢ περ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα 14)· καὶ
μη

agnoscens nullam, non quid hic vel ille existi-
maturus sit reputans, sed dicens, quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit
Thucydides, virtutemque et vitium historici di-
stinxit, cum maxima in admiratione videret esse
Herodotum, adeo vt Musarum etiam nominibus
libri illius vocarentur. *Posseffionem* enim potius
in perpetuum scribere se ait, *quam commissionem*,
quae in praesens tantum placeat: neque fabulofita-
tem

14. Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Thucyd. I.

22. Κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα
ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκκεῖν σύγκειται. Ele-
gans est antithesis verborum, vt ἐς αἰεὶ, et
ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum et in prae-*
sens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα. Κτῆμα est
res ipsa, quae seruetur et possidetur, veritas,
historia vera. ἀγώνισμα vero certamen lu-
dicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis
adornata, quae auditoribus iucunda. Cita-
uit haec verba *Lucianus* h. l. vbi eleganter
exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et
κτῆματα per τὴν ἀλήθειαν. *Reitz.*

μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν, ὑπόθοιτο ἰσορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ.

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἤκέτω μοι· τὴν δὲ Φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κίχραρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος.

rem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subiungitque vtilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem illa atque aspera, et periodis continua, et argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus et inborrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae

μενος. • καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔσω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλᾶν τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τᾷ συγγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, ἄτω δὲ καὶ τῇ Φωνῇ αὐτᾷ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλώσαι, καὶ Φαιώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρῆγμα, μήτε ἀπορρήτοις; καὶ ἔσω πάντα ἐνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τέτοις καὶ καπηλικαῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρυμένοις τῶν ζώων εἰκίτας ἀποφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ

quidem sint densae et crebrae: dictio autem dilucida et civilis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguae illius, seu *dictioni*, scopus vnus primus, dilucide explicare, et clarissime rem declarare, neque secretis, et remotis ab vsu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumtis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, et quae minime videantur quae-sitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac

Καὶ ἡ μὲν γνῶμη κοινωνεῖτω, καὶ προσαπτέ-
σθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος,
καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ' ὁπόταν πα-
ρατάξῃσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμ-
πλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῶ τινος ἀ-
νέμῃ ἐπαχρίασοντος τὰ ἀνάγκη, καὶ συνδιοίσον-
τος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἀκρῶν τῶν κυμάτων τὴν
ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὥς ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ
μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συν-
επαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα ὁμοιομένη, μὴ
ξενίζεσθαι δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθασίωσαι.
κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι,
καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυ-
βαντα,

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid,
adiscatque sibi, poëtices; quatenus magnificis
ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et ma-
xime cum aciebus, et pugnis, et navalibus prae-
liis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat,
cellamque per summos fluctus navim perferat.
Dictio tamen humi intedat, quae cum pulchri-
tudine dicendorum et magnitudine attollatur, et
quantum eius licet, exaequetur, interim in per-
egrinitatem non exeat, neque ultra quam op-
portunum est, fanatico quodam spiritu efferatur.
Tum enim maximum periculum est, ne extra
numeros moveatur, et in poëticum furorem in-
cidat.

βαυτα, ὥς μάλισα πεισέον. τήνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας, ὡς ἵππο-
 τυφία 15) τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος ἔ μικρὸν
 γίγνεται. ἄμεινον ἂν ἐφ' ἵππεσσι ὀχεμένῃ τότε
 τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαράδειν,
 ἐχομένην τῷ ἐφιππίῳ, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
 Φορᾶς.

Καὶ

cidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt ha-
 bēnae, et sobrietati studendum, cogitantes esse,
 ut equorum, ita etiam orationis morbum non
 paruum nimiam ferociam. Optimum igitur tum
 fuerit, ut mentem velut equo vectam, pedestri
 cursu comitetur elocutio, prehensio ephippio, ne
 ab impetu equi destituatur.

46. Ve-

15. Ἴπποτυφία] Ἴπποτυφία est *fastus ille*
poeticus, sic enim vocavit grandia verba,
 quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae
 vitiant orationem prosam. ἵππος et βοῦς
 apud Graecos in compositis augendi vim ha-
 bent. βοῶπις, quae grandes oculos habet.
 βῆπαις, catulaster in glossis et apud Orien-
 tium, h. e. maior puer, qui incipit catulli-
 re. sic ἵππαλεκτρυῶν est magnus gallus;
 ἵππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate et
 magnifice de se sentit. Sic ἵπποτυφία est
 magnus fastus, et in oratione *nimius et ina-*
nis verborum tumor. Graecius.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτης καὶ μέση χρησέον, ἔτε ἄγαν ἀφισάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραρχὺ γὰρ) ἔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα. τὰ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὰ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκέεσι.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ ἔχ' ὡς ἔτυχε συνωπτεύειν, ἀλλὰ Φιλοπόνως καὶ τάλαιπώρως πολλὰς περὶ τῶν αὐτῶν ἀναικρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγημένοις προσέχοντα, καὶ εἰς εἰκάσειεν ἂν τις, ἤκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ
ταῦτα

46. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et acumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, scriber; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii causa subtrahere quidquam rebus gestis vel adicere. Et hic iam

ταῦτα ἤδη καὶ σοχαστικός τις, καὶ συνθετικός
τῷ πιθανωτέρῳ ἔσω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν,
καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλές ἐτι, καὶ ἀδιάρθρω-
τον. εἶτα ἐπιθείς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλ-
λος, καὶ χρωνύτω τῇ λέξει, καὶ χρηματίζε-
τω (16), καὶ ῥυθμίζέτω.

Καὶ ὅλως, εἰσικέτω τότε τῷ τῷ Ὀμήρῳ Διί,
ἄρτι μὲν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὀρῶντι,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐ-
τός,

ad coniecturam acutus sit, et qui argumentis eli-
cere, quid sit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia, aut pleraque, pri-
mo quidem commentarium quoddam illorum con-
texat, et corpus faciat informe adhuc, et artubus
suis nondum distinctum. Tum ordine adiecto
pulchritudinem inducat, et dictionis colorem
addat, et orationem rebus accommodet, et com-
positioni studeat.

49. Et omnino tum Homérico illi Ioui similis
sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti
terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ra-
tione

16. Χρηματίζέτω] Lege omnino σχηματι-
ζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes li-
bri ptae se ferunt. du Soul.

τὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ἐράτω, καὶ
 δηλᾶτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλᾶ
 ὄρεωντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω,
 εἰ μάχοντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρετάξει μὴ
 πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἓνα ἱππέα, ἢ πε-
 ζόν, εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημο-
 σθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπιβασιν. ἐς τὰς στρα-
 τηγὰς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκλευσαν-
 το, καὶ κείνο ἀιχέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἥτινι γινώ-
 μη, καὶ ἐπινοίᾳ ἐτάξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀνκριχθῶ-
 σι, κοινῇ ἔσω ἢ θείᾳ, καὶ ζυγοσταίετω τότε,
 ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ, τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέ-
 τω, καὶ συμφευγέτω.

Καὶ

tionem ipse quoque iam res Romanorum singula-
 tim inspiciat, et, quales sibi visae sunt ex alto
 contemplanti, enarret; iam vero Persarum: tum
 utrasque, si pugnent; et in ipsa adeo acie non
 ad unam partem respiciat, neque ad unum equi-
 tem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis pro-
 ficiat, aut Demosthenes exscensum prohibeat:
 ad duces quidem primum; et, si quid illi impe-
 rent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua
 mente, et consilio iniunxerint. Postquam vero
 ad manus ventum, commune sit spectaculum, et
 quasi trutina suspendat quaecunque geruntur, et
 persequentes comitetur, et fugientes.

410 LVCIANI QVOMODŌ

Καὶ πᾶσι τέτοις μέτρον ἐπέσω, μὴ ἐς κἄρον,
 μηδ' ἀπειρηκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως
 ἀπολυέσθω· καὶ σήσας ἐνταῦθα πρὸ ταῦτα,
 ἐπ' ἐκεῖνα μεταβιβάτω, ἣν κατεπεύγη· εἴτα
 ἐπανίτω λυθείς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς
 πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατόν, ἑμοχρονεί-
 τω (17), καὶ μεταπετάσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν
 εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβη-
 ρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενοῦς καιρῶ ἀπο-
 λείποιτο.

Μάλι-

50. Et modus adfit hiſce omnibus, ne ad fa-
 tietatem, neque imperite, neque iuueniliter nar-
 rer; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, et
 certo quodam loco hiſ conſtitutis, ad illa, ſi vr-
 geant, tranſeat: tum redeat exſolutus, ubi iſta
 vocauerint, feſtinetque ad omnia, et quantum
 poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio pro-
 cedat, tranſuoletque ab Armenia quidem in Me-
 diam: inde vero ſtridentibus velut aliſ in Ibe-
 riam, inde in Italiam, vt nullum non tempus
 conſequatur.

51. Ma-

17. Ὁμοχρονεῖτω] Muſicorum eſt vocabulum,
 cum vox et cithara ſuos quaeque tonos ſer-
 uantes concentum edunt, quem pro lubitu
 modos faciens edi voluit; quod fit, dum
 vtrinq; tempus ſedulo tono cuique aſſi-
 gnatur, quod a διδασκαλίᾳ imperatum eſt,
 aut breue, aut longum, aut diuiſum. du Sonl.

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐκικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ σιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον 18)· καὶ ὅποίας αὖ δεῖξεται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεκνύτω αὐτὰ, διά-

51. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat: peruersum vero, aut alieni coloris,

18. Τὸ κέντρον] Et si veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere; nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei conuexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inuersas, si obiectum ad certam distantiam admoueatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios vsus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβείαν intellexit, ut ad *amissim*, ad *normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur *distortae*? Reitz.

διάστροφον δὲ, ἢ παρὰχρην, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· ἔγάρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι (19) γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ἐσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρωκται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτὰ· ὥστε, ἔτι εἰπῶσι ζητητῶν αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἰπῶσιν· ὅλως δὲ νομισέον τὸν ἱσθρίαν συγγραφοῦντα, Φειδίαν ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰσπέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. ἔδὲ γὰρ ἔδ' ἐκεῖνοι χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα,

coloris, aut figurae diuerfae, nihil. Neque enim vt eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *prae*sto sunt, et dicentur *omnino*; iam enim facta sunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In vniuersum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam

19. Τοῖς ῥήτορ.] Τοῖς ῥήτορσι γράφουσαν est sub magistro eloquentiae siue rhetore exercitationis causa scribere, vti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσαι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. *Gesner.*

τα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ περὶ ποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκέλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπὴνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τῷτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναρξέσθαι ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκρωόμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ἰξᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τῷτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκριβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἐπαινὸν ἀπειλήφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἰσορίας Φειδία.

Πάν-

riam faciebant: verum illa quidem aderat, et subiecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argiuis suppeditantibus: at ipsi formabant tantum, et fecabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, et propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae.

Πάντων δὲ ἤδη παρσκευασμένων, καὶ ἀπρο-
οιμίαςον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν
μὴ πᾶν κατεπείγῃ τὸ πρῶγμα, προδιοικήσα-
σθαι τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
Φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῶντι περὶ τῶν
λεκτέων.

Ὅποταν δὲ καὶ Φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μό-
νον ἀρξεται, ἔχῃ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν,
ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσόχην ἢ εὐμά-
θειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκέουσι. προσέξουσιν μὲν
γὰρ αὐτῷ, ἣν δεῖξῃ, ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγ-
καίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῇ
δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὑτέρα ποιήσει, τὰς αἰτίας
πρσεν-

52. Omnibus autem iam paratis, et sine pro-
oemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non
valde postulabit praestrui quidquam in prooemio.
Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhi-
bebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero vtetur prooemio, a duobus
tantum exordietur, non vt oratores a tribus, sed
omisso illo, quod ad beneuolentiam pertinet, at-
tentionem ac docilitatem in auditoribus parabit.
Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut
necessariis, aut domesticis, aut vtilibus dictu-
rum: docilem autem, et ea quae sequuntur di-
lucida reddet, exponendis ante causis, et
prae-

HISTORIA CONSCRIBENDA SIT 415

προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὥς μὴ τὰ γεγνημένα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γέννηται, μεγάλα καὶ θαυμασὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς· Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μνηυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐα-
Φής

praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum vsi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso tempore evanescant; magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum, aut correptum. Concinnus

Φῆς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔσω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν
 μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
 μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἐστίν· ὥς τε ταῖς
 τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως
 τε καὶ ὁμαλῶς προϊᾶσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥς τε
 μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ
 σαφές ἐπ' ἀνθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμη-
 χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμά-
 των. ἀπλύτα γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει,
 καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύ-
 τερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συν-
 ηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆ-
 σεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ'
 αἰεὶ τὸ πρῶτόν τῳ δευτέρῳ, μὴ γειτνιάον
 νον,

cinnus porro et sequax fit transitus ad narrationem.
 Nam omne prorsus reliquum corpus historiae
 narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis
 ornata fit, mollique et aequabili vestigio procedat,
 et vndique sibi similis similiter, ut neque emi-
 neat quidquam, neque recedat. Deinde perspi-
 cuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur et-
 iam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe
 absoluta omnia et consummata faciet, et primo
 perfecto secundum illi cohaerens inducet, et ca-
 tenae instar coagmentatum, ut nusquam inter-
 cidatur, neque multae sint narrationes altera al-
 teri adiectae, sed semper prius posteriori non vi-
 cinum

πρόν, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκράσθαι κα-
τὰ τὰ ἄκρα.

Τάχος 20) ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα
εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τὸτο πορί-
ζεσθαι χρὴ μὴ τοσούτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ
ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω
δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγ-
κίαι, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλᾳ· μᾶλλον δὲ
καὶ παραλείπτεον πολλά. ἔδὲ γὰρ ἦν ἐσιᾶς τὰς
Φίλας, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τῶ-

cinum modo sit, sed continuum, et extremis suis
permistum.

56. Celeritas utilis in omnibus, et maxime si
non sit dicendorum penuria: eaque paranda non
tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis
rebus: hoc autem dico, si percurras parva et mi-
nus necessaria, satis autem dicas de magnis.
Quin multa etiam omittenda. Neque enim si
quando conuiuio accipis amicos, paratis omnibus,
propter-

20. Τάχος] Micyllus breuitas. Cl. Gesn. cele-
ritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ
τάχος utrumque complectitur; intelligitur
enim illa festinatio, qua res minoris mo-
nenti obiter tangentes, et verbositatem vi-
tantes ad ipsa facta historica properamus,
quod ipse exponit. c. 57. Reitz.

το ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις,
καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ
λαγωῖς, καὶ ὑπογαυρίοις, καὶ πατέρδην ἐνθι-
σεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κακὸν παρσκευάσο-
αμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεσέων.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν,
ἢ τευχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύ-
ταμιν λόγων ἀπειροκαλῶς παρεπιδείκνυσθαι
δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτὰ δρᾶν, παρεῖς τὴν ἰσο-
ρίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψχμένος, τῷ χρησίμῳ
καὶ σαφοῦς ἔνεκα, μεταβῇ, ἐκφυγὼν τὸν
ἔξον τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην
ἅπασαν λήχυσίαν, οἷον ὀρεῖς τι καὶ Ὅμηρος ὡς
μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παρα-
θεῖ

propterea inter media bellaria, et auiculas, et tot
patinas, et apros, et leporēs, et fumina, saper-
dam quoque appones, et fabam, si qua etiam
parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in mon-
tium, aut moenium, aut fluminum descriptio-
nibus, nè imperite ac peruerse vim dicendi of-
tentare videaris, et omissa historia, tuum nego-
rium agere: sed ubi leuiter utilitatis perspicuita-
tisque causa attigeris, transito, viscumque veluti
illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale
quiddam ipse, vides, vt magnanimus Homerus
faciat. Quantumuis poeta sit, transcurrit Tan-
tulum,

θεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίωνα, καὶ Τιτυόν,
καὶ τὰς ἄλλας, εἰ δὲ Παρθένος, ἢ Εὐφορίων,
ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσους ἂν οἶει ἔπειτα τὸ
ὔδωρ ἄλχει πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλου ἡγα-
γεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ
ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῶι τοιάτῳ εἶδει τῆ
λόγου χρησαμένους, ἀνέψατο ὅπως εὐθὺς ἀφίστα-
ται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρησιῶδες εἶναι, ἢ
ἐπὶ πόλεων σχῆμα 21), ἢ Συρακυσίων λιμένα.
ἔταν

talum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si
vero Parthenius, aut Euphiorion, aut Callimachus
dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra
vsque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* cir-
cumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides
ipse, parce hac orationis forma vsus, vide, quam
celeriter desistat, vbi vel machinationem aliquam
declarauit, aut obsidionis formam explicauit, ne-
cessariam licet et vtilem, aut Epipolarum formam,
aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilen-
D d 2 tiam

21. Σχῆμα } Non offendit me repetitio no-
minis σχῆμα, sed illud, quod libros omnes
obsedit, ἐπὶ πόλεων σχῆμα, inconcinnum
profecto, vbi id, quod coniunctum est,
nempe Συρακυσίων λιμένα, indicat, trans-
ire iam ad ipsa singularia exempla auctorem.
Breuiter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse,

ὅταν μὲν γὰρ τὸν ληρὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴση γὰρ ἔτω τὸ τάχος, καὶ ὡς Φεύγοντος ὁμῶς ἐπ' αὐαβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγνημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγος ἔρᾶντ' αἰνὰ δέησιν εἰσ-
αγῆν, μέλιτα μὲν εὐκρίοντα τῷ προσώπῳ, καὶ
τῷ πράγματι, οἰκτῆρα λογέσθω· ἔπειτα, ὡς
ἐαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφ' αὐτῶν σοι τό-
τε

tiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita, sic enim celeritatem intelliges, et ut fugientem velis tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae conuenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin-
tum

ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα *Thucyd.* VI, 96. tanquam χωρεῖς ἀποκρήμνεν τε καὶ ὑπὲρ τῆς πύλως ἐνθ' οὗς κειμένον κ. τ. λ. Nomen Epipolarum seruari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Linus* hanc Syracularum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *Gesner*.

τὰ καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἐπάνοι μὲν γάρ, ἢ ψέγοι, πάνυ πεφασμένοι, καὶ περὶσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῆς δικαστηρίας 22) ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔχεις, Φιλαπεχθνήμονως κατηγορεῖν τῶν πλείων, καὶ διατρεβὴν ποιεῖν τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἰσορεῖν, τὰ πεπραγμένα.

Kai

tum etiam permittum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem, aut vituperationes, omnino moderatae, et circumspectae, et à calumnia remotae sunt, et cum demonstratione coniunctae, et celeres (*breves*), nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

D. d. 3.

60. Si

22. Ἐξω τῆς δικ. Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio.

Gesner.

Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λε-
κτέος μὲν, ἔ μὴν πισυτέος πάντως, ἀλλ' ἐν
μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰμᾶσσι
περί αὐτῶ. σὺ δ' αὐνδυνος, καὶ πρὸς ἑδῆταρον
ἐπιρρέπεςερος.

Τὸ δ' ἄλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις
τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὼν μόνον ὀρῶν
γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνται σε, καὶ τιμῇ-
σωσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμέ-
νος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ
παρ' ἐκείνων ἀπαίτη τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς,
ὡς λέγεται καὶ περί σου· ἐκεῖνος μέντοι ἐλευ-
θερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μέγας, οὐδὲν ἑδῆ-
κολα

60. Si etiam fabula ex transuerso incidat, di-
cenda quidem, non tamen omnino asseueranda,
sed relinquenda in medio, vt prout quisque vo-
luerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neu-
tram partem propensus.

61. In vniuersum autem, illud mihi mementō,
(saepius idem dicam) et non ad praesens
modo spectans scribito, vt qui nunc sunt homi-
nes te laudent, et in honore habeant, sed ad
omnis aevi memoriam quasi collineans, his po-
tius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptionis
mercedem reposesce, vt de te etiam dicatur: Ille
tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil
neque

κολληευστικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθειαν
ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονούν τις, ὑπὲρ πάν-
τας τὰς νῦν ἐλπίδας θάτο· ἂν, οὕτως ἐλγυ-
χρονίους ἔσας.

Ὅρᾳς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, ὅσον
εποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὴν ἐπὶ τῇ Φάροι
πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἀπάντων·
ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις
ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέρου-
το εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φα-
σιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἰ τις ἐμπέσοι εἰς
τὰ ἔρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἐνδο-
θεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέ-
γραψεν,

*neque adulatorium, neque servile, sed veritas in
omnibus. Hoc, si quis sapiat, super omnes hu-
ius vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt,
posuerit.*

62. Videsne tu Cnidium illum architectum,
quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam
in Pharo turrin, maximum omnium operum
pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso
tolleretur nauigantibus longe in mari, ne in
Paraetoniā deferrentur, difficillimam, vsaiunt,
et vnde effugere non posset, si quis incidisset in
seopulosa illa loca. Opere igitur exaedificio,
intus quidem in ipsis saxi sumum nomen inscripsit.

γραφεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω, καὶ ἐπικαλύψας,
ἐπέγραψε τὰροματὶ τότε βασιλεύοντος, εἰδώς,
ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάντῃ ὀλίγη χρένου συνέκπε-
σόμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκ-
φανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν
πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε
παῖρον, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον εἶωρα
ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρις ἂν ἐσῆμῃ ὁ
πύργος, καὶ μένῃ αὐτῇ ἡ τέχνη.

Χρή τοίνυν καὶ τὴν ἰσχυρίαν οὕτω γράφεσθαι
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλ-
πίδα,

Inducta verò calce cum texisset, ipsi tectorio in-
scripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret,
quod etiam contigit, paruo admodum interiecto
tempore futurum, ut cum tectorio exciderent
literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus*
Diaphanis Cnidius; Diis servatoribus pro his, qui
fluviu iactantur. Ita neque ille ad tempus quod
tum erat, neque ad suam vitam, breuem illam
oppido, respexit; sed in hoc quod nunc est quod-
que futurum omni aeuo, quam diu turris stete-
rit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo modo
scribi cum veri studio potius ad spem futuram,
quam

πίδα, ἥπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. Ἔτός σοι κανὼν καὶ σάθρη ἰσότητος δικαίας. καὶ εἰ μὲν σαθρήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισαι ὁ πῖθος ἐν Κρανείῳ.

quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesentis laude capiendam. Illa tibi regula et perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene habuerit, et recte nobis processerit scriptio: sin minus, at dolium volutum est in Craneo.

PAISIN

ALPH. DE ALPH. 10 72

De iis qui mercede conducti in diuitum familiis viuunt I

Apologia pro iis qui mercede conducti seruiunt 80

Pro eo quod inter salutandum verbo lapsus fuerat 105

Hermotimus, siue de Sectis 125

Herodotus, vel Aëtiop 276

Zeuxis, vel Antiochus 287

Harmonides 305

Scythia, seu Hospes 315

Quomodo historia scribenda sit 335

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.